Sveti Josip

PROPOVIJEDI
PREMA LITANIJAMA SV. JOSIPA

Zagreb 1953.

1953.

S A D R Ž A J

Str.

1. Idite k Josipu! Što vam on rekne, to činite! . . . 1
2. Sveti Josipe, moli za nas! 4
3. Slavni porode Davidov, moli za nas! 7
4. Svjetlosti patrijarha, moli za nas! 1o
5. Zaručniče Bogorodice, moli za nas! 13
6. Stidljivi čuvaru Djevice, moli za nas! 16
7. Hranitelju Sina Božjega, moli za nas! 19
8. Brižni hranitelju Kristov, moli za nas! 22
9. Glavaru slavne Obitelji, moli za nas! 25
1o. Josipe pravedni, moli za nas! 28
11. Josipe prečisti, moli za nas! 31
12. Josipe premudri, moli za nas! 34
13. Josipe jaki, moli za nas! 37
14. Josipe pokorni, moli za nas! 4o
15. Josipe vjerni, moli za nas! 43
16. Ogledalo strpljivosti, moli za nas! 46
17. Ljubitelju siromaštva, moli za nas! 49
18. Uzore radnika, moli za nas! 52
19. Uresu domaćeg života, moli za nas! 55
2o. Čuvaru djevica, moli za nas! 58
21. Potporo obitelji, moli za nas! 61
22. Utjeho bijednih, moli za nas! 64
23. Ufanje bolesnih, moli za nas! 67
24. Zaštitniče umirućih, moli za nas! 7o
25. Strahu zlih duhova, moli za nas! 73
26. Pokrovitelju svete Crkve, moli za nas! 76

. . . .

IDITE K JOSIPU! ŠTO VAM ON REKNE, TO ČINITE!(I.Mojs.41,55)

Dragi vjernici!

Čitamo u prvoj knjizi Mojsijevoj u Sv.Pismu,kako je onaj egipatski faraon usnio čudan san,koji ga je vrlo uznemirio. Vidio je,kako stoji na obali velike rijeke Nila, a iz rijeke je izašlo sedam ugojenih i lijepih krava, koje su pasle u šašu. Nato je izišlo iz rijeke sedam mršavih i ružnih krava, kakvih nikada prije nije vidio, i one poždeiraše sedam debelih krava. Tada je opet vidio u snu, kako je sedam klasova izraslo na jednoj slamci, punih i lijepih klasova. Iza njih isklijalo sedam drugih klasova, praznih, tankih, od istočnog vjetra opaljenih. I tanki klasovi progutaše sedam lijepih klasova. Taj je dakle san faraona silno uznemirio i on dade dozvati svoje pismoznance, da mu protumače san. Ali mu nitko, premda su Egipćani bili na glasu sa tumačenja snova,nije mogao toga sna protumačiti. Tada se njegov veliki peharnik sjeti, kako je s njime u tamnici bio čisti i pravedni onaj mladić Josip, koji je njemu lijepo protumačio san, i sve se ispunilo, kako mu je Josip bio prorekao. On dakle naputi faraona, neka dade dozvati Josipa, pa će mu protumačiti san. I doista,Josip, koji je vjerno služio Bogu svome,dobio je od Boga milost, da protumači san faraonu. Sedam debelih krava i sedam debelih, punih klasova sedam je rodnih godina. Sedam mršavih i ružnih krava i sedam tankih, opaljenih i praznih klasova sedam je gladnih godina,koje su imale slijediti iza rodnih godina. Zato neka faraon nakupi u tih sedam rodnih godina toliko žita, koliko će biti dovoljno, da se narod prehrani u sedam gladnih godina. Faraon je bio tako zadovoljan radi toga tumačenja, da je Josipa postavio potkraljem Egipta. I kad je onda nadošlo sedam gladnih godina i narod navaljivao k faraonu, da mu dade kruha,faraon ih je jednostavno sve od reda upućivao na Josipa riječima:"Idite k Jospi!Što vam on rekne,to činite!" (I.Mojs.41,55).

1. Nešto slično čini i sveta Crkva. I ona gleda, kako nevolje i brige taru njezine vjernike:nevolje duše i nevolje tijela.Nevolje tijela, kao što su požari,potresi,suše,poplave,ratovi, bune i sve moguće bolesti tijela. Povrh toga, što je mnogo gore, tolike duševne nevolje,kao što je trpjeti nedužno oklevêtan, nevino osuđen,nepravedno progonjen. Konačno, što je najgore: grižnja savjesti radi tolikih grijeha,u koje je čovjek možda upao i počeo očajavati. Tko naime može izbrojiti sva zla, koja mogu da snađu čovjeka na toj zemlji? I eto, u svim tim nevoljama upućuje sv.Crkva svoje vjernike:Idite k Josipu! Što vam on rekne to činite!" Nije to dakako više onaj egipatski Josip,nego Josip mnogo uzvišeniji, mnogo moćniji, mnogo svetiji, to jest sv.Josip, zaručnik Bogorodice i Djevice Marije,hranitelj Sina Božjega.

U Ima li ta vjera Crkve u zagovor sv.Josipa kakvog temelja? Da li je to čašćenje sv.Josipa opravdano? Ili je sve to možda samo prazna riječ, kako tvrde ljudi bez vjere? Ako je Crkva, dragi vjernici,djelo Božje, kao što jest, onda se ona ne može varati u svom sudu u jednoj tako važnoj stvari, kao što se ne može uopće varati ni u jednom pitanju vjere i morala. Nju naime vodi Duh Sveti, uz nju stoji sam Isus Krist,koji je svojim apostolima prije uzašašća na nebo dao jamstvo:"Evo, Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta!"(Mt.28,2o).Kad nas dakle Crkva uči štovati i utjecati se u zagovor sv.Josipa,onda to čini vođena Duhom Božjim,

Što su naime sveci?U prijašnjim vremenima,kad su gusari znali gospodariti morima i ugrožavati živote i imovinu putnika, stajale su često na obalama mora tvrde kule,koje su imale dvostruku svrhu: po noći su pokazivale svojim svijetlom put mornarima,da im se ne razbije lađa o grebene, a ujedno su i danju i noću služile kao sigurno utočište i obrana od gusara.

Nekako slično je Gospodin Bog postavio na obalama vječnosti takve utvrde i svjetionike kršćanskom puku:to jest, dao mu je svece i svetice Božje,da mu u noći grijeha budu svjetionik svojim primjerom na burnom moru ovoga života, a ujedno svojim molitvama i zagovorom pred prijestoljem Božjim obrana protiv krvnih neprijatelja i razbojnika,koji idu za propašću njihovih duša. Povrh toga,oni mu pomažu i u tjelesnim nevoljama, ako je to na korist besmrtne duše.

Da to nije prazna riječ, ne treba drugo nego otvoriti,recimo, Knjigu Makabejaca u Sv.Pismu.Jedan od najvećih junaka Izraela, Juda Makabejac, imao je zametnuti odlučnu bitku s nadmoćnim neprijateljem pod vodstvom Nikanora,krvog neprijatelja Izraela. Izgled je za Judu,po ljudski sudeći,bio nikakav. Imao je naime na raspoloženje svega tri tisuće ljudi,a protivnik četrdeset tisuća. Ali je Juda usnio san,koji mu je ulio nadčovječnu snagu. "Vidje,veli sv.Pismo,kako se za svu općinu judejsku molio Onija, prijašnji veliki svećenik,plemenit i pravedan čovjek...Potom se javi drugi čovjek sa sijedom kosom i dostojanstvenim izgledom. Tada reče Onija:"To je Jremija,prorok Božji,prijatelj braći,koji se toliko moli za narod i Sveti Grad(t.j.Jeruzalem). I Jeremija pruži svoju djesnicu i dade Judi zlatan mač i reče:"Uzmi taj sveti mač kao dar Božji! Njim ćeš sjeći neprijatelje."(II.Mak.15). Da taj san nije bio bez temelja,pokazali su naskoro događaji.. Juda je naime sa svojim malobrojnim četama udario tako silnom snagom na nadmoćnu neprijateljsku vojsku, da ju je potpuno uništio, tako da je na bojnom polju ostalo ležati trideset i pet hiljada mrtvih neprijatelja. Nikanoru, vrhovnom zapovjedniku neprijateljske vojske, za kaznu, što je pohulio na Boga i obeščastio sveti oltar u Jeruzalemu,dao je Juda odsjeći glavu i desnu ruku, da je objesi na zidu, na sramotu neprijateljima i opomenu svima, koji misle,da se mogu rugati Bogu. Svoju je dakle sjajnu pobjedu Juda zahvaljivao nebu, zagovoru u prvom redu sv.Jeremije proroka,kako nam svjedoči samo Sv.Pismo.

Štovanje dakle svetaca i njihov zagovor kod Boga nije nikakva prazna riječnego se temelji na činjenicama i iskustvu. Sjetite se na primjer one zgode iz Sv.Pisma,kad je patnik Job sjedio u strašnim bolima na smetištu, izbačen iz ljudskoga društva,a prijatelji, koji su došli, da ga tješe, još su mu povećavali boli svojim krivim sudovima,kao da ga je sve to snašlo samo radi njegovih grijeha. Ti bi prijatelji bili zlo prošli, da nisu izvršili zapovijedi,koju im je dao sam Bog, a koja je glasila:"Uzmite sedam bikova i sedam ovnova,otiđite k mojemu slugi Jobu i prinesite žrtvu za se! A moj sluga Job neka se pomoli za vas!Jer samo poradi njega ne ću da učinim s vama po ludosti vašoj."(Job. 42,8). Na molitvu dakle Joba, koji još živi na zemlji, ali je pravedan,svet, Bog eto pošteđuje od kazne ovu trojicu. Kud više onda vrijedi zagovor svetaca,koji su već u nebu!

Sjetite se,što govori anđeo starcu Tobiji,kada se opraštao od njega:"Kad si se molio sa suzama i pokapao mrtve,ostavljao objed i sakrivao obdan mrtve u kući svojoj i obnoć ih pokapao, ja

sam prinosio molitvu tvoju Gospodu!"(Tob.12,12).Prinosio ne zato, kao da Bog inače ne bi znao za nju,nego kako veli sv.Bonaventura,da s tom molitvom Tobijinom združi svoje želje i pomogne ga kod prijestolja Božjega,da molitva Tobijina bude prije uslišana.

Sjetite,se, što govori onaj anđeo kod Zakarije proroka:"Gospode nad vojskama, kad ćeš se napokon smilovati Jeruzalemu i gradovima Judinim, na koje se gnjeviš već sedamdeset godina?" I Gospod je odgovorio anđelu:"Na moje će se gradove opet izliti blagoslovi.Gospod će se opet smilovati Sionu i opet će izabrati Jeruzalem."(Zak 1,12). Eto,koliko vrijedi molitva anđela,molitva svetaca pred prijestoljem Božjim za naše potrebe i nevolje! Eto, kako je opravdano njihovo zazivanje i štovanje! U enciklici "Divinum illud" dao je blage uspomene Papa Leon XIII.lijep odgovor onima,koji se sablažnjuju o štovanje svetaca:"Čašćenje,veli on, koje iskazujemo stanovnicima neba i anđelima, djevičanskoj Majci Božjoj...prelijeva se konačno na Presv.Trojstvo i nalazi kroz to svoj zaključak. "Tko naime razborit ne vidi razlike između častiti i zazivati svece i častiti i zazivati u pomoć Boga? "Boga molimo, veli Rimski Katekizam,da nam On sam udijeli dobro i odvrati od nas zlo. Svece naprotiv molimo, da oni kao prijatelji Božji budu kod Njega naši odvjetnici i zagovornici. Zato upotrebljavamo i dva razna načina moljenja:"Bogu kažemo:"Smiluj se nama! Usliši nas!" Svecima govorimo:"Molite za nas!"(Cat.Rom.4,6,3).

2. Ako je dakle štovanje svetaca opravdano,ako je zazivanje njihove dobro i korisno,kako nas uči sv.Crkva,kako onda ne bi napose korisno i dobro bilo štovanje i zazivanje sv.Josipa? Izvor naime svakog dobra,izvor svake snage jest samo Gospodin Bog.Prema tomu,što je netko bliže Bogu,nema sumnje,da će više moći i crpsti iz tog nepresušivog izvora dobra,i nama više koristiti i pomoći. Najbliže je Bogu Presv.Djevica Marija,kao Majka Sina Božjega.A tko će se usuditi poreći,da je sv.Josip odmah iza Nje? Zar nije on pravi,iako djevičanski,muž Presv.Djevice? Zar nije on, iako ne tjelesni,a oni ipak u duhovnom i pravnom smislu otac Isusa Krista?Zar nije on glavar Sv.Obitelji? Zar nije on poput Majke Božje,iako ne na isti način,stvarno i djelotvorno poslužio utjelovljenju Sina Božjega?Zar njegovo dostojanstvo ne nadvisuje čast proroka,apostola,anđela,sv.Ivana Krstitelja,kojeg je tako visoko ocijenio sam Isus Krist? Zar ne nadvisuje sve ostale svece svojom osobnom svetošću?

Idite dakle k ~~______~~ Josipu! upućuje nas sv.Crkva.U nevoljama tijela,u nevoljama duše,u sumnjama,u žalostima,u svemu što nas tišti.Veliki sv.Josip znade i može pomoći,kako svjedoče nebrojena iskustva tokom vjekova kršćanstva.Čitamo u životu poznatog o. Puntigama,Družbe Isusove,da je bio napose veliki štovatelj sv.Josipa,kao što je poznat i po osnutku "Euharist.Saveza Naroda".Bio je dakle veliki štovalac sv.Josipa,ali je i sv.Josip njemu dao ne jedanput dokaza svoje naklonosti.O.Puntigam si je napravio knjižicu,koju je nazvao "Knjižicom sv.Josipa".Na jednoj strani te knjižice pisao je redom svoje potrebe,koje je preporučivao u molitvi sv.Josipu.Na drugoj strani te knjižice ostavio je slobodan prostor,u koji je onda isto tako redom unosio datum, kad mu je sv.Josip ispunio ono,što ga je molio.Na koncu svoga života priznao je, da mu taj mili i veliki svetac nije ostavio neuslišane ni jedne jedine od njegovih brojnih molbi.Idite dakle k Josipu! Velikom sv.Josipu!U svemu što vas tare.Ali, najprije učinite,što vam rekne!A on vam govori,što i Isus,kojega je on othranio:"Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu,a sve ostalo će

vam se dodati!" Idite dakle k Josipu! K velikom svetom Josipu, dokgod živote na toj zemlji!

+.+.+.+.+

SVETI JOSIPE, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Glasoviti profesor morala na gregorijanskom sveučilištu u Rimu, o.Vermeersch, znao je uvijek svoja predavanja započeti finim opaskama. Govoreći jednog dana o štovanju svetaca, dođe riječ i o sv.Josipu, djevičanskom mužu Bogorodice i Djevice Marije. Pogledavši svoje slušatelje, reče o.Vermeersch: "Unus est sanctus Joseph, vos estis Jospehi!" Jedan je samo sv.Jozef, svi vi drugi ste samo Josipi! Što je htio time reći ovaj učeni, ali i pobožni muž? Htio je istaknuti, da je tako veliko dostojanstvo, čast i svetost sv.Josipa, da se napravo nikome drugome ne bi moglo primijeniti njegovo ime u punom smislu riječi, jer svi ljudi, ma koliko sveti bili, zaostaju daleko za svetošću prečistog zaručnika Bogorodice i hranitelja Sina Božjega, sv.Josipa. Da li je imao možda krivo? Sigurno ne! Istina, ličnost sv.Josipa bila je nekako kao u sjeni u prvim vjekovima kršćanstva, što je i razumljivo, da bi se u one tvrde poganske duše, koje su se imale obratiti, što više i što prije utisnuo lik samoga Otkupitelja svijeta. Ali je istina i to, kao što je Providnost Božja iz mudrih razloga s početka držala sv.Josipa nešto kao na strani, da ga ta ista sv.Providnost Božja stavlja sve više naprijed, i da će ličnost sv.Josipa zasjati još neobičnim sjajem prije konca svijeta, kao što svi znaci pokazuju i daju naslućivati.

1. Jedan je dakle samo sv.Jozef, svi vi drugi ste samo Josipi! Crkva štuje mnogo svetih Josipa. Ona iskazuje čast kao svecu sv.Josipu Arimateju pod datumom 17.ožujka. To je onaj plemeniti čovjek, koji je bio ugledan židovski vijećnik, ali je pristao uz Isusa, i na dan Njegove strašne smrti pošao k Pilatu i zamolio tijelo Gospodinovo, koje je onda skinuo s križa uz pomoć Nikodema, ovio u čisto platno i položio u svoj vlastiti novi grob, isječen u pećini.

Crkva štuje kao sveca na 20.srpnja Josipa prozvanog Just, o kojem govore "Djela Apostolska". To je onaj čovjek, kojeg su sveti apostoli zajedno s Matijom postavili, da im Gospodin ždrijebom dade znak, kojeg je od te dvojice odlučio uzeti u apostolski zbor mjesto izdajnik Jude. I makar je kocka pala na Matiju, Josip je svejedno nastavio svim žarom propovijedati Evanđelje i podnio je mnoga progonstva sa strane Židova radi Isusa,

Crkva slavi kao sveca na 4.veljače Josipa Leonisu, člana glasovitog Kapucinskog Reda, koji je radi propovijedanja sv.vjere pretrpio mnogo muka od strane muslimana i odlikovao se mnogim čudesima,

Crkva slavi kao sveca na dan 15.veljače sv.Josipa Đakona, koji je završio svoj život u Antiohiji u Siriji.

Crkva slavi kao sveca na dan 20. ožujka Josipa Mučenika, koji je položio svoj život za Krista sa svojom majkom Fotinom Samaritankom te bratom Viktorom i drugom šestoricom kršćana.

Crkva slavi kao sveca na 23.ožujka Josipa Oriola, svećenika, koji se odlikovao velikom pokorom, ljubavlju prema sv.čistoći, ljubavlju prema siromasima i bijednicima svake vrste, a povrh to-

ga brojnim čudesima za života i iza svete smrti.

Crkva slavi kao sveca 23.lipnja Josipa Cafassa,toga velikog apostola jadnih utamničenika i zločinaca osuđenih na smrt, od kojih,kako svjedoči njegov životopis,nijedan nije umro neraskajan, ako je do njega dopro taj mili svetac,tako pun ljubavi prema nesretnima.

Crkva slavi kao sveca 22.travnja Josipa svećenika,mučenika u Perziji,koji je položio život za Krista s mnogim drugim kršćanima za vrijeme strašnog progonstva okrutnog perzijskog kralja Sapora.

Crkva štuje kao sveca 22.srpnja Josipa Comesa,koji je živio i umro u gradu Skitopolisu u Palestini.

Crkva štuje kao sveca 27.kolovoza Josipa Kalasanckoga,koji se odlikovao nevinošću života i brojnim čudesima,a najljepši spomenik ostavio je sebi odgajanjem i poučavanjem mladeži preko kršćanskih škola,te osnutkom Reda pijarista,koji su njegov rad nastavili do danas i uzgajaju po svijetu hiljade i hiljade mladeži u kršćanskom duhu.

Crkva slavi kao sveca na dan 18.rujna Josipa Cupertina,člana Reda franjevaca konventualaca,kojeg je oholi svijet držao za budalu,ali je Bog još za života,radi njegova izvanredno svetog života odlikovao ga čudesima,napose ushićenjima(ekstazama), kao rijetko kojeg sveca.

Koliko pak imade drugih Josipa na nebu,kojih nema u martirologiju Crkve,i koliko će ih još biti do konca svijeta,to je poznato samo Bogu.

2. Međutim,kako je rekao o.Vermeersch,između svih tih svetih Josipa blista svojom svetošću djevičanski sv.Josip,muž Bogorodice i djevičanski, zakonski otac Isusa Krista.Veći je naime u svetosti od anđela, veći je od starozavjetnih patrijarha,veći je od proroka, veći je od apostola,veći je od mučenika, veći je od ispovjednika,veći je od djevica,veći je od svih stvorova u svetosti,izuzev Presv.Bogorodice.Što ćete ljepšu svjedodžbu za svetost razumna stvora,nego što je svjedočanstvo Duha Svetoga,koji govori za sv.Josipa:"A Josip, muž Njezin,bio je pravedan."(Mt. 1,19).U pojmu pravednosti uključene su sve druge kreposti,uključena je savršena svetost.

Kad je naime Bog sv.Josipa odabrao za tako uzvišenu zadaću, da bude djevičanski muž Presvete Djevice; da bude tako ne tjelesni,a ono ipak pravi zakonski otac Sina Božjega Isusa Krista; da bude glavar najsvetije obitelji na zemlji,Svete Obitelji;onda je samo i po sebi razumljivo, da ga Bog,koji je neizmjerno mudar i svet i dobar i pravedan,obdari svim potrebitim svojstvima za tako uzvišenu zadaću. Bog je na primjer odredio veoma uzvišenu zadaću sv.Jeremiji proroku.Ali ga je obdario i potrebnim svojstvima,da tu zadaću časno ispuni. Bog je odredio za veoma uzvišenu zadaću sv.Iliju proroka,Danijela proroka,Izaiju proroka,Ezekijela proroka,Elizeja proroka.Ali ih je sve isto tako obdario i potrebitim svojstvima.Bog je pozvao na vanredno uzvišenu zadaću sv.Petra apostola,sv.Leona Velikog papu, sv.Grgura Velikog papu,sv.Grgura Sedmog papu. Ali ih je sve obdario i divnim svojstvima,da svoju zadaću časno ispune. Tko bi se razborit usudio ustvrditi,da za najsvetiju zadaću,koja je ikada dana jednom mužu na zemlji,da za tu zadaću Bog nije dao i najobilatije darove?A takva je bila zadaća sv.Josipa.Zato lijepo veli

blage uspomene Papa Pijo IX.u apostolskom pismu od 7.srpnja 1871. godine:"Preslavnog patrijarhu sv.Josipa,za koga je (Bog) htio da pred svim svetima svojim, bude prečisti i istiniti muž na zemlji neokaljanoj Djevici Mariji i mjevani otac Njegova Jedinorođenog Sina, i kojeg je,da tako uzvišenu službu najuzvišenije ispuni, obilno uresio nada sve posebnim milostima, njega,okrunjena na nebesima slavom i čašću, s pravom sveta Crkva štuje najprošire-nijim štovanjem i posve unutarnjim posebnim čašćenjem."

Po toj svojoj zadaći pak došao je sv.Josip,osim Djevice Marije,u najuži dodir s izvorom svetosti,Isusom Kristom. A što je netko bliže svome počelu,veli sv.Toma Akvinski,to je više i dionik utjecaja toga počela. Sveti je dakle Josip primio od Krista iza Bogorodice najviše milosti i najviše odskočio u svetosti od svih ljudi. To se i pristojalo,ako imamo pred očima,da je sv.Josip kao glavar sv.Obitelji,pridonio nešto k otkupljenju roda ljudskoga,i postao suuzrok milosti za druge ljude.Morao je dakle biti obdaren većom svetošću nego drugi ljudi.

Ako je nadalje,prema riječima sv.Tome Akvinca,to veća svetost nekoga čovjeka,što je veća njegova ljubav prema Bogu,onda je jasno, da je iza Djevice Marije sv.Josip najviše ljubio Isusa Krista,Boga i Otkupitelja kao njegov zakonski otac.Nitko dakle,izuzev Bogorodicu,nije tako odskočio u svetosti kao sv.Josip.

Ljubav Božja pak,ljubav Isusa Krista prema nama, jest prvi i glavni uzrok svih milosti i prema tome svetosti.A tko bi se usudio poreći,da je Isus iza svoje Presv.Majke najviše ljubio svoga zakonskog oca,sv.Josipa? I tko bi se prema tome usudio poreći, da ga je obdario i najvećom svetošću iza svoje Majke?

Ako nadalje mi sve milosti primamo po Mariji,kao posrednici milosti,zar nije opet razumljivo,da je sv.Djevica svome mužu sv. Josipu,kojeg je toliko ljubila kao najuzornija žena,pribavila i najveće milosti,dakle i najveću svetost?

Konačno,sv.je Josip trajno živio u društvu Isusa i Marije, tih najdivnijih primjera svetoga života.Pa ako na nas ljude tako djeluju primjeri drugih,zar nije posve razumljivo,da su divni primjeri Isusa i Marije djelovali u najvećoj mogućoj mjeri na sv.Josipa i doveli ga do najvećeg stupnja svetosti,većeg od svih stvorova iza Bogorodice.

Imao je dakle pravo o.Vermeersch,kad je svojim slušačima rekao:"Jedan je samo sveti Jozef,a vi svi drugi ste samo Josipi!"

3. Kako moćan mora dakle da bude njegov zagovor kod Boga!I kako je opravdan zaziv njegovih litanija:"Sveti Josipe moli za nas!" Sv.Alfonz Liguori iznosi nam u svom djelu "Le glorie di Maria"dirljiv slučaj,koji pokazuje,kako Prečista Djevica ljubi i cijeni svoga čistoga zaručnika te stavlja baš pod njegovu zaštitu one,koje želi izvući iz ropstva nevjere i grijeha i dovesti u nebo. Neki vlastelin u Napulju, Otavio del Monaco, imao je roba muslimana iz Afrike. Kraj svih nagovora,da se pokrsti, ostao je taj tvrd u svom krivovjerju.Ali je svake večeri običavao zapaliti svijetlo pred slikom Bogorodice,govoreći:"Meni se čini, da bi mi ta Gospa mogla iskazati veliku milost." I zbilja mu se jedne noći ukaže Bogorodica i pozove ga,da se dade krstiti.Ali Turčin se još opirao. Tada mu Ona stavi ruku na rame uz poziv:"Ne opiri se više,nego se krsti,i uzmi na krstu ime Josip!" I otpor je bio slomljen.Na dan desetog kolovoza godine 1648.bio je on svečano pokršten uz deset drugih Turaka,i od nevjernog Turčina po-

stao je vjerni Josip,ustrajući do smrti u vjernosti Bogu.

Svi se dakako ne zovemo Josipi. Ali svi želimo biti štovatelji sv.Josipa. Ako ga u svetosti nikada ne možemo dostići,jer je samo jedan sv.Jozef,ipak se moramo truditi, da ga nasljedujemo u ljubavi prema Isusu, prema Bogu! Pa kao što je štitio vjerno do smrti ovoga nekada nevjernog Turčina, a onda svoga imenjaka, nema sumnje, da će štititi i braniti do smrti i sve nas, svoje štovatelje. To može kao nitko drugi, jer je svet pred Bogom kao nitko drugi osim Marije Djevice.

=+=+=+=

SLAVNI PORODE DAVIDOV, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

U nekom samostanu živio je učen redovnik, plodan pisac.U istom samostanu bio je i brat redovnik lajik, obučen u isto redovničko odijelo. Jednog dana reče lajik, sav zadivljen,učenom redovniku:"Vi ćete,velečasni, dobiti jedanput u nebu veliku nagradu za sve lijepe knjige,koje ste napisali". Nato mu je ovaj odgovorio:"Moj dragi brate, pred Bogom vrijedi tvoja metla isto toliko, koliko i ove moje knjige. I ako ti budeš s većom ljubavlju u srcu meo ove samostanske hodnike,nego što sam ja pisao ove knjige,to budi siguran,da ćeš me u nebu nadvisiti nagradom i uživati veće blaženstvo."

Kad pogledamo život sv.Josipa i život većine ostalih potomaka kralja Davida,onda možemo reći,da se na sv.Josipu stostruko ispunilo,što je ovaj učeni pisac rekao svom priprostom bratu redovniku. Toliki su od njih eto istog glasovitog kraljevskog roda Davidova. Jedni su živjeli na raskošnom kraljevskom dvoru,s kraljevskom krunom na glavi; i od većine njih nije ostalo ništa nego bijedna uspomena. Sveti pak Josip, koji je od kraljevskog potomka spao na siromašnog radnika drvodjelu, koji je živio od mučnog rada svojih ruku, nepoznat svemu svijetu, taj Josip časćen je danas po svem svijetu,kako nije bio niti će ikada biti ikoji vladar svijeta,da i ne govorimo o onom, što je najvažnije,o besmrtnoj slavi i sreći, koju uživa u nebu već dva tisućljeća i uživat će zauvijek.

1. Zašto se u Sv.Pismu toliko ističe kralj David i njegovo potomstvo? Zato,jer je od njega po tijelu imao doći Otkupitelj svijeta,Isus Krist. Toga obećanja Božjega bio je sebi svjestan sav izraelski narod, pa zato i viču onako oduševljeno Isusu, kad je na Cvjetnu Nedjelju ulazio u Jeruzalem:"Hosana Sinu Davidovu!"(Mt.21,9). Ali u tom potomstvu Davidovu nalazimo baš u kraljevskom sjaju puno sramote. Eno već prvi potomak Davidov na prijestolju, mudri kralj Salomon, nakupio je prema svjedočanstvu Sv.Pisma toliko srebra u Jeruzalemu,da nije imalo nikakve cijene, a zlata toliko, koliko nikada prije ni poslije njega ikoji vladar u onom kraju. U raskošju je natkrilio sve istočnjačke vladare. Ali kakva je to slava,kad je nakupio i hiljadu žena,od kojih je sedam stotina bilo određeno za kraljice,a tri stotine za inoče, koje su ga konačno zavele na idolopoklonstvo i otpad od pravoga Boga,koji mu se dva puta osobno javio? Zato mu mudri Sirah s pravom spočitava:"Predavao si bokove svoje ženama i pustio si,da one vladaju nad tijelom tvojim. Nanio si ljagu na slavu svoju i obeščastio si pleme svoje. Tako si nanio gnjev i jad na djecu svoju poradi ludosti svoje." (Sir.47,19-2o).

Sin Salomonov Roboam, kojega mu je rodila žena Amonka, veli isti Sirah, "bio je bogat ludošću, a siromašan razboritošću... koji je svojom odlukom doveo narod do otpada." (Ibid.23). Bogat ludošću, jer je za njegove vladavine poraslo idolopoklonstvo, "dapače bilo je posvećenih bludnica u zemlji. Tako su nasljedovali sve grozote pogana, što ih je Gospod istjerao ispred sinova Izraelovih." (III.Kr.14,24).

Sin Roboamov Abija nije bio puno bolji, jer kaže Sv.Pismo: "On je činio sve grijehe oca svojega, što ih je ovaj bio činio pred njim, i srce njegovo nije bilo cijelo odano Gospodu Bogu njegovu, kao srce njegova djeda Davida." (III.Kr.15,3).

Daljnji potomak Davidov, to jest kralj Joram, veli Sv.Pismo, "hodio je putevima kraljeva Izraelovih, kao što je bila činila kuća Ahabova. Jer on je imao kćer Ahabovu za ženu. Tako je činio, što se nije dopadalo Gospodu." (IV.Kr.8,18). Povrh svega dao je ubiti petero svoje braće, bolje od sebe, i poubijati druge Judejce.

Sin Joramov Ohozija, prema tvrdnji sv.Pisma, "hodio je putem kuće Ahabove i činio je što se nije dopadalo Gospodu, kao kuća Ahabova, jer je bio postao svojak kući Ahabovoj." - (IV.Kr.8,27). Drugim riječima bio je i on odan idolopoklonstvu, koje mu je konačno priskrbilo i žalosnu smrt.

Sin mu Joas omastio je ruke krvlju svećenika Zakarije, sina velikog svećenika Jojade, koji je tog istog Joasa spasio od smrti, kad je za vlašću pohlepna kraljica mati Atalija ubijala sve potomke svoga sina Ohozije, da sama postane vladaricom.

Sin njegov Amasija, umjesto da bude zahvalan Gospodu za pobjedu, koju mu je udijelio nad Edomcima, počeo se klanjati lažnim bogovima tih istih Edomaca, uzoholio se i konačno bio ubijen od urotnika.

Njegov opet sin Ozija drznuo se prisvojiti sebi svećeničku vlast mimo propisa zakona Božjeg, hoteći kaditi na žrtveniku kadionom, radi čega ga je Gospod udario strašnom boleščću gube za čitav život.

Ahaz, unuk njegov, grdno se obrukao, žrtvovavši vlastitog svog jednog sina lažnom bogu Molohu, uz razne druge nepodobštine svake vrste.

Manases, unuk njegov, bio je grdni idolopoklonik, tako da ga je Bog predao u ruke Asircima, koji su ga, veli Sv.Pismo, "uhvatili kukama, svezali gvozdenim verigama i odveli u Babilon." (II.Dnev.33,11). Iako se poslije pokajao, posljedice u zemlji od njegovih nedjela bile su strašne.

Sin mu Amon bio je grdni idolopoklonik, tako da je Bog pripustio za kaznu, da se urote protiv njega sluge njegove i da ga ubiju.

Unuk njegov Joakim radio je isto tako, što se nije dopadalo Gospodu, tako da je po dopuštenju Božjem odveden u Babilon u ropstvo. Bolji od njega nije bio ni sin mu Joahin ni Sedecija, pod kojim je Nabukodonozor uništio judejsko kraljevstvo, sinove njegove poklao, a njega oslijepio i odveo u ropstvo, gdje je i umro.

A što da kažemo o brojnim drugim potomcima Davidovim? Što da kažemo o Absalomu, koji se pobunio protiv vlastitog oca? Što da kažemo o Amnonu, koji je obeščastio rođenu sestru Tamaru, a onda ju je otjerao kao bludnicu, da je od boli i žalosti konač-

no umrla. Koliko eto sramote usred kraljevskog raskošja,na zlatnom prijestolju,kakvo je napravio sebi Salomon,pod kraljevskom krunom na glavi,kakvu su eto nosili toliki potomci Davidovi,koliko sramote uz hiljade dvorana,koji su se vrzli oko njih.

2. Kako divno blista u poredbi s njima sv.Josip, poput najskupocjenijeg dragog kamena!Doista, zaslužio je naziv, koji mu pridijeva Crkva u litanijama:"Slavni porode Davidov!" Josip,koji nije stanovio u sjajnoj kraljevskoj palači svoga predšasnika Salomona,nego u skromnoj nazaretskoj potleušici.Josip, koji nije sjedio na zlatnom prijestolju Salomonovom, nego na priprostoj drvenoj klupi svoje tesarske radionice.Josip, koji se nije hranio biranim jelima kralja Salomona,nego korioom kruha,što su ga zaradile njegove žuljave ruke. Josip, koga nije dvorilo hiljade dvorana kao Salomona,nego koji je otirao znoj sa čela,da uzmogne žilavim radom priskrbiti, što je trebalo Isusu i Mariji.

Pred svijetom je bio bez ikakve slave. Za njega nije znao uopće rimski cezar,koji je tada vladao čitavim za onda poznatim svijetom. Za njega nije ni znao, a kamoli mu iskazivao kakvu čast Herod,koji je vršio podređenu kraljevsku vlast nad Palestinom. Za njega nisu pitali ni veliki svećenici,kad bi dolazio na običajne svetkovine u hram jeruzalemski, jer nije blistao odijelom ni pratnjom kao toliki drugi. Pa i njegovi najbliži susjedi nisu puno držali do njega,kad onako prezirno govore za Isusa: "Nije li ovo sin tesarov?"(Mt.13,55).

Ali,što je jedino mjerodavno, slavan je bio u očima Božjim. Slavniji od svih osim Isusa i Marije,što su po tijelu potekli od Davida kralja.A zašto? Zato,jer nije kao u bogatstvu i sjaju mudri Salomon odvratio srce svoje od Gospoda Boga Izraelova,nego je i u siromaštvu vjerno ustrajao uz Njega i Njega jedino štovao i ljubio. Zato, jer nije kao ludi Roboam navaljivao na drage nesnosne terete,nego je nastojao dati svakomu,što je njegovo. Zato,jer nije kao Amnon ili Absalom počinjao bludnih opačina rodoskvrnuća, nego je ljiljan svoga djevičanstva sačuvao nezaprljan do kraja, čuvajući uz to kao vjeran i dobar sluga djevičanstvo Marijino,od Boga mu povjereno.Zato, jer nije kao Joram ili kao Joaš ubijao svoje dobročinitelje ili braću,nego je izlagao i svoj vlastiti život, da spasi život djetetu Isusu,ugrožen od krvavog Heroda. Zato, jer nije kao Ozija prisvajao sebi svećeničke vlasti,makar je toliko godina sprovodio uz pravog velikog svećenika Isusa,nego je svim srcem štovao svećenike kao predstavnike Božje i vršio propise zakona,kad bi dolazio u jeruzalemski hram na klanjanje Bogu Izraelovu. Zato, jer nije kao bezbožni Ahaz tvrdokorno odbijao savjete i naloge Gospodnje,nego ih je nastojao odmah najsavjesnije ispuniti, makar ga to stajalo i velikih žrtava. Zato,jer se nije krivo zaklinjao kao Sedecija,odnosno kršio zakletvu, nego je riječ danu Gospodu Bogu Izraelovu,bilo kao muž Marijin, bilo kao zakonski otac Isusov, bilo kao glavar Svete Obitelji, najsavjesnije držao. Jednom riječi, zato je najslavniji od svih potomaka Davidovih osim Isusa i Marije,jer je sve pretekao najuzvišenijim krepostima,koje jedino zaslužuju čovjeku slavu kod Boga.

Sveti je Josip bio čistiji od anđela, življe vjere od Abrahama,strpljiviji od Joba, puniji pouzdanja od Judite,ponizniji od Ivana Krstitelja,revniji za Isusa od apostola Pavla,blaži od velikog sluge Božjega Mojsija,pravedniji i bogobojazniji od starca Simeona:jednom riječi veći u svakoj kreposti od ikojeg

stvora osim Bogorodice. Eto slave Josipove kao potomka Davidova! I kao što je nekoć Putifar mladoga Josipa radi kreposti u Egiptu postavio upraviteljem kuće svoje i svega imanja svojega, tako je i Gospod Bog sv.Josipa postavio upraviteljem nad svojima najmilijima:nad Isusom i Marijom! Zar je čudo onda, da ga je zapala i slava pokorovitelja čitave sv.Crkve? Zar je čudo onda, da ga sav kršćanski svijet slavi molitvama,kao što su trodnevnice,devetnice,litanijama njegovim,gradnjom oltara i veličanstvenih crkvi, umjetničkim slikama,pjesmama i propovijedima i raspravama? A kakva mora istom biti slava njegova u nebu! Uz Isusa,kojeg je nekoć na zemlji na svojim rukama nosio i za Njega se skrbio! Uz Mariju,svoju prečistu Zaručnicu,kojoj je tako vjeran bio!

Duboku nam pouku daje zaziv:"Slavni porode Davidov!"Jednom je francuski kralj Karlo IX.zapitao pjesnika Torkvata Tassa:"Što misliš,tko je najsretniji?" "Bog" odgovori ovaj. "Da, ali ja mislim među ljudima?" "Onaj, koji je Bogu najsličniji", odgovori opet Tasso. "A kako ćemo postati Bogu najsličniji? Po velikom carstvu,moći?" upita još jednom kralju "Ne, odgovori Tasso,nego samo vježbanjem u kreposti." A to isto vrijedi i za pravu slavu. Ona leži samo u kreposti. Tomu nas uči sv.Josip, taj iza Isusa i Marije najslavniji potomak Davidov.

=:=:*:=:=

SVJETLOSTI PATRIJARHA, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Bilo je to u noći od 11.na 12.listopada godine 1492.,kad je nakon duge i nadasve mučne plovidbe Kristofa Kolumba;brodska straža; na lađi zvanoj "Pinta", opazila u daljini svijetlo. Začas su svi mornari bili na nogama,a onda pali na koljena uz oduševljene povike:"Svijetlo,svijetlo ,zemlja,zemlja!" Zapjevali su Te Deum za konačno postignuti cilj:novi svijet je bio otkriven,svijet,za kojim su čeznuli tolika pokoljenja,uvjerena, da mora postojati,a nisu znali put onamo.

Kako nas sveta vjera uči,nijedna duša nije mogla ući u nebo prije uskrsnuća Krista Spasitelja,ma koliko bila sveta i pravedna.Sve te duše pravednika čekale su željno taj čas u mjestu,zvanom pretpakao,gdje doduše nisu trpjele muka, ali su izgarale od čežnje,da im Spasitelj svijeta otvori konačno vrata neba, te nove zemlje, zemlje obećane. Nije li slična radost,smijemo pitati, nije li slična radost i ganuće obuzelo te nebrojene duše pravednika,kada se tamo pojavila duša sv.Josipa,pošto se odijelila od tijela u naručju Isusa i Marije? Josipa, koji je nosio na svojim rukama dijete Isusa,to pravo "svijetlo svijeta"(Iv.8,12), Josipa,koji im je mogao javiti, da je Spasitelj konačno došao, i da će za kratko vrijeme zajedno s Njime ući u mjesto vječnog pokoja,u novi svijet,koji se otkriva samo za one, koji u Boga vjeruju i ljube Ga. Tko da opiše radost napose svetih patrijarha,koji su Ga najdulje očekivali,neki od njih i više od tri hiljade godina? Tko da opiše sreću patrijarha Abrahama, za kojega sam Isus govori:"Abraham,otac vaš, kliktao je,da vidi dan Moj. Vidio je i obradovao se."(Iv.8,56).

1. Što su naime patrijarsi?Pod patrijarsima razumijevamo one muževe,iz čijeg je roda potekao po tijelu Spasitelj svijeta, a koji su živjeli u prvim vremenima čovječanstva. To su dakle praoci ili patrijarsi. Tih patrijarha bilo je u svemu dvadeset i dvojica. Deset od njih živjelo je prije općeg potopa, a

dvanaest ih je živjelo iza općeg potopa. Od onih,koji su živjeli prije općeg potopa,prvi je Adam, praotac svega roda ljudskoga, u kojem se svi sastajemo po tijelu, svi narodi i obitelji na zemlji,bez obzira na boju lica,kulturu,povijest i druge okolnosti. Drugi iza njega bio je Set,kojega je Adam dobio umjesto ubijenoga pravednika Abela. Treći po redu bio je Enos, četvrti Kainan,peti Malaleel, šesti Jared, sedmi Henoh,osmi Matuzala,deveti Lameh i deseti Noa,koji je doživio opći potop i jedini se spasio od svojih suvremenika sa svojom obitelji.

Onda dolazi dvanaest patrijarha iza općeg potopa. Od njih je prvi Sem,drugi Arfaksad,treći Sala,četvrti Heber,peti Falog, šesti Reu, sedmi Sarug, osmi Nahor, deveti Tara, deseti Abraham, jedanaesti Izak, dvanaesti Jakov.

Međutim i nekim drugim ljudima daje se ima patrijarha,bilo radi njihove veze s ovima,bilo što su po svojoj vjeri,pobožnosti i službi u životumslika ovih starozavjetnih patrijarha.

Tako vidimo,da sv.Stjepan prvomučenik u svom govoru pred Židovima,kad su ga stavili pred sud,govori i o dvanaestoriei sinova Jakovljevih, nazivajući ih patrijarsima:"Abraham rodi Izaka i obreza ga u osmi dan; i Izak Jakova,i Jakov dvanaest patrijarha,"(Dj.7,8) to jest dvanaest sinova,koji su osnivači naroda izraelskoga.

Patrijarhom nazivaju i kralja Davida(Dj.2,29), osnivača kraljevske dinastije,iz koje po tijelu potječu sv.Josip i Marija Djevica,a dosljedno i Isus Krist. Ime patrijarhe daje eto Crkva u litanijama i sv.Josipu.

Radi neke sličnosti običaj je nastao,da patrijarsima nazivaju neke osobe i iza rođenja Kristova.Tako nazivaju patrijarhom zapadnog redovništva sv.Benedikta, osnivača Benediktinskog Reda. Tako nazivaju serafskim patrijarhom sv.Franju Asiškoga, osnivača Franjevačkog Reda.

Konačno ime patrijarhe nose i neki dostojanstvenici katoličke Crkve,među kojima je prvi i najveći Sv.Otac Papa,patrijarha Zapada. U svakom dakle slučaju vidimo, da ime patrijarhe uključuje u sebi pojam nečega velikoga, uzvišenoga, odlikujući se časnom starinom.

Iz Sv.Pisma znademo,da su oni starozavjetni patrijarsi doživjeli veoma visoku starost. Oni prije potopa živjeli su do blizu hiljadu godina. Oni iza potopa od sto i pedeset do četiri stotine godina.Jedan je razlog tome jednostavni način života na svježem Božjem zraku, a vjerojatno i povoljnije atmosferske prilike prije općeg potopa. No glavni je razlog tome Providnost Božja.Kao što mi imademo danas za ravnalo života nepogrešivo učiteljstvo Crkve i Sv.Pismo,iz kojega crpimo istine,potrebite za dostojan čovječji život na zemlji, tako su oni starozavjetni patrijarhe bili na neki način učitelji vjere ondašnjih pokoljenja,da se sačuva prava vjera u Boga,Stvoritelja svijeta. Kad bi mladi naraštaji u čem pogriješili,onda bi ih oni, odlikujući se časnom starošću i mudrošću, ispravljali i vraćali na pravi put.

2. Starozavjetni dakle patrijarsi bili su ljudi vjere.Sveti Pavao apostol spjevao je čitav hvalospjev vjeri ovih starozavjetnih patrijarha u poslanici Židovima:"Vjerom bi Henoh prenesen,da ne vidi smrti...Vjerom Noa primivši objavu o onome, što još ne vidje,poboja se i načini kovčeg za spasenje kuće svoje..Vjerom posluša Abraham, kad bi pozvan,da izađe na mje-

sto,koje je imao da primi u baštinu. Vjerom se preselio u zemlju obećanja kao u tuđu...Vjerom prikaza Abraham Izaka,...jer je mislio, da Bog može i od mrtvih uskrsiti...Vjerom blagoslovi Izak Jakova i Ezava u stvarima budućim...Vjerom blagoslovi Jakov umirući svakoga sina Josipova, i nagnu se duboko nad vršak palice svoje.."(Žid.11,5-21).

Radi te svoje velike vjere u Boga i budućeg Otkupitelja svijeta,patrijarsi su kao oci svih onih, koji vjeruju u Boga,kako govori sv.Pavao u poslanici Rimljanima,spominjući obrezanje Abrahamovo:"I primi znak obrezanja kao pečat pravde, koju je bio postigao vjerom,kad je još bio neobrezan, da bude otac svih,koji vjeruju."(Rim.4,11). Slično govori apostol i u poslanici Galaćanima:"U tebi će se blagoslovití sva plemena na zemlji. Tako oni, koji su od vjere,blagoslivljaju se sa vjernim Abrahamom."(Gal. 3,8-9).

Vršak svega onoga,što iz te vjere slijedi,jest bez sumnje sv.Josip,kojemu se stoga s pravom daje ime patrijarhe. On je naime po Božjem promislu određen, da bude zakonski otac Otkupitelja svijeta Isusa Krista. Kao takav oj se brinuo za Njega, kao što se samo može i mora brinuti pravi Otac za svoje dijete. S ljubavlju se brinuo i za svoju zakonitu suprugu,Presvetu Djevicu. To je bilo najveće i najodličnije blago, koje je Providnost Božja povjerila sv.Josipu na toj zemlji. "U dnevnom rádu, veli Papa Leon XIII.u enciklici "Quanquam pluries", u dnevnom rádu stjecao je sv.Josip za oboje, što je bilo nužno za hranu i život. On je, potraživši sigurno zaklonište,spriječio životnu pogibao,koju je prouzročila kraljeva (Herodova)zavist;u teškoćama puta, u gorčinama progonstva,bio je on Djevici i djetetu Isusu trajni pratilac, pomoćnik i tješitelj...No božanska kuća, koju je Josip vodio kao očinskom vlašću, sadržavala je u sebi početke Crkve,koja je nastala.Presveta Djevica kao što je Isusova majka,tako je i majka svih kršćana,jer ih je rodila na kalvarijskom brijegu pod najvećim mukama Spasiteljevim. Isus Krist je prvorođenac svijju kršćana,koji su Mu braća po posinstvu i otkupljenju. Odatle se nadaje razlog, zbog kojega preblaženi patrijarha smatra, da je njemu na poseban način povjereno mnoštvo kršćana,iz kojih se sasto ji Crkva,to jest ona bezbrojna obitelj,proširena po cijeloj zemlji,nad kojom on, jer je muž Marijin i otac Isusa Krista,posjeduje gotovo očinsku vlast."

Budući,da je dakle sv.Josip zakonski otac Kristov,s pravom ga smatramo i ocem svijju,koji su Kristova braća i sestre,kao što se i Abraham patrijarha naziva ocem svijju,koji vjeruju,kao što su patrijarsi svojom vjerom praoci vjernih. U sv.Josipu gledamo vrhunac i sjaj te vjere, pa mu kao takvom sigurno dugujemo najveću zahvalnost i poštovanje za svu skrb,koju goji prema nama. Lijepo nas na tu dužnost zahvalnosti i poštovanja podsjeća sv.Bernardin Sijenski,kad govori:"Ako je dakle Djevici Majci dužnik čitava Crkva,jer je po Njoj dostojnom postala, da primi Krista;tako očito iz Nje duguje zahvalnost i posebno poštovanje ovome (t.j. sv.Josipu). On je naime ključ St.Zavjeta,u kom je dostojanstvo patrijarha i proroka polučilo obećani plod. Ovaj je nadalje jedini,koji je tjelesno posjedovao,što je onima Božja blagonaklonost obećala. S pravom mu je dakle slika onaj patrijarha Josip (egipatski), koji je narodima sačuvao žita. Ali i u tom nadvisuje onoga,jer je ne samo Egipćanima kruh tjelesnoga života,nego svima izabranima Kruh s neba, koji daje nebeski život,s mnogo brige othranio."(Brev.Soll.S.Joseph Lect.V).

Dragi vjernici! Živimo u vremenima, kad je u dušama mnogih i premnogih ljudi ponestalo svijetla vjere, koja je tako blistala u onim velikim muževima, starozavjetnim patrijarsima, a svoj vrhunac i sjaj postigla u sv.Josipu, kojemu je Isus, Bog, bio sva sreća i radost života na zemlji, kao što mu je sada i neizmjerna plaća na nebu. Kad nam dakle Crkva iznosi pred oči ovaj časni naslov sv.Josipa, što nam drugo želi kazati nego tom, da se k njemu obraćamo, da nikada ne prestane sjati svijetlo svete vjere u našim dušama. Ako se naime ugasi to svijetlo; onda s njime prestaje i svaki život duše, baš kao što i bez ovog vidljivog sunca na nebu nema života na zemlji nijednom živom biću.

Kažu, da u ravnicama Amerike raste neobičan cvijet, prozvan kompas-cvijet. On naime ima svojstvo, da njegovi listovi uvijek pokazuju prema sjeveru, baš kao i magnetska igla u kompasu, bilo da sjaji sunce, bilo da pada kiša, bilo da urla bura, bilo da je tišina. Sličnu milost neka isprosi i nama sv.Josip! Milost, da Bog, da Isus Krist bude uvijek cilj naših težnja. Bog sve i u svemu, kao što je bio i onim velikim muževima vjere; patrijarsima St.Zavjeta, koji su zasjali u najljepšem sjaju u sv.Josipu, svjetlosti svih patrijarha.

:+:+:+:+:

-ZARUČNIČE BOGORODICE, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Glasoviti majstor Raffael, među ostalim neumrlim djelima, koja je ostavio čovječanstvu, ostavio je i umjetninu pod imenom "Sposalizio" (Zaruke). Na toj slici vidi se sv.Josip i Presveta Djevica Marija, kako stoje pred velikim svećenikom. Sv.Josip pruža Bogorodici zaručnički prsten, dok jedno drugomu zadaju vjeru, koje nisu nikada pogazili. Kraj sv.Josipa je cvatući ljiljan, u znak, da je od svih prosaca on jedini bio dostojan, da bude zaručnikom i mužem One, koja je čistija od mirisnih bijelih ljiljana, Djevica djevica, Marije.

1. Da je sv.Josip bio zaručnik Bogorodice, to znademo iz Sv.Pisma. Čitamo naime u Evanđelju sv.Mateja: "Rođenje Isusa Krista bilo je ovako: kad je Njegova mati Marija bila zaručena s Josipom, nađe se, da je bila začela po Duhu Svetom, još prije nego se sastadoše." (Mt.1,18). Slično govori i sv.Luka evanđelist: "U šestom mjesecu poslan bi anđeo Gabrijel u grad galilejski, koji se zove Nazaret, k djevici zaručenoj mužu, kojemu je bilo ime Josip, iz kuće Davidove. Ime je djevici bilo Marija" (Lk.1,26-27).

Iz Sv.Pisma znademo, da su kod Izraelaca zaruke davale zaručnicima ista prava kao i sam brak. Prema tomu; već prije nego bi se zaručnica svečano dovela u kuću zaručnikovu, mogli su oni međusobno saobraćati kao pravi muž i žena, te se u Sv.Pismu zaručnik naziva i muž, a zaručnica i žena. Da su kod Izraelaca doista zaruke sadržavale svu bit ženidbe, svjedoči nam zakon Mojsija, koji je on po nalogu Božjem proglasio, a koji glasi: "Ako se netko sastane u gradu s djevojkom, koja je s jednim zaručena, i sagriješi s njom, izvedite ih oboje pred gradska vrata i kamenujte ih na smrt." (V.Mojs.22,23). Grijeh se dakle zaručnice kažnjavao slično kao i preljub udate žene. Zato se zaruke kod Židova nisu mogle drukčije razriješiti nego i sama ženidba, to jest raspusnim listom. Po izraelskom dakle pravu zaruke su bile pravo vjenčanje, prava ženidba, pa je odatle jasno, da je sv.Josip

bio i pravi muž Presvete Djevice Marije,kako ga Evanđelje i izričito naziva nekoliko puta. To zaključujemo nužno i iz činjenice,što su sv.Josip i Marija živjeli u zajedničkom kućanstvu. Zajedno idu u Betlehem na popis pučanstva, zajedno putuju u Jeruzalem,da udovolje vjerskim dužnostima, zajedno bježe u Egipat, zajedno se vraćaju iz Egipta, zajedno stanuju u Nazaretu. Kako je židovsko poimanje obiteljskog života bilo veoma strogo, kako bi bilo moguće i zamisliti,da bi sv.Josip i Marija živjeli u zajedničkom kućanstvu, kad ne bi bili zakoniti supruzi? Inače bi ih neminovno bila stigla stroga kazna određena zakonom Mojsijevim.

Kad nam dakle sv.Crkva stavlja pred oči zaručnika Djevice Marije, sv.Josipa, stavlja nam pred oči najljepši ideal priprave za kršćanski brak i samog kršćanskog braka. Tu dobro pristaju riječi pape Pija XI. što ih je izrekao u enciklici o kršćanskom braku:"Temelj sretnog i propast nesretnog braka pokaže se u dušama dječaka i djevojčica već u godinama njihova djetinjstva i mladosti."

Što je naime prethodilo sreći ovog najsvetijeg i najsretnijeg braka na zemlji; sv.Josipa i Blažene Djevice Marije? Prethodio je sveti, kreposni život sv.Josipa,prethodio je kreposni život Presvete Djevice Marije. Ne slika se uzalud sv.Josip s ljiljanom u ruci, ili uz ljiljan,kako ga je naslikao i Raffael na onoj slici. Ne uspoređuje se uzalud Presveta Djevica Marija s mirisnim bijelim ljiljanom. Djevičanska naime čistoća duše i tijela resila je sv.Josipa i resila je Djevicu Mariju. A da su uz krepost čistoće cvale u njima i sve druge kreposti, jedva treba i spominjati:ponajprije živa vjera, kao temelj svega duševnog života, pa ufanje i ljubav prema Bogu i bližnjemu,divna poniznost i poslušnost,umjerenost i razboritost,pravednost, radinost,strpljivost,jednom riječju sve,što čovjeka čini velikim i milim u očima Božjim.

Za sve te kreposti bio je bez sumnje sv.Josip uzgajan još u roditeljskoj kući,prema riječima pape Pija XI. u onoj enciklici:"Temelj sretnog i propast nesretnog braka polaže se u dušama dječaka i djevojčica već u godinama njihova djetinjstva." Radi tih kreposti zavrijedio je sv.Josip,da postane zaručnikom najsvetije među ženama i svim ljudima uopće, Presvete Djevice Marije. I obratno, radi svojih divnih i uzvišenih kreposti zaslužila je i Presveta Djevica Marija,da dobije za zaručnika onoga, koji je iza Nje u svetosti natkrilio sve stvorove,kao što smo već govorili. Prethodio je dakle tim zarukama sv.Josipa sa Marijom, nadasve svet,nadasve krepostan život!

Što je pak slijedilo iz tih zaruka,odnosno toga braka?Što drugo, nego blagoslov,prema riječima Duha Svetoga:"Na glavu pravednika prosipa se bogat blagoslov"(Prič.1o,6). Što naime govori Bogorodica,kad je došla u posjete svojoj rodakinji Elizabeti? "Odsada će Me,govori, zvati blaženom svi naraštaji."(Lk.1,48). A zašto? Zato, jer je rodila izvor svakoga blagoslova za čovječanstvo, Isusa Krista, Otkupitelja svijeta. No iako je Krist po tijelu samo Sin Djevice, On je ipak plod zakonitog braka, dakle od Boga darovan kao nagrada svetosti i Josipu i Mariji, zakonitim supruzima. Jer,ako je svemogući Bog dao već prije leviratski zakon,po kojem je On čak i mrtvom Izraelcu mogao dati sina,premda pokojnik očito ništa nije sudjelovao kod toga;kako ne bi mogao dati sina mužu Djevice; mužu,dok je on još živ, a da taj muž ipak ne takne svoje djevičanske žene? Jer su dakle Josip i Marija duhovno bili jedno, to je i blagoslovljeni plod

njihove ženidbe, to jest Isus Krist,obojici pripadao,kao što obojici drugih supruga pripada inače naravni plod njihove ženidbe.

Istina, ovakvo rođenje je jedinstveni slučaj u povijesti roda ljudskoga, kao što je rođenje Kristovo, po izbor-djelo svemogućnosti,dobrote,mudrosti i ljubavi Božje. I tako golemi blagoslov, lao što je proizašao iz zaruka sv.Josipa i Marije, odnosno njihova braka, također je jedinstveni blagoslov u povijesti svega roda ljudskoga.

2. Ali, nema nikakove sumnje, da svaki brak povlači za sobom ili blagoslov, ako se ide primjerom Josipa i Marije,ili proklêtstvo, ako čovjek ide protivnim smjerom. Drugim riječima,ako jednom braku prethodi sveti život,život kreposti,on nužno postaje izvorom blagoslova ne samo za dotične zaručnike i supruge,nego i za ostalo ljudsko društvo. I obratno, ako jednom braku prethodi život grijeha, on, rekao bi, nužno postaje izvorom nevolja i prokletstva ne samo za dotične zaručnike i supruge nego i ostalo ljudsko društvo. Sv.Pismo,povijest Crkve i svakdanji ljudski život pruža nam zato prepuno primjera i dokaza.

Eno Vam primjera braka patrijarhe Jakova i Rahele. Jakov je od najmlađih dana bio štovatelj pravoga Boga, čemu su ga naučili kreposni otac Izak i kreposna majka Rebeka. Slično je bila kreposna i djevojka Rahela, s kojom se oženio. Iz tog braka potekao je Josip, onaj čisti mladić,kojega su zavidna braća prodala za roba u Egipat, ali koji je ipak ostao vjeran Bogu i provodio krepostan život, zbog čega ga je Bog učinio spasiteljem ne samog čitavog Egipta, kad je nastala bila glad, nego i svoje braće i mnogih drugih ljudi.

Eno vam primjera Elkane i one starozavjetne Ane. Služili su vjerno Bogu, i Ana je svojim molitvama i suzama isprosila od Boga blagoslovljeni plod, velikog Samuela, proroka i vođu naroda izraelskoga,koji je izbavio narod svoj od mnogih i velikih nevolja.

Eno vam primjera braka sv.Zakarije i Elizabete. Služili su vjerno Bogu od najmlađih svojih dana.Bog je blagoslovio njihovu vezu na divan način, kad su već izgubili svaku nadu. Iz tog naime braka pod stare dane potekao je veliki sv.Ivan Krstitelj,koji je svojom pokorom i propovijedanjem riječi Božje postao spasiteljem nebrojenih grešnika,koji su zalutali bili s puta istine.

Eno vam primjera Tobije starijega i mlađega. Stariji je od najranijih dana vjerno služio Gospodu Bogu Izraelovu. I kad se oženio i dobio sina, veli Sv.Pismo, toga svoga sina, mladoga Tobiju, "učio je od djetinjstva,da se boji Boga i da se kloni svakoga grijeha."(Tob.1,10). I mladi je Tobija osnovao kasnije blagoslovljenu obitelj, a ta "sva obitelj i sve potomstvo njegovo ustraja u dobru i pobožnu življenju,tako da omilješe Bogu i ljudima i svima stanovnicima u zemlji."(Tob.14,17).

Ali eno vam primjera i obratno! Kralj izraelski Ahab rodio se od oca idolopoklonika Amrija,koji je,kako veli Sv.Pismo, "učinio što se nije dopadalo Gospodu, pa i gore je činio od svojih predšasnika."(III.Kr.16,25). Odgojen od mladosti u takovoj okolini,sin mu Ahab još je natkrilio oca u zloći. Povrh toga, veli sv.Pismo, uze si za ženu pokvarenu Jezabelu, poganku,kćer sidonskoga kralja Etbaala, kralja ubojice i bludnika. Što je moglo poteći iz takva braka? Ništa dobro. Iz tog braka poteklo je najprije umorstvo nekoliko stotina proroka Gospodnji, koje

je dala posmicati Jezabela, da uvede štovanje lažnih bogova u zemlji; poteklo je umorstvo Nabota i otimačina njegove očinske imovine; poteklo je idolopoklonstvo gotovo čitavog sjevernog kraljevstva izraelskog, poteklo je nadalje,kao osveta Božja, ubijstvo nekoliko stotina lažnih proroka Balovih i Ašerinih, ubijstvo sedamdeset kraljevića, potomaka Ahabovih, ubijstvo sviju njegovih neprijatelja i velikaša, smrt samog Ahaba i Jezabele, koju su konji izgazili svojim kopitima,a psi izjeli u polju prema riječi Gospodnjoj. Eto ploda jedne loše priprave za brak.

Ne ćemo dalje nabrajati,jer vam i dnevni život može pružiti dokaza, da govorimo samo živu istinu. Kako nam veliku pouku pruža dakle zaziv-zaručniče Bogorodice,moli za nas! Mislite na to vi, kršćanski roditelji! Trudite se, da od najmlađih dana usađujete u srce svoje djece, budućih zaručnika i zaručnica, budućih muževa i žena,sveti strah Božji, kao što vidimo, da je bio kod sv. Josipa i Marije. Jer, već u djetinjstvu se, veli Pijo XI. već u djetinjstvu se polaže temelj budućeg sretnog braka. Ako dječak ne nauči zarana poštivati ime Božje, ako ne nauči zarana čuvati se od pića, ako ne nauči zarana čist biti, ako ne nauči zarana radin biti, ako djevojčica ne nauči zarana čista i čedna biti, poslušna i šutljiva, ako jedno i drugo ne nauče zarana kreposni biti,ničemu se dobru ne mogu nadati od svoje zajednice. Ako pak budu kreposni, pratit će ih blagoslov Božji kao Josipa i Mariju.

=+=+=+=+=+=+=+=

STIDLJIVI ČUVARU DJEVICE, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Glasoviti kasniji propovjednik De Ravignan D.I., dok je još bio u svijetu,bio je jednog dana kao mladi jurist pozvan na ručak u odlično društvo. Kod stola je dobio mjesto kraj jedne djevojke, koja je bila u skupocjenom, ali isto tako prilično nepristojnom odijelu. Mladi je Ravignan bio cijelo vrijeme ručka izvanredno šutljiv, Konačno ga je ta mlada dama u čudu zapitala:"Gospodin Ravignan, zar nemate nikakvog teka?" Umjesto odgovora upravio joj je Ravignan pitanje, kojeg nije zaboravila u čitavom životu: "A zar vi, milostiva gospođice, nemate nikakvog stida?" Te su riječi pale tolikom težinom na njezinu dušu, da su joj, kako je sama priznala, još u starim danima spasonosno zvučile u ušima.

Već je glasoviti kršćanski pisac u trećem vijeku, Tertulijan, prozvao stidljivost "cvijetom ćudorednosti,počasnim nakitom tijela,ukrasom svakoga spola, podlogom svete nepovrijeđenosti, općenito priznatim znakom finoga ponašanja."

Kad je to tako, zar se treba čuditi, ako je Gospod Bog za čuvara djevičanske Majke svoga Jedinorođenoga Sina odabrao čovjeka, kojega nitko nije natkrilio u stidljivosti,to jest sv.Josipa, kojega prema poticaju sv.Crkve zazivamo u litanijama i pod ovim lijepim naslovom:"Stidljivi čuvaru Djevice,moli za nas!"

1. Članak je sv.vjere,da je Majka Božja bila uvijek djevica. Članak je svete vjere, da je bila djevica u začeću Sina Božjega. Članak je svete vjere, da je ostala djevica u rođenju Sina Božjega. Članak je svete vjere, da je ostala djevica i iza rođenja Sina Božjega. To je očito iz naučavanja Općeg Crkvenog Sabora u Lateranu godine 649. pod predsjedanjem sv.Martina I.pape, što je potvrdio i njegov nasljednik na stolici Petrovoj, sv.Agaton papa. To je očito i iz redovitog i općenitog naučavanja Crkve.Što

naime vidimo iz razgovora,koji se vodio između anđela Gabrijela i Presvete Djevice prigodom Navještenja? "Evo, govoro Joj anđeo, evo, začet ćeš i rodit ćeš Sina. Nadjeni Mu ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega."... A Marija reče anđelu: "Kako će se to dogoditi,kad Ja ne znam muža?" Anđeo Joj odgovori: "Duh Sveti doći će na Tebe i sila Svevišnjega osjenit će Te. Zato će se i Sveto, što će se roditi od Tebe, zvati Sin Božji." (Lk.1,31-35).

Iz toga razgovora je dakle očito, da je Majka Božja tvrdo odlučila,ili bolje zavjetovala, ostati uvijek djevicom. Bog je tu Njezinu odluku, odnosno zavjet, prihvatio, te Joj je djevičanstvo čudesnim načinom očuvao, kako u začeću, tako i u rođenju Sina Božjega. Da je Majka Božja ostala djevica i u rođenju Sina Božjega, dosta je čuti na primjer sv.Augustina:"Kad bi se naime, veli sv.Naučitelj, kad bi se u rođenju Kristovu izgubila Njezina nepovrijeđenost, onda On ne bi bio rođen od Djevice, i Njega bi lažno, što neka bude daleko od nas, priznavala rođenim od Djevice Marije čitava Crkva, koja, nasljedujući Njegovu Majku, svaki dan rađa Njegove udove i ostaje djevica."(Ench. c.34).

Da je Presv.Djevica Marija ostala djevica i iza rođenja Sina Božjega, neka bude dosta,ako se sjetimo, da su sveti oci protivno mišljenje krivovjeraca odbacili kao "ludilo, hulu, svetogrđe,bezbožnost,podlost", koje riječi ne ostavljaju ni najmanje sumnje u duši o vjeri svetih otaca glede djevičanstva Majke Božje i iza poroda Sina Božjega.

Konačno,i razum nam govori, da drukčije nije ni moglo biti, a da se Krist ne začne i ne rodi nego od Majke Djevice. Prvo, radi dostojanstva Oca nebeskoga, koji nije mogao, da kao Otac prenese svoje dostojanstvo na kojega muža. Drugo, radi dostojanstva Isusa Krista,koji je od vijeka rođen samo od Oca, pa se pristojalo, da se i u vremenu rodi samo od Djevice. Treće, jer nije dolikovalo, da se naravnim načinom začne, i tako bude podložan istočnom grijehu Onaj, koji je došao da uništi grijeh.

I razum nam konačno govori, da je razumljivo, ako je Marija ostala djevica i iza poroda Sina Božjega. Prvo, radi savršenstva Kristova, da kao što je Jedinorođeni od Oca, tako bude i Jedinorođeni od Djevice. Drugo, radi dostojanstva i svetosti Majke, koja bi izgledala skroz nezahvalna, kad se ne bi zadovoljila takovim Sinom, kao što je Isus Krist, te bi djevičanstvo, od Boga Joj čudesnim načinom sačuvano i u začeću i u rođenju Kristovu, svojevoljno izgubila.

2. Takvoj divnoj Majci Djevici mudri je i dobri Bog dao i odgovarajućeg čuvara i svjedoka Njezina djevičanstva, stidljivog sv.Josipa. I za Njega naime drže bogoslovi,da je položio zavjet djevičanstva. Nikada naime ne bi Presv.Djevica bila pošla za njega, da nije dobila za taj korak razjašnjenje s neba, da će u vezi s njime biti sigurno i zaštićeno Njezino djevičanstvo. Glasoviti predstavnik franjevačke bogoslovske škole Duns Scotus s pravom primjećuje."Iz toga,što je anđeo poučio Josipa: nemoj se bojati uzeti k sebi Marije, žene svoje, još se više, pače nesumnjivo zaključuje,da je i Ona, prije nego li se zaručila s Josipom, bila na isti način poučena ili od anđela ili neposredno od Boga:nemoj se bojati uzeti Josipa pravednoga za svoga muža! Jer gle, Duh Sveti dat će Ti njega za čuvara i svjedoka Tvoga djevičanstva i bit će vezan jednakim zavjetom baš kao i Ti i Tebi stajati na službu u svemu,što se tiče čuvanja Tvoga djevičan-

stva." (In. 4. Sen.dist.3o.q.2 ad 3).

Budući da je dakle sv.Josip prema općenitom mišljenju bio položio zavjet djevičanstva, nema nikakve sumnje, da je posjedovao 1estidljivost u najvišem stupnju, kad je u svetosti nadvisio sve stvorove, izuzev Bogorodicu. Stidljivost je naime nerazdruživa pratilica djevičanstva, kao što govori veliki sv.Ambrozije biskup: "Stidljivost mora biti nerazdruživa pratilica djevičanstva; jer bez nje nema djevičanstva." (De Virg. 2,2, 14 PL 16,21o).

Zato se nimalo ne čudimo, da se poput lava digao na obranu časti i Marijine i Josipove sv.Jeronim, kada se besramni krivovjerac Helvidije usudio poricati djevičanstvo Marijino iza poroda Kristova. "Ja pitam, odgovara svetac Helvidiju, ja pitam, što se Josip uzdržavao do dana rođenja djeteta Isusa?" Odgovorit će (heretik Helvidije): zato jer je čuo od anđela gdje govori: "Što se u Njoj začelo, od Duha je Svetoga." Lijepo! Ovaj dakle, koji u je snu tako povjerovao, da se nije usudio dirati žene, taj se isti, iza toga, kako je od pastira saznao, da je anđeo s neba došao i javio im: rođen je Spasitelj Krist Gospodin; taj se isti, koji je vidio, gdje pravedni Simeon, zagrlivši mališa, proriče, koji je vidio proročicu Anu, mudrace, zvijezde, Heroda, anđele, taj se, velim, koji je vidio tolika čudesa, usudio taknuti sjedište Duha Svetoga i Majku Gospodina svoga?" (PL 23,19o).

Doista, dosta je pogledati ono malo, što nam Sv.Pismo izvješćuje o svetom Josipu, da se uvjerimo, kako je divan izbor učinio Gospod Bog, davši baš njega za čuvara Majci Sina Božjega, Mariji Djevici. Sveti se Josip drži gotovo uvijek u pozadini. Od njega nam nije sačuvana ni jedna jedina riječ, kao da nam je htio reći: sva čast, sva hvala ide samo Isusu i Mariji Djevici! Kad dolaze na poklon sveta Tri Kralja, nema o svetom Josipu ni riječi: "Oni, veli Sv.Pismo, stupiše u kuću i vidješe dijete s Marijom, Materom Njegovom. Oni padoše i pokloniše Mu se. Tada otvoriše blago svoje i prinesoše Mu darove svoje: zlato, tamjan i smirnu." (Mt. 2,11). Kad donose dijete Isusa na obrezanje u jeruzalemski hram, opet je sv.Josip u pozadini, jer starac Simeon, dok proriče, upravlja riječi svoje Majci, Djevici Mariji. (Lk. 2,34). Sveti Josip istupa naprijed samo onda, kad valja izvršiti kakav težak zadatak. I kad Isus stupa u javni život, njega nestaje sa pozornice. Što dakle drugo moramo zaključiti nego to, da je čovjek, koji je djevičanski živio, koji je bio tako duboko ponizan i skroman, koji je blistao svetošću iznad svih ljudi, izuzev Bogorodicu, da je taj čovjek morao posjedovati u najvišem stupnju i krepost stidljivosti, radi čega ga je Bog odabrao za čuvara Djevici-Majci Mariji.

3. Veliki je doista ukor stidljivi čuvar Djevičin sveti Josip za današnji bestidni svijet! Kolika bestidnost u odijevanju današnjega, napose ženskoga svijeta! Kolika bestidnost u razgovorima! Kolika bestidnost u pogledima! Kolika bestidnost u raznim romanima, slikama! Kolika bestidnost u raznim predstavama po kinima i kazalištima! I sve to, kao da se radi o kakvoj sitnici, a ne o najvećim interesima duše, spojenima sa svetom kršćanskom stidljivošću!

Čitamo u Sv.Pismu, kako se patrijarha Noa, pošto je iza općeg potopa zasadio vinograd i prvi put pio vino, opio, ne poznavajući još opojne snage vina. Desilo se, da se tako u snu u svom šatoru otkrio. I njegov n. jmlađi sin Kam, umjesto da pokrije golotinju svoga oca, otišao je, da to pripovijeda svojoj braći. "A

Sem i Jafet uzeše plašt i metnuše ga obojica na ramena svoja, stupiše natraške unutra i pokriše njim golotinju oca svojega. Lice njihovo bilo je pritom natrag okrenuto, tako da ne vidješe golotinje oca svojega."(Gen.1,23). I što je bila posljedica toga? "Kad se Nova, veli Sv.Pismo, rastrijezni od vina i doznade, što mu je učinio najmlađi sin njegov, povika:"Proklet da je Kanaan! Neka je najniži sluga braći svojoj! Potom nastavi:"Blagoslovan da Hospod, Bog Semov! Kanaan neka je njegov sluga! Neka Bog raširi Jafeta; neka prebiva u šatorima Semovim! Kanaan neka mu je sluga!"(Ibid. 24-27). Ispunio se točno blagoslov Noin na dvojici sinova Noinih za njihov čin stidljivosti prema svome ocu. Ali ispunila se i kletva Noina na sinu mu Kamu, odnosno njegovim potomcima. Kolika se dakle opomena i pouka za sve ljude skriva u ovom zazivu litanija- stidljivi čuvaru Djevice, moli za nas! Mislite na to, vi, kršćanski roditelji, i odgajajte od najranijih dana svoju djecu u svetoj kršćanskoj stidljivosti, napose svoje kćeri. Mislite na to vi, kršćanske djevojke, da ne bi možda jednom morale doživjeti ukor Duha Svetoga:"U gubici svinje zlatna brnjica:to je žena lijepa, ali besramna.(Prič.11,22). Mislite na to i vi, mladići, jer je sa stidljivošću spojen blagoslov, a sa bestidnošću prokletstvo Božje. Neka stidljivi sveti Josip izmoli svima uzvišenu krepost kršćanske stidljivosti.

=:=:=:=:=

HRANITELJU SINA BOŽJEGA, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Sveto Pismo iznosi nam pred oči među ostalima jednog vrlo zaslužnog i mudrog muža. Bio je to Judejac, po imenu Mardohej, iz plemena Benjaminova, potomak onih, što ih je kralj Nabukodonozor bio odveo u ropstvo, kad je osvojio Jeruzalem i uništio kraljevstvo judejsko. Taj Mardohej živio je u Suzi, zimskoj prijestolnici perzijskih kraljeva. On je, kaže Sv.Pismo, bio hranitelj Edise, to jest Estere, kćeri strica svoga ili brata. Ona naime nije više imala ni oca ni majke, pa ju je iza smrti roditelja uzeo Mardohej za kćer. U to vrijeme razljutio se kralj perzijski Asver na svoju ženu Vastiju, jer se nije na njegov poziv htjela pojaviti na velikoj gozbi, koji je kralj bio priredio svojim velikašima...Zato je Vastiju skinuo s položaja kraljice i odlučio po savjetu svojih vijećnika uzeti drugu ženu za kraljicu. Bile su dakle dovedene na dvor ponajljepše djevojke iz cijele države. Među njima bila je i Estera, hranjenica Mardohejeva. Od svih, što su bile dovedene, ona je bila najljepša. Mardohej je svaki dan dolazio pred kraljevski dvor, da sazna, što će konačno biti sa Esterom i kako joj je. Kralj ju je konačno uzeo za ženu i imenovao kraljicom, stavivši joj kraljevsku krunu na glavu. Mudri Mardohej bio je naredio Esteri, neka ne kazuje, kojeg je roda i naroda, i Estera je u svemu slušala savjete svoga bivšega hranitelja. Malo iza toga je Aman, prvi ministar na dvoru, ishodio od kralja dekret, koji je naređivao, da se u određeni dan posmicaju svi Judejci u čitavoj državi, a njihov golemi imutak zaplijeni. Kao što je i razumljivo, nastao je plač i jauk među Judejcima, kamogod je došla zapovijed kraljeva. Međutim je mudri Mardohej potakao Esteru, da ode kralju i ishodi pomilovanje svoga naroda. Nakon posta od nekoliko dana i vruće molitve Estera je to i učinila. Izašla je protivna naredba, koja je dopuštala Judejcima, da ono isto, što su njihovi neprijatelji snovali njima, to i Judejci učine svojim neprijateljima. Mardohej je pak za

nagradu svojih kreposti,naposе što je bio otkrio i odao jednu urotu portiv kraljeva života, bio postavljen na mjesto prvog ministra kraljevstva i dvora Asverová, dok je protivnik njegov Aman radi svojih zlodjela bio obješen.

1. Nije li ovaj Mardohej, o kojemu govori Sv.Pismo u Knjizi Estere, lijepa slika sv.Josipa? Onoga Josipa,kojega nas Crkva uči zazivati u litanijama:"Hranitelju Sina Božjega,moli za nas!"

Mardohej je iskazao veliku ljubav Esteri, kad ju je kao siroče bez oca i majke uzeo k sebi kao svoje dijete i vodio vjerno brigu o svemu glede nje, dokgod nije postala i kraljicom. Roditelji znadu najbolje,da nije baš tako jednostavna stvar, postaviti jedno dijete, štono riječ na noge,to jest, dok ne postane samostalan čovjek, sposoban da živi od rada svojih ruku. Treba se brinuti djetetu za hranu, i to ne jedan dan,nego mnogo godina. Kakve poteškoće mogu nastati u tom pitanju, dovoljno je sjetiti se groznog prvog i drugog svjetskog rata. Treba se brinuti djetetu i za odijelo, i to opet ne jedan dan nego dugi niz godina. Kakve poteškoće mogu nastati i u tom pogledu, dobro je poznato iz prvog i drugog svjetskog rata, kao i iz prilika iza rata. Treba se brinuti djetetu i za zdravi stan, jer inače može uginuti prije nego se i osovi na noge. Kakve poteškoće mogu nastati u pitanju stana, dovoljno je poznato svakome iz strašnog minulog rata i poratnih prilika. Treba i inače paziti na zdravlje djeteta. Treba se pobrinuti i za njegovu duševnu, ne samo tjelesnu hranu, to jest da dijete bude uzgojeno u strahu Božjemu i u poznavanju zakona Božjega.

Sve te zadaće je Mardohej, kako se vidi, odlično ispunio, na svojoj hranjenici Esteri. Ona je pod njegovom budnom paskom uzrasla do zdrave i krasne, i što je još važnije, do nadasve pobožne i kreposne djevojke,koja je zaslužila,da joj jednoga dana bude stavljena na glavu i kraljevska kruna, baš zato jer nije nimalo za njom žudila.

Nije li sličnu ljubav iskazao i sv.Josip Sinu Božjemu Isusu Kristu? Isus je došao na svijet kao malo nemoćno djetešce u krilu Bogorodice. I On je trebao zajedno sa svojom presvetom Majkom hrane, stana, odijela i svega ostaloga,što sa ljudski život iziskuje, makar i u najskromnijoj mjeri. Iako je naime Isus kao Bog mogao Sebi sve priskrbiti jednim činom svoje božanske volje,On je htio proći sve odsjeke ljudskoga života na zemlji, počevši od začeća u krilu Djevice-Majke pa do zreloga muža. Na svetoga je dakle Josipa pala zadaća, da isto onako, kako se svaki drugi čestiti otac skrbi za svoju djecu, i on, kao hranilac od Boga postavljen vodi skrb za dijete Isusa. I njegove žuljave radničke ruke doista su se skrbile, da Isusu ne uzmanjka skromnog stana u Nazaretu, gdje je sproveo svoje djetinjstvo i svoju mladost. Njegova je briga bila, da Isusu ne uzmanjka ni potrebnog odijela. Brinuo se svom ljubavlju,da djetetu Isusu kao i Bogorodici ne uzmanjka ni potrebna hrana:jednom riječi brinuo se za sve,za što je dužan da se brine čestit i brižan otac obitelji. Brinuo se dakle i za Njegov odgoj, jer iako Mu kao Bogu nije trebalo ni od koga kakove upute,pa ni od Marije ni od Josipa, ipak je kao ljudsko dijete, veli Sv.Pismo, "napredovao u mudrosti, u dobi i milosti kod Boga i kod ljudi."(Lk.2,52).

Što je dakle sv.Josip kao otac morao pridonijeti, to je učinio u mnogo savršenijem stupnju prema Isusu nego Mardohej prema svojoj hranjenici Esteri, da ne bude na njemu ni najmanjeg

povoda ukoru prema riječima apostolovim:"Ako li tko ima služ-bu,neka služi...koji upravlja,neka upravlja,neka se brine." (Rim.12,7-8).

2. Vrijedno je pogledati plod Mardohejeva truda i brige oko Estere.Ona je radi svojih krasnih svojstava tijela i duše postala kraljicom.Međutim,to je najmanje.Kad je bezbožni Aman nagovorio kralja na gorozmu odluku,da se pokolju svi Judejci u čitavoj državi i da im se imutak zaplijeni,bila bi odluka urodila strašnim posljedicama za čitav jedan narod,da se Estera nije zauzela kod kralja za promjenu odlike.Ona je naime po nagovoru Mardohejevu,nakon posta od nekoliko dana i žarke molitve pošla usprkos kraljevoj zabrani pred kralja,i uspjela je zgodnim načinom cijeli tok stvari preokrenuti,tako da je Aman pao u svoju vlastitu mrežu i bio obješen,a Judejcima spasen život i imutak. I kao što se nakon prve odluke posvuda kod Judejaca čuo samo plač i jaukanje,tako se nakon nove kraljeve odluke donesene po nagovoru Estere,čulo radosno klicanje u svim judejskim domovima.Spasen je bio život nejakoj dječici, spaseni su bili žiboti mladićima i djevojkama,spaseni su bili i životi muževima i ženama,spaseni su bili životi starcima i staricama,spasene su im bile kuće i imovina,da mogu u miru nastaviti i sprovoditi život dostojan čovjeka.

Svatko vidi,da je Mardohej svojom brigom oko Estere od najmlađih njezinih dana,postao tako suspasitelj svoga naroda, Bog ga je za nagradu njegovih kreposti uzvisio tako,da je postao prvim ministrom u državi:prispio je dakle na položaj, na kojem je prije bio Aman,njegov krvni neprijatelj.

Nije li i sv.Josio doživio slično? Njegov trud i briga oko maloga Isusa donijeli su hiljade i hiljade puta divniji plod.Jer,dok je Estera spasila samo judejski narod,Isus Krist, kojega je othranio sv.Josip,spasitelj je čitavoga svijeta:i Židova i pogana,i bijele i žute rase,i kulturnih i barbarskih naroda.I tako je sv.Josip,makar na određeni način postao suuzrok milosti za druge ljude,pridonijevši nešto otkupljenju roda ljudskoga,jer je dragovoljno preuzeo na sebe očinsku dužnost prema Isusu,Otkupitelju svijeta,kao nekada Mardohej prema Esteri.Manje doduše nego Djevica-Majka,ali ipak je stvarno nešto pridonio našem otkupljenju.I kao što je nekoć Mardohej postavljen za nagradu svojih kreposti nad kućom kraljevom,tako je i sv.Josip za nagradu svojih kreposti uzvišen i postavljen zaštitnikom čitave kuće Božje,svete Crkve.

3. Svakome je lako pojmiti,kolika je zahvalnost morala obuzeti sve Judejce,ne samo prema Esteri,svojoj spasiteljici,nego i prema Mardoheju,koji je othranio Esteru.Ne veže li i nas svakoga dužnost zahvalnosti prema svetom Josipu, što je s tolikom ljubavlju i brigom othranio Isusa Krista,Spasitelja našega,

Svi pak oni,kojima je povjerena briga za dječje,mladenačke duše, neka cijene te duše kao najdraže blago od Boga im povjereno. Nikada nitko ne zna, osim Boga,što se krije u jednoj takvoj duši,i kakav blagoslov može proizaći za čovječanstvo samo od jednog dobro uzgojena djeteta, Od onog mladog, čistog egipatskog Josipa,uzgojenog u strahu Božjem,postao je spasitelj čitavog Egipta i drugih susjednih naroda.Od dobro uzgojenog mladog pastira Davida postao je najveći kralj izraelski i osnivač dinastije, iz koje su potekli po tijelu Isus,Marija i Josip.Od

dobro uzgojene Judite postala je spasiteljica čitavog grada Betulije i jedna od najvećih slava naroda svoga. Od dobro uzgojene Estere postala je kraljica i spasiteljica naroda svoga. Od dobre uzgojenog Danijela postao je jedan od najvećih proroka i najjačih potpornja zarobljenog naroda judejskoga u Babilonu. Od dobro uzgojenog Ivana Krstitelja postao je preteča Isusov i spasitelj hiljada besmrtnih duša, zapletenih u grijesima i opačinama. Od dobro uzgojenog Tome Morusa, postao je najveći kancelar Engleske, svetac i mučenik. Od dobro uzgojenog dječaka Ivana Boska postao je nenatkriljivi uzgojitelj zapuštene mladeži. Od dobro uzgojenog Vinka Paulskog postao je najveći dobrotvor siromaha. I tako bismo mogli nabrajati bez kraja i konca.

Mislite dakle na to svi, kojima je povjerena briga oko djece, oko mladeži. Čitamo u Sv.Pismu, kad je kći faraonova našla Mojsija u košarici u Nilu, da je rekla materi njegovoj: "Uzmi ovo dijete i doji ga! Ja ću ti za to platiti!" (II.Mojs.2,5). To dovikuje i Gospodin Bog svakome hranitelju i odgojitelju djece: "Uzmi ovo dijete i hrani ga, odgoji ga! Ja ću ti za to platiti!" Platiti, kako samo Bog umije, koji je tako silno uzvisio svetoga Josipa, jer se nekada, s tolikom ljubavlju i brigom skrbio oko prehrane i odgoja Sina Božjega, Isusa Krista.

:+:+:+:+:+:+:

BRIŽNI HRANITELJU KRISTOV, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Od svih dvanaest sinova, što ih je imao onaj starozavjetni patrijarha Jakov, veli Sv.Pismo, da mu je najmiliji bio Josip, jer mu se bio rodio u starosti njegovoj. No očito mu je bio najmiliji i radi njegovih kreposti. Ali kad su braća vidjela, kako mu je otac skrojio i posebnu haljinu, i kako ga ljubi više od svih drugih, zamrziše na njega tako, da nisu s njime mogli prozboriti više ni jedne prijazne riječi. Konačno su odlučili da ga ubiju. Ali na nagovor Rubenov bacili su ga najprije u praznu čatrnju, a onda su ga po savjetu Jude predali za dvadeset srebrnika Izmaelcima, koji su ga odveli u Egipat i prodali za roba Putifaru.

Ako je svetost mjerilo, prema kojemu Bog ljubi neke ljude više od drugih, onda nema sumnje, da je iza Bogorodice najviše ljubio sv.Josipa. Ali eto, kao što je nekoć zavist i mržnja prodala onoga mladića Josipa u Egipat, tako mora i ovaj drugi, t.j. sv.Josip, da bježi u Egipat pred mržnjom i bijesnog okrutnoga Heroda. Zašto? Zato, jer Herod hoće da oduzme život malomu Isusu, kojemu je Josip od Boga postavljen skrbnik i branitelj, te se smatra obvezanim učiniti sve što je u njegovoj riječi, da spriječi umorstvo Isusovo. S pravom nas zato sv. Crkva uči u litanijama zazivati sv.Josipa pod naslovom: "Brižni hranitelju Kristov, moli za nas!"

1. Najveća pogibao zaprijetila je malome Isusu, kad je Herod htio saznati točno okolnosti rođenja Isusova. Taj Herod nije bio rodom Izraelac nego Idumejac, dakle potomak Ezavov, koji je skroz naskroz zemaljski mislio, osjećao i radio. On se nepravdom i krvološtvom dočepao kraljevstva, dakako u ovisnosti od Rimljana. Čim je dakle od mudraca čuo, da se Židovima rodio kralj iz njihova roda, odmah se sav smeo i uplašio, kao da je već potkopano njegovo i onako kukavno prijestolje. To je od vi-

jek bilo svojstvo tirana. Uplašio se ne samo on, nego s njime i "sav Jeruzalem"(Mt.2,3), kaže Sv.Pismo, da nam se naznači, kako je već mnoge Židove taj poganski vladar privukao na svoju stranu i na svoj način života, kao što su ga doista i slijedili u životu tako zvani herodovci, saduceji, to jest ljudi, koji su živjeli samo za ovaj svijet. Ni mnogi drugi od Židova nisu bili puno bolji. Jer je dakle Herod tražio svoju sreću samo na ovom svijetu, ne mareći za ono, što je preko groba, razumljivo je, da je sve stavio u pogon, da sazna točno, gdje se Isus rodio, pa da Ga onda kratkim putem učini neopasnim za svoje prijestolje, to jest da Ga smakne. Zato lukavo moli mudrace, kad nađu Isusa, da mu jave, pa će i on tobože doći, da Mu se pokloni. A jer ni okolina Herodova nije bila puno bolja, kao što smo već rekli, razumljivo je, da je život Isusov bio doista u najvećoj pogibli, kako su događaji malo kasnije pokazali. Ali, Providnost Oca nebeskoga bdjela je nad svojim Sinom. Mudraci su primili od Boga nalog u snu, da se više ne vraćaju k Herodu, i oni su drugim putem otišli kući. Sv.Josip je pak u snu primio nalog: "Ustani, uzmi dijete i mater Njegovu i bježi u Egipat! Ostani ondje, dok ti ne kažem! Jer će Herod tražiti dijete da Ga pogubi!" (Mt.2,13). I tako se doista i dogodilo. Kad je Herod, veli Sv.Pismo, vidio, da je prevaren od mudraca, razgnjevi se vrlo. On dade u Betlehemu i svoj okolici njegovoj poubijati sve dječake od dvije godine i niže, prema vremenu, kako je bio istražio od mudraca. Ali udarac je Herodov promašio. Jer, čim je sv.Josip primio nalog, veli Sv.Pismo, "tada ustade, uze još u noći dijete i mater Njegovu i ode u Egipat. Ondje ostade do smrti Herodove"(Mt.2,14-15).

Tako je sv.Josip stvarno spasio Isusa od pogibije i ne daje mu uzalud Crkva naslov ne samo branitelja, nego brižnog branitelja Isusovog. Ta se briga očituje prvo u tom, da ne časi ni časa, kad mu je anđeo dao nalog, da bježi. Drugo, ta se briga očituje u tome, da bježi ne možda u Siriju ili u Mezopotamiju ili Malu Aziju, nego baš u Egipat, kako mu je naređeno, jer zna, da na Božju pomoć može računati samo onda, ako ispuni volju Božju, koja je odredila Egipat za utočište Sinu Božjemu. Treće, ta se briga očituje u tom, da ostaje u Egiptu dok nije umro progonitelj Herod i tako minula glavna pogibao. Četvrto, ta se briga očituje u tome, da se zanima, kakve su prilike u zemlji ...e izraelskoj. I kad je čuo, da umjesto Heroda vlada Arhelaj u Judeji, poboja se onamo ići. Po nalogu, što ga je primio u snu, ode u pokrajinu Galileju i nastani se u gradu, koji se zove Nazaret"(Mt,2,2o). Sveti je Josip naime saznao, da je Arhelaj baštinio od oca Heroda ne samo ono kukavno prijestolje, nego i Herodovu okrutnost, Herodovu bludnost, Herodovu krvoločnost. Zato je u svojoj brizi za život Isusov smatrao potrebitim, da pođe onamo, gdje je pogibao manja, to jest u Galileju, gdje je vladao drugi sin Herodov, koji je bio manje opasan nego Arhelaj.

Sv.Pismo nam ne govori o drugim brigama sv.Josipa, da ukloni svaku, pa i najmanju pogibao, koja je bila mogla zaprijetiti životu Isusovu. Ali i ovo, što nam govori, dovoljno nam pokazuje, da sv. Josip zaslužuje naslov, koji mu je dala Crkva, naslov brižnog branitelja Kristovog. Vjernije je naime nego ikoji Izraelac ispunio ono, što je Gospod naredio u zakonu Mojsijevom: "Sve zapovijedi, koje vam dajem danas, držite savjesno, da ostanete na životu"(V.Mojs. 8,1). Sv.Josip je vjerno ispunio sve, što mu je Gospodin naredio preko anđela, ispunio sve i uz velike žrtve, samo da dijete Isus, njegovoj brizi povjereno, ostane na životu.

2. Mogao bi dakako tko zapitati: Zar nije mogao Otac nebeski čudesnim načinom izbaviti Sina svoga, umjesto da tolikim neprilikama izlaže sv. Josipa i Presvetu Djevicu? Dakako da je mogao, kao što je mogao i mnogo drugoga, pa ipak nije učinio. Gospodin je mogao sam, na primjer, ubiti Golijata, koji je izazivao Izraelce na borbu, ali je ipak htio, da se mladi David pobije sa Golijatom i da ga obori David svojom rukom. Gospodin je mogao bez daljnjega i sam pogubiti ohologa i razbludnoga Holoferna i oslobodití grad Betuliju od njegova opsjedanja, ali je volio, da Holofernu skine glavu i razbije mu silnu vojsku slaba udovica Judita. Gospodin je mogao sam spasiti narod judejski, kad je Aman ishodio od kralja Asvera dekret za istrebljenje Judejaca. Ali je ipak volio, da to izvede kreposna kraljica Estera uz prethodne suze, molitve, post i kajanje i Estere i svega naroda judejskoga. Gospodin je mogao i sam kazniti lažne proroke Baalove i Ašerine, koje je dovela u zemlju bezbožna Jezabela, ali je ipak htio da ih pokolje ruka svetoga proroka njegova Ilije, koji je proživio mnogo i mnogo gorkih časova u svojoj službi prije toga. Gospodin je mogao i sam izravno poučiti onoga drugoga razbludnoga Heroda, koji je oteo ženu bratu svojemu, ali je ipak volio, da taj posao obavi sv. Ivan Krstitelj, makar je ta pouka stajala sv. Ivana Krstitelja i vlastite glave.

Gospod Bog naime neće, da ljudi budu samo lutke, koje će gledati, što On radi, nego hoće, da i ljudi surađuju u Njegovim božanskim planovima. Zato im je dao razum, zato im je dao slobodnu volju, zato im je dao oči, uši, ruke, jezik i sve, što je potrebito. Tako dolaze do većeg izražaja neizmjerne savršenosti Božje, a čovjek stječe besmrtne zasluge za nebo, kao što je stekao besmrtnu zaslugu sv. Josip, kad je uz goleme lične žrtve i pregaranja istrgao maloga Isusa i Njegovu svetu Majku pandžama krvavoga Heroda, i kad Ga je čitav svoj život hranio, branio i njegovao, dok ne bude kao čovjek sposoban, da stupi u javni život. "Jer misli moje, nijesu vaše misli, i putevi vaši nijesu moji putovi, veli Gospod. Ne, kako je nebo visoko nad zemljom, tako su putovi moji visoki nad vašim putovima i misli moje nad vašim mislima." (Iz. 55,8-9).

3. Sv. Josip je dakle bio doista brižan branitelj života Isusova, za koji se založio, kako smo vidjeli, svim silama svoje duše, uz najveće lične žrtve. Tko bi se onda usudio poreći, da su mu na srcu i svi oni, koji Kristu pripadaju, kao Njegovi udovi? A zar ti udovi nisu isto tako ugroženi od mnogih Heroda?

Što je naime Herod, koji je gonio Isusa? Herod je slika grijeha. Herod je slika oholosti. Herod je slika lakomosti. Herod je slika bludnosti. Herod je slika zavisti i mržnje, kojom je progonio Isusa, kako smo vidjeli. Herod je slika neumjerenosti. Herod je slika srdžbe i bijesa. Herod je slika lijenosti, nemara za nadahnuća Božja. Herod je slika i tolikih drugih zala, koja iz ovih glavnih izviru. Mnogo dakle Heroda vreba na uda Kristova, na besmrtne duše, otkupljene dragocjenom krvlju Isusovom, da ih smaknu i pogube zauvijek u pakao. I tko bi se razborit usudio poreći, da su i ta uda Kristova veoma na srcu svetome Josipu, i da i njih želi istrgnuti krvavom Herodu, to jest grijehu, ako ga samo zazovu u pomoć?

To nam potvrđuje sama sveta Crkva, kad nas uči moliti onu molitvu svetom Josipu: "K tebi se sveti Josipe, utječemo u svojoj nevolji. Za ljubav, koja te je sa neoskvrnjenom Djevicom i Bogorodicom vezala; i za očinsku ljubav, kojom si grlio Dijete Isusa;

smjerno te molimo, da baštinu, koju je Isus Krist svojom krvlju otkupio, milostivo pogledaš, te u pomoć pritečeš našoj nevolji svojom moći. O brižni čuvaru Božanske Obitelji, brani odabrano potomstvo Isusa Krista. Ne daj, predragi oče, da nas okužo zabludaš i pokvarenost. Budi nam s neba milostivo u pomoći, o naš jaki zaštitniče, u borbi s vlašću tmine. Pa kao što si negda izbavio Dijete Isusa iz najvećih pogibli života, tako i sada brani Crkvu Božju od svih zasjeda neprijateljskih, te nas svakoga pojedinca uzmi trajno pod svoje okrilje, da uzmognemo po tvojem izgledu i tvojom pomoću sveto živjeti, blaženo preminuti i u nebu vječno blaženstvo zadobiti."

Koliko je već duša izbavio sv. Josip od takvih Heroda, iz najvećih opasnosti grijeha! Pripovijeda neki čovjek, kako je u mladim danima plela oko njega mreže neka djevojka, lijepa dođuše, ali isto tako lakoumna ili bolje pokvarena. Jedne večeri pozvala ga na sastanak, i on se, ništa zla ne sluteći, odazvao. Bilo je pravo čudo Božje, veli, da taj put nije s njom sagriješio. Ne tako ga je omamila, da je obećao sutradan uveče opet doći. Međutim, kad je polazio na sastanak, nešto ga poticalo, da se preporuči sv. Josipu. I izmolio je kratku molitvicu velikom svecu u čast. Sam je kasnije priznao, da ga je to spasilo. Nesretnica naime nije došla na sastanak. On nije nikada više kasnije došao s njom u doticaj. Ostao je međutim zahvalan sv. Josipu čitav život, što ga je spasio od grijeha, a možda i od vječne propasti.

+"+"+"+"+

GLAVARU SLAVNE OBITELJI, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Nije teško predočiti sebi neizmjernu bol, koja je obuzela bila dušu onog čistog mladića Josipa, sina patrijarhe Jakova, kad su ga zavidna braća za ciglih dvadeset srebrnika prodala kao roba u Egipat. Ali Bog, kako veli Opći Vatikanski Crkveni Sabor, "Bog, koji sve, što je stvorio, svojom providnošću štiti i upravlja, dosežući od kraja do kraja snažno i raspoređujući sve ljupko," zaštitio je doista čudesno i mladoga Josipa, rasporedivši, da je prodan za roba u kuću Putiferovu, zapovjednika tjelesne straže faraonove. Taj ga je, videći njegovo poštenje i čestitost, i da Bog daje uspjeh svemu što Josip poduzima, "postavio upraviteljem kuće svoje i povjerio mu sve imanje svoje" (Gen. 39,4). I makar je Josip morao iza toga u tamnicu, ni kriv ni dužan, išao je u tamnicu, samo da se popne još više. Kad je naime odgonetnuo faraonu san, reče mu pun zahvalnosti faraon: "Ti ćeš biti nad mojom kućom; sav moj narod podvrgnut će se tvojim zapovijedima; samo ću prijestoljem biti veći od tebe." (Gen. 41,40).

U tom je ovaj mladi, čisti egipatski Josip slika onoga Josipa, koga je Providnost Božja postavila na čelo najsvetije kuće, odnosno obitelji na zemlji, Svete Obitelji iz Nazareta, kako što pjeva Crkva u prefaciji Mise sv. Josipa: "Uistinu dostojno je i pravedno, pravo i spasonosno, da Ti vazda i svagdje zahvaljujemo, Gospode sveti, Oče svemogući, vječni Bože: i da Tebe na svetkovinu sv. Josipa veličamo dostojnim pohvalama, blagoslivljamo i slavimo. Koji je i kao pravedan muž dan od Tebe za Zaručnika Bogorodici Djevici, i kao vjeran i razborit sluga postavljen na čelo Tvoje Obitelji." Zato što i molimo u litanijama svetoga Josipa: "Glavaru slavne Obitelji, moli za nas!"

1. Što je obitelj? Obitelj je temeljna stanica ljudskog društva, sastojeći se od oca, majke i djeteta. Skup mnogih obitelji, povezanih istim jezikom, običajima, interesima sačinjava narod, državu. I čitavo čovječanstvo konačno nije drugo nego skup obitelji, koji broj je poznat samo Bogu. Ako je dakle obitelj temeljna stanica ljudskog društva, onda je jasno, da o njezinoj vrijednosti ovisi i vrijednost i snaga države i naroda, kao što veli papa Pijo XI. u enciklici o odgoji mladeži: "Država je takva, kakve su obitelji i pojedinci, iz kojih je sastavljena kao tijelo od udova." Ako grijesi i opačine rastaču obitelji, grijesi i opačine rastaču i državu i narod. Ako krepošti cvatu u obiteljima, cvatu i u državi, odnosno narodu. Zato se ne čudimo, da je Isus, koji je došao, da preporodi svijet, otpočeo taj preporod baš u obitelji, stavivši nam pred oči najsvetiju obitelj na zemlji, kojoj je glava sv. Josip, u kojoj majku i domaćicu predstavlja Presv. Djevica, a sam Sin Božji dijete. Pojava Sv. Obitelji je u svoj povijesti roda ljudskoga nešto tako silno, da se ne čudimo, ako su se i najveći majstori svijeta natjecali, da je dostojno prikažu bilo na platnu, bilo na zidovima veličanstvenih crkvi, određenih za službu Božju.

To je dakle doista najslavnija obitelj, što je ikada postojala na zemlji: slavnija od obitelji pravednika Noe, slavnija od obitelji patrijarhe Jakova, slavnija od obitelji velikoga vođe i zakonodavca Mojsije, slavnija od obitelji velikoga svećenika Arona, slavnija od obitelji proroka Samuela, slavnija od obitelji velikog svetog Ivana Krstitelja: jednom riječi, niti je ikada postojala, niti postoji, niti će ikada postojati obitelj, jednaka Svetoj Obitelji iz Nazareta. Ni u jednoj naime drugoj nije bilo tako svetog djeteta, kao u nazaretskoj, u kojoj dijete predstavlja utjelovljena svetost, Sin Božji Isus Krist. Ni u jednoj nije bilo tako svete majke, kao u nazaretskoj, u kojoj majku predstavlja Djevica Marija, koja je bez grijeha začeta i bez grijeha živjela. Ni u jednoj nije bilo tako svetog oca, kao u nazaretskoj, u kojoj oca predstavlja sv. Josip, koji je od svih stvorova i na nebu i na zemlji, po svetosti odmah do Majke Božje, dakle veći od svih stvorova.

Što takvoj obitelji je glava sveti Josip, jer otac obitelji ujedno je i glava obitelji. Da je sv. Josip zakonita glava Svete Obitelji, to je očito iz svega, što nam o njemu iznosi Sv. Pismo, Duhom Svetim nadahnuto. Po Josipu se vodi rodoslovlje Isusovo, koje sv. Matej počinje sa Patrijarhom Abrahamom, a završava Jakovom, koji "rodi Josipa, muža Marije. Od Nje se rodi Isus, koji se zove Krist." (Mt. 1,16-17).

Da je sv. Josip zakonita glava Sv. Obitelji, vidi se iz naloga, koji mu daje anđeo po nalogu Božjem, a po kojemu ima uzeti k sebi ženu svoju Mariju, i blagoslovljeni plod Njezine utrobe, Sina Božjega, prozvati imenom Isus, što je Josip i učinio. (Mt. 1,24-25).

Da je sv. Josip doista bio glava sv. Obitelji, vidi se iz skrbi, koju je vodio, kad je morao na popis pučanstva u Betlehem, gdje je u nevolji, ne mogavši dobiti stana, smjestio Presvetu Djevicu u špilji, u kojoj je Isus došao na svijet. Da je sv. Josip bio doista glava Svete Obitelji, vidi se iz prikazanja djeteta Isusa u hrami, kamo je Josip pošao s Marijom kao glava obitelji, da Isusa kao prvorođenca prikažu Gospodinu i prinesu zakonom propisanu žrtvu.

Da je sv. Josip bio doista zakonita glava Svete Obitelji, vidi se iz naloga, koji anđeo daje Josipu, kad je Isusu zaprijetila životna pogibao sa strane Heroda: "Ustani, uzmi dijete i mater Njegovu

i bježi u Egipat! Ostani ondje,dok ti ne kažem. Jer će Herod tražiti dijete,da Ga pogubi." Sv.Josip kao glava obitelji i izvršuje taj nalog,jer "tada ustade,uze još u noći dijete i mater Njegovu i ode u Egipat"(Mt.2,13-15).

Da je sv.Josip bio doista zakonita glava sv.Obitelji,vidi se iz naloga,koji mu je anđeo opet dao u Egiptu,da se vrati u zemlju Izraelovu,što je Josip i izvršio, vodeći natrag Isusa i Mariju.

Da je sv.Josip bio doista zakonita glava Sv.Obitelji,vidi se iz čitavog ponašanja Djevice Marije, koja, kada su našli izgubljenog Isusa u hramu,govori:"Dijete,što nam to učini? Evo, otac Tvoj i Ja žalosno smo Te tražili."(Lk. 2,48). Ona dakle stavlja sv.Josipa na prvo mjesto,a onda tekar Sebe, kao što čini i sv. Luka u svom Evanđelju,kad govori:"Otac Njegov i mati Njegova veoma su se čudili tome,što se govorilo za Njega."(Lk.2,33).

Da je sv.Josip bio zakonita glava Svete Obitelji,vidi se i iz ponašanja samoga Isusa."Tada siđe s njima,veli sv.Luka, i dođe u Nazaret, i bio im je poslušan"(Lk.2,51). Ne što bi morao biti poslušan,jer Bog nije dužan nikome biti poslušan,nego jer je htio biti poslušan, iskazujući mu čast kao glavi obitelji.

Da je to smisao riječi Sv.Pisma,to jest,da je sv.Josip bio zakonita glava Svete Obitelji,potvrđuje nam svojim sudom sama sveta Crkva,koja je tu čast Josipovu istakla,kako smo rekli,u prefaciji njegove Mise i u litanijama njegovim.Zato su razumljive riječi pape Leona XIII. u enciklici "Quamquam pluries", kad govori:"Iz ovog dvostrukog dostojanstva(muža i oca) po sebi su slijedile dužnosti,koje ocima obitelji propisuje narav tako,da je dakle sv.Josip bio zakoniti i naravni čuvar,skrbnik,branitelj kuće Božje,kojoj je bio na čelu. Tu je dužnost i službu,doklegod je živio,uistinu izvršivao."

Ako koga muči možda pitanje, kako je mogao sv.Josip kao čovjek vršiti tako uzvišenu zadaću,da ravna Bogom i Bogorodicom, onda neka se sjeti riječi sv.Bernardina Sijenskoga,koje čitamo u našem Breviru na svetkovinu zaštite sv.Josipa:"Za sve pojedine milosti,koje se daju nekoj razumnoj naravi,općenito je pravilo, da milost Božja,kadgod izabere nekoga za neku posebnu odliku ili za koji uzvišeni stalež, daje sve darove,koji su onoj osobi tako izabranoj, i za njezinu službu potrebiti i nju bogato urešuju.To se najviše obistinilo na svetom Josipu, mnijevanom ocu Gospodina našega Isusa Krista i pravom mužu Kraljice svijeta i Gospodarice anđela; koji je od vječnog Oca odabran za vjernog hranitelja i čuvara najdragocjenijeg blaga svoga,naime Sina Njegova i Zaručnice svoje;koju zadaću je najvjernije ispunio.."(Soll.S.Jos.Lect. IV.).

Najvjernije je dakle ispunio svoju zadaću kao glava Svete Obitelji,jer mu je Bog dao sve potrebite milosti,među kojima i onu veliku ljubav prema djetetu Isusu,koju inače narav ulijeva naravnim ocima djece,a radi čega,kako veli poznati Bossuet,"Isus sluša,a Josip se ne plaši, da Mu daje zapovijedi."

2. Golemo je dakle dostojanstvo sv.Josipa,na kojeg ga je uzdigao Bog,kad ga je postavio na čelo Sv.Obitelji. Što pak slijedi odatle za nas ljude? Kad je faraon postavio onog mladog Josipa nad svom kućom svojom i nad svom zemljom svojom egipatskom, nije se zadovoljio samo time,da to Josipu saopći, nego je učinio i nešto druge."I skide,veli Sv.Pismo, faraon pečatni prsten svoj s ruke svoje i metnu ga Josipu na ruku,dade ga onda obući

u haljine od najljepšeg platna i stavi mu zlatni lanac oko vrata. I dade ga voziti na drugim kolima svojim i pred njim klicati:"Na koljena!" (Gen.41,42-43). Faraon je dakle tražio od svojih podanika bez iznimke,da Josipu iskazuju izvanrednu čast i poštovanje.

Tko će razborit poricati,da i Gospodin Bog traži od nas, da iskazujemo štovanjem Njegovom miljeniku,glavaru Svete Obitelji, svetom Josipu? Njemu,koji je tako silno uzvišen na nebu, i obučen, ne u raspadljivo platno,nego sjajno odijelo neprolazne posvetne milosti;sa zlatnim lancem, ne od zemaljskog zlata,nego ljubavi Božje,koja ga je tako tijesno zauvijek povezala s Isusom i Marijom, da je kao pečatni prsten tomu primio u nebu mjesto odmah iza njih, dakle najviše od svih drugih stvorova. Duboku dakle čast i poštovanje dugujemo svetomu Josipu,kao glavaru Svete Obitelji.

Ali i nešto drugo. A što? Ono, što je tako dobro istaknuo sv. Bernardo opat,kad razmatra nevideni dotada prizor na zemlji,život Svete Obitelji:"Uči s,veli svetac,uči se,čovječe,slušati! Uči se, zemljo,podvrgavati! Uči se,prahu,pokoravati!"(Lect.VIII.Fest.S. Familiae).U obitelji treba da vlada red po Božjoj osnovi, u kojoj postoji glava,koja ravna i odreduje,što se ima činiti, i članovi,koji imaju,da slušaju i slijede,što glava obitelji razborito traži. Ima ih,koji se dižu protiv te Božje uredbe. Djeca se dižu protiv očinske vlasti a žene hoće da su u svemu ravnopravne muževima t.j. ocevima obitelji. Svi treba da si uzmu za uzor vladanje Isusa-Josipa i Marije. Sin Božji pokorava se Josipu kao glavaru obitelji. Po toj odredbi najsvetija medu ženama,najčistija medu ženama, najljepša medu ženama, najbolja medu ženama,Djevica Marija,ponizno se sagiblje pod upravu glave Svete Obitelji,sv.Josipa. Treba li veće osude za sve ono đavolsko divljanje, što smo ga imali prilike proživljavati iza groznog drugog svjetskog rata i u našoj sredini?

"π"π"π"π"

JOSIPE PRAVEDNI, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Svete uspomene pápa Pijo X. primio je godine 1913.u privatnu audijenciju vrhovnu glavaricu Sestara Franjevki Misionarki. U razgovoru pripovijedala je glavarica Sv.Ocu o jednostavnom životu i vjernom vršenju pravila sestre Marije Assunte Palotti. Čuvši Sv.Otac za vjerno vršenje pravila,kako je to činila sestra Marija Palotti, primjeti:"Da, vjerno vršenje pravila to je prava svetost! Sveti je Benedikt običavao govoriti:tko vrši pravilo,dolazi u nebo. A tko ne vrši pravila,kako treba, pridoda smješkajući se Papa, taj dolazi u čistilište." Nakon nekoliko pitanja nastavio je Sveti Otac:"Čujte me! Što se tiče izvanrednih pojava i djela, ja sam najvjerniji čovjek na svijetu. Danas ujutro prošetao sam se u pratnji Mons.Peschinija. U razgovoru podsjetio sam ga na to, da se zli duh nekada otvoreno pokazivao u opsjednutima; da ga istjeraju, bila su potrebita zaklinjanja. Danas je on svoj plan promijenio i sakriva se pod licemjernim pojavama,ne izuzimajući čak ni svetosti. On daje nekim osobama znanje o kojekakvim stvarima i navodi ih,da vjeruju u videnja i proročanstva.Katkada je licemjerno izazvao čak i rane Isusove na nekim osobama. Ali što se tiče svetosti,ona proizlazi jedino iz vršenja kreposti i vjernog obdržavanja pravila,kao recimo svetost sestre,o kojoj ste mi govorili. Toj svetosti vjerujem!"

Ove riječi pape Pija X. potpuno su u skladu s onim, što govo-

ri Duh Sveti: "Boga se boj! Zapovijedi Njegove drži! To je potpun čovjek!" (Prop.12,13). Ako je pak to potpun čovjek, koji vrši pravilo od Boga mu dano, makar inače ničim ne blistao, onda nema sumnje, da je sv.Josip najpotpuniji čovjek u najboljem smislu te riječi. O njemu ne čitamo nigdje u Sv.Pismu, da je liječio gubavce, da je izgonio đavle, da je uskrisivao mrtve, da je hodao po vodi kao po suhom, i slične čudesne stvari; ali čitamo jednu riječ, iz koje prema izjavi vrhovnog poglavara Crkve moramo zaključiti na savršenu krepost sv.Josipa. Čitamo naime u Evanđelju, da "je bio pravedan". (Mt.1,19). Prema tomu je Crkva dobro znala, zašto je uvrstila u njegove litanije i ovaj lijepi zaziv: "Josipe pravedni, moli za nas!" Dapače, prema latinskom izvorniku još točnije: "Josipe najpravedniji ili prepravedni, moli za nas!"

1. U Svetom Josipu nalazimo dakle ideal pravedna čovjeka, bilo da uzmete pravednost u užem smislu riječi, bilo da je uzmete u općenitom značenju. Letimičan pogled na život sv.Josipa odmah će nam to pokazati. Znamo, da je on bio zaručnik Presv.Djevice, odnosno pravi muž prema židovskom zakonu. Znao je, da je Marija zavjetovala Bogu vječno djevičanstvo. Sam je odlučio djevičanski živjeti do smrti. Koliko dakle zabune u njegovoj duši, kad je opazio, da je njegova Zaručnica u blagoslovljenom stanju. Ali Josip je, veli Sv.Pismo, bio pravedan. Nije htio da se zaleti, nije htio da krivo sudi, već se držao one evanđeoske: "Sve dakle, što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima" (Mt.7,12). Nije Joj dakle dao javno raspusne knjige, da je ne osramoti, nego Ju je namislio potajno otpustiti, da sačuva Njezin dobar glas. Kako je Bog nagradio taj njegov čin, znamo iz objave, koju je primio od anđela.

Izlazi zapovijed cara Augusta, da se popiše sav svijet. Mora dakle i sv.Josip na popis skupa sa svojom prečistom Zaručnicom, koja je bila blizu poroda. Ali po toj naredbi mora on putovati čak u Betlehem, jer "svi su išli, da se upišu, svaki u svoj rodni grad. A Josip je bio iz kuće i porodice Davidove" (Lk.2,3-4). Bila je to dakle za njega velika žrtva. Usred zime pješačiti više od stotinu kilometara daleko sa ženom, koja je blizu poroda, značilo je podvrći još većoj žrtvi, kad radi navale naroda nije nigdje u Betlehemu mogao naći stana, te je morao, da se smjesti s Marijom u špilji za životinje. Možemo lako predstaviti sebi, kako su mnogo drugi u sličnim prilikama prigovarali, a možda i proklinjali tu carsku naredbu. Sv.Josip ne prigovara ni riječi. Vlast se mora poštivati, kaže zakon Božji. Vlast je taj popis naredila, i sv.Josip se pokorava, kao da je nalog primio izravno od samoga Boga.

Zakon Mojsijev je naređivao, da se osmi dan ima obrezati dijete. I "Kad se navršiše osam dana da bude obrezano dijete" (Lk. 2,21), sv.Josip kao otac obitelji je savjesno izvršio taj obred. Nema sumnje, da mu je bilo teško gledati, gdje mali Isus krvari, tek što je došao na svijet. Ali kako je kod popisa pučanstva dao caru, što je carevo, tako i kod obrezanja Isusova daje Bogu, što je Božje.

Iza četrdeset dana Bog je tražio novu žrtvu, to jest da se mali Isus u hramu posveti Bogu prema zakonu Mojsijevu. I sv.Josip daje Bogu opet, što je Božje. Veli naime evanđelista: "Pošto se svršiše dani čišćenja (Marijina), što ih je propisivao zakon Mojsijev, donesoše Ga u Jeruzalem, da Ga prikažu Gospodinu. I oni htjedoše prinijeti žrtvu, kao što je propisano u zakonu Gospodnjem: dvije grlice ili dva golubića." (Lk. 2,32-37).

Zakon Mojsijev propisivao je,da se svaki odrasli muškarac Izraelac tri puta u godini pojavi u domu Gospodnjem u Jeruzalemu:na Vazam ili blagdan beskvasnih kruhova,na blagdan tjedana (Duhovi),i u jesen na blagdan sjenica. A što čitamo o svetom Josipu? "Roditelji Njegovi(Isusovi), kaže Sv.Pismo, išli bi svake godine u Jeruzalem o blagdanu Vazma"(Lk.2,41).

Istina,u Sv.Pismu ne nalazimo izričito istaknuto,kakav je bio odnos sv.Josipa prema susjedima,bližnjima.Ali svjedočanstvo,koje mu daje sam Bog Duh Sveti, svjedočanstvo, da je bio pravedan, govori nam sve: govori nam, da je bio muž savršene kreposti,koji je najsavjesnije ispunio svoju dužnost prema malomu Isusu,kao zakonski otac;koji je najsavjesnije ispunio svoje dužnosti prema Mariji,kao svojoj zakonitoj supruzi; koji je i poganskoj rimskoj vlasti dao,što ju po zakonu ide; koji je do u najtanje tančine ispunjao,što je bio dužan Bogu;koji je dao,što je bio dužan židovskoj vjerskoj vlasti; koji je najsavjesnije ispunio svoje dužnosti kao član svoga naroda,kao građanin,jer je sigurno,da mu inače Duh Sveti ne bi nikada dao ono divno svjedočanstvo,koje mu je dao,kad ga je nazvao pravednim.

2. Kakva se golema pouka skriva za sve nas u toj svjedodžbi svetoga Josipa,da je naime bio pravedan muž! Pouka, da je pravednost, da je svestrana krepost jedina stvar,koja vrijedi u očima Božjim,i da je prema tome ona naše jedino blago,koje ima pravu, trajnu vrijednost.Što naime govori Duh Sveti? "U vječnoj uspomeni, veli On, u vječnoj uspomeni živi pravednik, ne treba se bojati zla glasa"(Ps.111,6-7). Prošlo je već blizu dvije hiljade godina,a uspomena sv.Josipa biva sve blistavija,kako vidimo,u rodu ljudskome. Prošlo je već blizu dvije hiljade godina, ali ostala je časna uspomena na roditelje svetoga Ivana Krsitelja Zakariju i Elizabetu, i svjedodžba, koju im je dao Duh Sveti:"Bili su oboje pravedni pred Bogom i živjeli su besprijekorno u svim zapovijedima i uredbama Gospodnjim"(Lk.1,6). Prošlo je već blizu dvije hiljade godina,ali je ostala časna uspomena na sv.starca Simeona i svjedodžba, koju mu je dao Duh Sveti:"On je bio pravedan i bogobojazan i čekao je utjehu Izraelovu, i Duh Sveti bio je u njemu"(Lk.2,25).Prošlo je već dvije i pol hiljade godina,ali ostala je časna uspomena na starca pravednoga Tobiju i svjedodžba,koju mu je dao Duh Sveti, da je "ovo i drugo vršio po zakonu Božjem već u mladosti svojoj"(Tob.1,8),a na smrtnom času još daje savjet i nalog djeci svojoj:"Djeci svojoj zapovijedajte,da čine pravdu i daju milostinju,da se spominju Boga i da Ga blagosivaju u svako doba iskreno i svom snagom"(Ibid. 14,11). Prošlo je već tri hiljade godina,ali je ostala časna uspomena na patnika Joba i svjedodžba,koju mu je dao Duh Sveti; prošlo je već kojih pet hiljada godina,ali je ostala časna uspomena na patrijarhu Nou; prošlo je već dvije i pol hiljade godina,ali je ostala časna uspomena na proroka Danijela i svjedodžba, koju je svoj ovoj trojici zajedno dao Duh Sveti na usta Ezekijela proroka, da su naime bili pravedni(Ezek.14,14).

Ali nemojte misliti,da je ostala samo prazna uspomena među ljudima. Jer,veli dalje Duh Sveti, "pravednik se zeleni kao palma,kao cedar libanski raste uvis; koji su zasađeni u kući Gospodnjoj, zelene se u dvorima Boga našega."(Ps.91,13-14). Palma i cedar znak su snage,blagostanja i duga života, pa ne znače ništa drugo nego vječni, blaženi život pravednika,koji ih čeka u nebu, ili koji su već postigli.

A kako je prokleta uspomena nepravednog ili bezbožnog Antioha, nepravednoga Heroda, nepravednoga Pilata, nepravednoga Agripe, jednoga Dacija, Dioklecijana, Galerija i tolikih drugih krvnika i progonitelja pravednika!

Imamo razloga dakle, da molimo, kako nas uči sv. Crkva: "Josipe pravedni, moli za nas!" Moli za nas, da dademo i mi uvijek Bogu prije svega ono, što Mu dugujemo kao svome Stvoritelju, Otkupitelju i Posvetitelju: da ostanemo čvrsti u vjeri, i ne damo se nikada otrgnuti od Njega nevjerom, sumnjama, krivovjerjem; da poštivamo sveto ime Njegovo, da poštivamo blagdane Njegove, da slušamo riječ Božju, polazimo k Misi, dostojno primamo svete sakramente, izvor vode, koja teče u život vječni. Moli za nas, da dademo i državnoj vlasti, što smo dužni prema riječima apostolovim: "Svaka duša neka se pokorava višim vlastima. Podajte dakle svima, što ste dužni: kome porez, porez; kome carinu, carinu; kome strah, strah; kome čast čast" (Rim. 13,1-7). Moli za nas, da dademo i bližnjima svojim, što smo dužni, prema riječima istoga apostola: "Ne budite nikome mita dužni, osim da ljubite jedan drugoga; jer koji ljubi bližnjega, ispunio je zakon." (Rim. 13,7).

Budite uvjereni, da se ne ćete uzalud moliti svetom Josipu. Ona velika svetica sv. Terezija Avilska silno je štovala svetoga Josipa. Na koncu svoga života mogla je zapisati kao oporuku ove riječi: "Moje mnogostruko iskustvo obzirom na velike milosti, koje mi je isprosio sv. Josip, potiče me na želju, da bi sav svijet ganula na pobožnost prema sv. Josipu. Ja ne poznam nikoga, koji ne bi iza pobožnosti prema njemu znatno napredovao u kreposti."
A to nije ništa drugo nego ona pravednost, radi koje sv. Josipa slavi Duh Sveti; radi koje je tako silno uzvišen na nebu i radi koje uspomena na njega kao pravednika blista iz dana u dan sve više među ljudima na zemlji.

:":":":"
:":":":

JOSIPE PREČISTI, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Kad je onaj mladi Josip, sin patrijarhe Jakova, o kojem ste već više puta čuli govoriti, bio po zavisti braće svoje predan za roba u Egipat, i dospio u kuću Putifara, zapovjednika faraonove tjelesne straže, kaže Sv. Pismo, da je Josip "našao milost u očima njegovim; smio ga je dvoriti i on ga postavi upraviteljem kuće svoje i povjeri mu sve imanje svoje. A Josip je bio krasna stasa i lijepa lica. Iza nekog vremena žena gospodara njegova zagleda se u Josipa i reče mu: "Dođi k meni!" Ali se on oprije i reče ženi gospodara svojega: "Eto, gospodar moj ne brine se uza me ni za što u kući i sve imanje svoje povjeri mi. Sam nije veći od mene u kući ovoj i ništa mi ne izuze osim tebe, jer si mu žena. Pa kako bih ja sada učinio tako grdno zlo i Bogu tako sagriješio?" I premda je ona dan na dan navaljivala na Josipa, on je ne posluša i ne sagriješi s njome. A kad jednoga dana dođe on u kuću, da uradi svoj posao, a nije bilo nikoga od ukućana unutra, uhvati ga ona za haljinu i reče: "Ugodi mi!" A on pusti haljinu svoju u ruci njezinoj, pobježe i otrča van." (Gen. 39,4-12).

Ovaj je dakle mladi egipatski Josip pokazao ovim činom uzvišen stupanj one anđeoske kreposti, kreposti svete čistoće. Nije li u tome lijepa slika onoga drugoga Josipa, kojega je svemogući

Bog postavio nad najsvetijom kućom na zemlji,za glavara najsvetije obitelji na zemlji,Svete Obitelji u Nazaretu? I kao što je onaj mladi egipatski Josip sačuvao vjernost svome gospodaru,tako je i ovaj drugi,to jest sv.Josip,vjerno čuvao dragocjeno blago,od Boga mu povjereno, djevičanstvo Marijino, čuvajući i sam do smrti vlastitu anđeosku čistoću. S pravom nas dakle sv.Crkva uči zazivati ga u litanijama:"Josipe prečisti,moli za nas!"

1. Što je sveta čistoća?To je krepost,koja prema razumnom nalogu obuzdava ili odbija težnje za spolnim nasladama. Među ostalim posljedicama istočnog grijeha upravo je ova požuda najsilnija od svih.Bog je to pripustio zbog velikog naloga,naime zato,da se ljudi rado prihvaćaju dužnosti i tereta odgoja potomaka. Ta je čistoća prema tome trostruka,obzirom na stalež, u kojem se ljudi nalaze. Prvo je djevičanska čistoća,kad se radi o osobi, koja se nikada nije podala i ne kani podati spolnom uživanju. Drugo je bračna čistoća, kad se bračni drugovi dozvoljenim služe prema uputama zdravoga razuma, a čuvaju svakog nedozvoljenog uživanja. Treća je udovička čistoća;gdje se bivši bračni drugovi uzdržavaju od spolnoga uživanja s odlukom, da tako žive ili do smrti ili do ponovne udaje,odnosno ženidbe.

Kad govorimo o čistoći sv.Josipa,imamo u vidu djevičansku čistoću, koju je sv.Josip obdržavao do smrti. Da je sv.Josip ostao čist kao anđeo, za to nam govore mnogi razlozi. Ponajprije, znamo, da je Bl.Djevica Marija položila zavjet vječne čistoće, kao što se vidi iz Njezina odgovora na anđelovu ponudu,da se primo majčinstva Sina Božjega:"Kako će to biti, kad Ja ne znam muža?"(Lk.1,34). Kad je Bog tu Njezinu odluku prihvatio, i začeće se Sina Božjega zbilo djelovanjem Duha Svetoga, zar bi se Presv. Djevica bila odlučila onda poći za muža,sv.Josipa, kad ne bi bila sigurna, da će i Josip djevičanski živjeti? Sveti Josip dakle sačuvao do smrti djevičansku čistoću, umrvši prije Bogorodice.

Da je Josip sačuvao djevičansku čistoću,vidi se nadalje iz riječi Sv.Pisma:"On je ne pozna, dok ne rodi Sina svoga prvenca, i prozva Ga imenom Isus"(Mt.1,25). Tko će se razborit usuditi reći, da Ju je spoznao iza rođenja Isusova,kad je poštovao Njezino djevičanstvo prije rođenja Isusova? Zar nije sam Bog Duh Sveti dao sv.Josipu svjedočanstvo,da je bio pravedan? Zato je potrebna besramnost jednog krivovjerca Helvidija i njemu sličnih, da se netko usudi ustvrditi,da bi sv.Josip ikada taknuo ono svetište,u kojem je počivao ni više ni manje nego sam Sin Božji.Koliko vrijedi prigovor neprijatelja,koji se oslanjaju na onu riječ:"On Je ne pozna,dok ne rodi Sina svoga prvenca", pa radi toga poriču djevičanstvo sv.Josipa i Marije,neka vam posluži kao dokaz samo jedan primjer. U psalmu 109.čitamo, kako sam Bog postavlja Mesiju za kralja svijeta i obećaje mu konačnu pobjedu, govoreći:"Sjedi ob desnu Moju,dok ne položim neprijatelje Tvoje za podnožje nogama Tvojim." Samo luđak ~~xx~~ bi mogao odatle zaključiti,da Sin Božji ne će i dalje sjediti s desne strane Ocu, kad neprijatelji budu svladani. Isto tako samo pokvarena duša može poricati svetom Jospu djevičansku čistoću nakon rođenja Sina Božjega.

Našlo se ljudi,koji su se prihvatili opet one druge riječi, gdje se Isus naziva "prvorođeni",pa kušaju iz toga pobijati djevičansku čistoću sv.Josipa.Ali da to baš ništa ne dokazuje protiv djevičanstva sv.Josipa,pokazao je najbolji tumač Sv.Pisma, sv.Jeronim,kad kaže,da se "prvorođeni" zvao ne samo onaj, iza

kojeg se još drugi rodio, nego i onaj,pred kojim se još nitko nije rodio. Prema zakonu,koji je Bog dao Mosiju, prvorođeni se zvao svaki,što je otvorio majčino krilo,bez obzira, da li iza njega slijede još druga braća ili ne. I za to se po zakonu i za takvoga prvorođenog prinosila žrtva, ne čekajući, hoće li dotični još imati braće ili ne. Sv.Josip je dakle sačuvao djevičansku čistoću do smrti,i protiv toga se ništa ne može dokazati iz riječi "prvorođeni",koju Sv.Pismo daje Isusu.

Našlo se ljudi,koji su kušali pobiti čistoću sv.Josipa iz činjenice;da je bio u svakodnevnom saobraćaju sa Presvetom Djevicom, najljepšom među ženama. Kako bi dakle mogao ostati čist? Tima se ponajprije može reći sa apostolom:"Puteni čovjek ne razumije ono, što je Božje". A onda im se može odgovoriti riječima sv.Ambrozija biskupa gdje govori o djevičanstvu:"Marija je bila tako puna milosti,da nije samo sebi sačuvala milosti djevičanstva,nego ju je ulila i onima,s kojima je bila u saobraćaju." (PL.16,319). Što je dakle sv.Josip dulje boravio sa Presvetom Djevicom,to je čistiji bivao,i to više je u njegovim očima rasla cijena anđeoske kreposti svetog djevičanstva.

Našlo se nadalje ljudi,koji su pokušali pobijati djevičanstvo sv.Josipa iz riječi Evanđelja,gdje se govori o "braći Gospodinovoj".Koliko vrijedi taj prigovor,neka vam pokaže među drugim samo ovaj primjer:Znamo sasvim sigurno,da je Lot, o kojem govori sv.Pismo,bio nećak Abrahamov,sin njegova brata. A ipak se katkada naziva bratom Abrahamovim,jer su se kod Židova bliži rođaci također nazivali braćom. Tima dakle ljudima možemo odgovoriti riječima velikog sv.Hilarija biskupa:"Samo najpokvareniji ljudi misle,da svome mišljenju mogu dati time ugled,što je predaja, da je Gospodin naš imao više braće. No kad bi oni bili Marijini sinovi, nikad ne bi Ona za vrijeme muke(Isusove) bila dana za majku apostolu Ivanu po Gospodinovim riječima,upravljenima obojici:Ženo,evo sin Tvoj! I Ivanu:evo Majka tvoja!"(In Math.c.1. n.4).

Konačno,ako je u djevičanskom braku mogao živjeti jedan sveti car Henrik i carica Kunigunda,ako je u braku s carem Marcijanom umjela sačuvati svoje djevičanstvo sveta carica Pulherija, ako su djevičanstvo u braku umjeli sačuvati toliki drugi sveci, mora biti ili lud ili skroz pokvaren čovjek,koji bi djevičanstvo poricao sv.Josipu,od Boga određenom za čuvara najčistije Djevice, od Boga određen za hranitelja Onoga,koji "pase među ljiljanima" (Pj. 2,16), bijelog Jaganjca Božjega,Isusa Krista. Sveti je Josip dakle uzor djevičanske čistoće!

2. A zašto nam sv.Crkva stavlja taj uzor pred oči? Svakako za to, da ga nasljeđujemo u svetoj čistoći,iako ga nikada dostići ne ćemo,jer je radi svoga položaja, osim Presvete Bogorodice, i u čistoći od svih ljudi najviše odskočio.

Makar ga dakle nikada dostići ne ćemo u čistoći, Crkva nam ga ipak stavlja pred oči,da ne zaboravimo, kako Bog visoko cijeni čiste duše, kako ih blagoslivlje, pa da se trudimo oko te kreposti. Pogledajte samo,kako Bog već na zemlji, da i ne govorimo o vječnosti, vlagoslivlje čiste duše. Radi čuvanja svete čistoće mladi je egipatski Josip postao potkraljem Egipta,spasiteljem svoje porodice i čitavih naroda. Radi čuvanja udovičke čistoće poganka Ruta po tijelu postaje pramajkom samoga Isusa Krista. Radi čuvanja bračne čistoće ona čista Suzana biva proslavljena pred svim narodom izraelskim, jer je izbavljena od

klevete upravo čudesnim načinom, a kamenovani su umjesto nje njezini klevetnici. Radi čuvanja udovičke čistoće biva silno proslavljena sveta udovica Judita, odrubivši glavu Holofernu, natjeravši u bijeg čitavu neprijateljsku vojsku, spasivši od propasti svoj rodni grad, te ju sam veliki svećenik iz Jeruzalema blagoslivlje riječima:"Ti si slava Jeruzalema, ti radost Izraela, ti čast naroda našega. Ti si junački radila,i srce je tvoje bilo jako, jer si ljubila čistoću i poslije muža svojega nijesi poznavala drugoga. Stoga te je ruka Gospodnja jačala, i stoga ćeš biti blagoslovena dovijeka."(Jud. 15,1o). Radi čuvanja čistoće biva blagoslovljen sv.Ivan Evanđelista,jer je on jedini smio da nasloni svoju glavu na grudi Spasiteljeve prigodom Posljednje večere,a prigodom muke Isusove dobiva najčasniju zadaću, da se brine za Njegovu Djevičansku Majku. Radi čuvanja djevičanske čistoće u najvišem stupnju biva eto i sv.Josip nagrađen najuzvišenijim dostajanstvom na zemlji, da bude naime zaručnik i muž Bogorodice,hranitelj,odnosno zakonski otac Sina Božjega.

Ako pak komu ni to nije dosta,nego želi da slijedi današnji do u srž pokvareni dio svijeta,pa želi pustiti uzde svojim strastima, i kako kažu, "iživjeti se", taj može pogledati u protivnu nagradu. Radi nečistoće podavila je voda ljudski rod u vrijeme pravednika Noe. Radi nečistoće,samo jednog besramnog pogleda bio je proklet Kam,sin Noin, i njegovo potomstvo oćutjelo je svu težinu te kletve. Radi nečistoće spaljeni su bili ognjem i sumporom Sodoma i Gomora. Radi nečistoće stanovnika u Gabai, bilo je mačem istrebljeno gotovo čitavo pleme Benjaminovo u Izraelu.Radi nečistoće bila su kamenjem zasuta ona dva nepravedna suca,što su napastovala čistu Suzanu. I svakodnevni život pruža vam dosta primjera za prokletstvo grijeha protiv svete čistoće. Zato imamo razloga,da svim srcem zazivamo sv.Josipa:"Josipe prečisti,moli za nas!"Radi se o najvećem dobru naše duše, pa čak i tijela.

=:é:=:=:=

JOSIPE PREMUDRI, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Ima jedna stara legenda,kako je neki kralj prolazio jednog dana gradom i došao na gradsku tržnicu. Tu je opazio jednog časnog starca i zaustavio se kod njega, želeći znati, tko je, i da li je i on donio kakvu robu na trg, da je proda. "Ja sam, odgovori starac,prijatelj mudrosti,i roba,koju sam donio na trg.zove se razboritost. Tu robu prodajem." Nato je, kažu, kralj pun radosti uskliknuo:"Baš ta je roba meni potrebita. Evo ti stotinu kesa zlata i daj mi za njega razboritost. Starac mu je međutim odgovorio:"Zadrži samo svoje zlato za sebe,a pouka, koju ti dajem, glasi:"Ne čini ničesa,aa da prije dobro ne razmišljaš o onome,što kaniš učiniti, i kod svakog svog čina misli na konac! To je nauka razboritosti!"

Ako je pak razboritost krepost,koja nam u svakoj životnoj prigodi govori,što nam valja činiti, onda nema sumnje, da je sveti Josip bio iza Bogorodice najrazboritiji stvor na zemlji. Onda nema sumnje,da je potpuno zaslužio naslov,koji mu je sv.Crkva dala u litanijama, kad nas uči moliti:"Josipe premudri (ili bolje prema latinskom izvorniku najrazboritiji,prerazboriti), moli za nas!" Onda nema sumnje,da mili sv.Josip može i nama pomoći u sumnjama života,te nam svojim zagovorom kod Boga isprositi tu tako potrebitu krepost,da nam svijetli u tami života,te ne načinimo možda koji krivi korak na svom životnom putu,kad često i jedan jedini korak može biti odlučan za svu našu vječnost.

1. Na sv. Josipu blista dakle na poseban način krepost razboritosti. To očito dokazuje ono malo, što nam je o njemu sačuvalo Sv. Pismo. Kao što znamo, on je bio zaručen s Presvetom Djevicom Marijom. O tom izvješću sveti Matej evanđelista ovako: "Kad je Njegova (Isusova) mati bila zaručena s Josipom, nađe se, da je bila začela po Duhu Svetom, još prije nego se sastadoše. A Josip, muž Njezin, bio je pravedan, i nije htio da Je osramoti javno, i tako je namislio da je otpusti potajno. Dok se on bavio tom mišlju, javi mu se u snu anđeo Gospodnji i reče: "Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju: jer što se začelo u Njoj, od Duha je Svetoga. Ona će roditi Sina, kojemu ćeš nadjenuti ime Isus: jer će On izbaviti narod svoj od grijeha njegovih..." Josip je ustao od sna i učinio, kako mu je bio zapovjedio anđeo Gospodnji. On uze k sebi ženu svoju." (Mt. 1, 18-24).

Kako divno odsijeva u ovom činu krepost razboritosti kod sv. Josipa! Znao je naime posve sigurno, da Presveta Djevica nije po njemu, kao zakonitom zaručniku odnosno mužu, u blagoslovljenom stanju. Znao je nadalje slovo zakona, da bi se Ona po zakonu imala smatrati prekršiteljicom zadane vjernosti, i kao takova pasti pod udar zakona, koji je bio veoma strog. Znakovi, da je Ona bila u blagoslovljenom stanju, bili su očiti. Pa ipak, ma koliko bili očiti znakovi jedne prividne krivnje, sve to nije moglo navesti sv. Josipa, da povede proti Njoj sudski postupak. Dok bi stotine drugih ljudi u sličnom položaju planulo i izvršilo možda i krvavu osvetu, sv. Josip ne predaje se prvim utiscima, nego, kako je onaj starac savjetovao kralju na tržnici, najprije dobro razmišlja, i onda, veli Sv. Pismo, "namisli je potajno otpustiti". Ako je naime trudnoća prividno govorila protiv njegove presvete Zaručnice, i prema tomu tražila oštar postupak, sv. Josip nije u tim časovima zaboravio, da je njegova Zaručnica bila uvijek prije neokaljana i čista kao ljiljan, bila uvijek žena neizmjerne vjere i ljubavi prema Bogu, bila uvijek žena najdublje poniznosti, bila uvijek žena najiskrenije pobožnosti, bila uvijek žena izvanredne razboritosti, bila uvijek žena najiskrenije pobožnosti, žena najveće pravednosti prema svakome, svete umjerenosti, žena odana mrtvenju sjetila: jednom riječi tako kreposno biće, da je izgledala više kao anđeo u tijelu nego ljudsko biće. Da li je moguće, tako je u svojoj razboritosti mislio sv. Josip, da li je moguće, da bi takva žena sve to najednom pogazila i krenula vjerom svome zaručniku, kad su oboje zavjetovali djevičanstvo? I promatrajući Njezina krasna svojstva, sv. Josip se, gledajući Je u blagoslovljenom stanju, uzdržava od svakog krivog i nepromišljenog suđenja, pa se trudi, kako bi u sklad doveo slovo zakona Mojsijeva i s pravom predmnijevanu nevinost Marijinu, a sve prema savjetu, što ga daje Duh Sveti, govoreći o mudrosti i razboritosti: "Sine moj, ne gubi je s očiju! Čuvaj razboritost i oprez! Tako će one biti duši tvojoj za život, vratu tvojemu za ures. Tada ćeš ići bez brige putem svojim i ne ćeš se spotaknuti nogom svojom." (Prič. 3,21).

Kako je dobro postupao sv. Josip i kako je Bog blagoslovio njegovu razboritost, pokazalo se malo iza toga. Budući da se čuvao naglog suđenja i veolio radije sam trpjeti nego sramotiti Presvetu Djevicu, Bog šalje anđela, da mu sve razjasni. Kakva nagrada za sv. Josipa! Umjesto stiske i neizvjesnosti obuzima njegovu dušu sveta radost, kakve svijet ne može dati. Umjesto sramote najveća čast, jer dobiva roditeljsku vlast i čast nad samim Sinom Božjim, Isusom Kristom. Umjesto rastanka sa Marijom, njihova zajednica biva još uže povezana i posvećena najčistijom ljubavi

kroz čitav život, što ga je još živio na zemlji, da se nastavi u nebu kroz svu vječnost.

To je dakako samo jedan od primjera duboke razboritosti sv. Josipa. Ne manju razboritost pokazao je, kad je morao na popis pučanstva u Betlehem. Ne manju razboritost pokazao je, kad je morao bježati u Egipat. Ne manju razboritost pokazao je, kada se vraćao iz Egipta. Ne manju razboritost pokazao je u svim prigodama života, što nam ih o njemu iznosi Sv. Pismo. Doista, sv. Josip bio je onaj "vjeran i razborit sluga, koga je postavio gospodar nad družinom svojom" (Mt. 24,25).

2. Već mnogo puta smo istaknuli, da nam sv. Crkva iznosi kreposti svetaca pred oči ne zato, da im se samo divimo, nego da ih prije svega nasljeđujemo. A tko ne vidi, kako je krvavo potrebita svakome čovjeku razboritost? Ili naime zauzima u životu položaj kakvog poglavara, ili je podložan kojemu poglavaru, ili ima posla sa sebi ravnim. U svakom slučaju mu je razboritost silno potrebita.

Ako je naime poglavar, nužno mu treba razboritost, da ne bi kojim nerazboritim činom počinio nenadoknadive štete. Tako čitamo o kralju Saulu, da je, goneći Filisteje, u nadi, da ih posve uništi, izrekao nad svojom vojskom prokletstvo: "Proklet neka je čovjek, koji prije večera uzme što k sebi, dok se ne osvetim neprijateljima svojim!" (I. Kr. 14,24). I zato nijedan od ljudi, veli Sv. Pismo, ne okusi ništa. Ali tom svojom nerazboritom odredbom polučio je upravo protivno. Budući da su naime vojnici bili skroz izgladnjeli, razumljivo je, da nisu mogli stizati umorni i gladni Filisteje na bijegu, i tako su ovi njihovi krvni neprijatelji mogli izmaći potpunom uništenju i kasnije nanijeti ljutih jada Izraelu, a samoga Saula doveli do smrti.

Ako je pak čovjek podložnik, a to su manje više svi ljudi, barem u odnosu prema vrhovnim poglavarima, i takovom je potrebita razboritost. Koliko puta se poglavari krivo sude i osuđuju! A znate li što veli Isus Krist? "Nemojte suditi, veli On, nemojte suditi i ne ćete biti osuđeni. Ne osuđujte i ne ćete biti osuđeni!" (Lk. 6,37). Treba li većeg dokaza, kako je svakom podložniku potrebita razboritost? Od koga smo naime primili vlast, da sudimo poglavare? A ako nezvani sudimo, zar nije razumljivo, da onda i nas sudi božanski sudac za našu drzovitost, skrivljenu našom nerazboritošću? Da li smo nadalje u stanju da čitamo misli srca poglavareva i da li mi znademo sve razloge, koji su njega naveli, da donese ovu ili onu odluku? Pa kad mi nezvani i bez dovoljnog poznavanja stvari osudimo poglavara, a da ga nismo ni ispitali ni saslušali, kad bi uostalom i smio da uvijek iznese razloge za ovu ili onu svoju odluku, zar ne postoji bojazan, da i Krist Gospodin osudi nas prema riječima: "Jer će vam se odmjeriti jednakom mjerom, kojom vi mjerite" (Lk. 6,38). Tko dakle ne vidi, kako je krvavo potrebita razboritost i svakom podložniku?

Konačno razboritost nam je potrebita veoma i u odnosu prema sebi jednakima. Koliki su i koliki ljudi postali ili tek nakon toga, što su ih nerazborito drugi prezreli i osudili! I obratno, koliki i koliki su postali opet čestiti građani i članovi ljudskoga društva, jer su oni, koji su znali za njihov grijeh, razborito šutjeli i omogućili im, da se poprave! Ne osuđujemo dakle bližnjega svoga radi prividnih razloga, da ne budemo možda krivci nepopravljivoga zla i propasti bližnjega svoga, otkupljenog istom krvlju Kristovom, kojom i mi.

Pripovijeda neki gospodin,kako je došao jednom u zavod za umobolne. Vodili su ga po raznim odjelima i konačno je došao u odjel,gdje je radila neka djevojka svoj ručni rad. Nije ni okom trenula, niti ikoga pogledala,niti jedne riječi prozborila.Bilo mu je to jako zagonetno, dok nije službujući liječnik protumačio čitavu stvar. Bila je ta sirotica kćerka jedne odlične obitelji. Zaručena je bila s nekim mladim čovjekom, i već je bio blizu dan njihovog vjenčanja. Ali najednom se desila nepopravljiva katastrofa.Kad se naime jednog dana sastala sa svojim zaručnikom i veselo mu pohrlila ususret,taj ju je najednom hladno pogledao i izustio kobnu riječ:"Odlazi, ne ću više da išta znadem za tebe!" I to je bilo dosta.Te su riječi tako strahovito pale na dušu te inače čestite i vrijedne djevojke, da je istoga časa poludila. Svi napori oko poboljšanja njezina stanja ostali su uzaludni, i morala je u zavod za umobolne umjesto k oltaru Božjemu na vjenčanje. A kako je došlo do toga? Neka zlobna duša pisala je tome mladome čovjeku klevetničko pismo,u kojem je njegovu vjerenicu okrivila za nevjeru. Mladi je pak čovjek nerazborito uzeo to za istinu,i katastrofa je bila gotova. Kasnije se istina ustanovila, ali što je koristilo,kad je sirotica već bila u ludnici? A kolika grižnja savjesti opet u njemu kroz čitav život,što se prenaglio i upropastio mladi život svoje vjerenice,a za volju jedne klevete! Da je slijedio primjer sv.Josipa,kako bi sve drukčije bilo ispalo! Molimo dakle često i rado:"Josipe premudri,moli za nas!" Moli za nas,da svaki svoj čin vagnemo prije pred Bogom, da se ne moramo nikada kajati za ono,što smo učinili,nego primimo od Boga nagradu za dobru upotrebu razuma.

=״=״=״=

JOSIPE JAKI, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Jedan katolički misionar u Indiji iscrpivši potpuno svoje sile na jednoj misijskoj stanici,boravio je na oporavku kod svoje redovničke subraće,od kojih je jedan vodio nad njim nadzor kao vještak u liječenju. Već je bilo prošlo nekoliko mjeseci, ali bolesnik nije osjećao nikakvog poboljšanja. Nitko mu se nije usudio kazati, da je njegovo stanje beznadno. Konačno je pošao on sam do poglavara oporavilišta i rekao:"Molim Vas, kažite mi otvoreno i iskreno,što se drži o mom zdravlju? Imam li ja sušicu?" Poglavar ga je pogledao i odgovorio:"Kad već pitate,moram Vam reći: da!""Dobro, koliko mi života još daju liječnici?" "Godinu dana, u najboljem slučaju dvije godine." Misionar se jedan časak zamislio, a onda mirno najavio svoju odluku:"Dobro, nek se vrši volja Božja! Ja Vam zahvaljujem što ste mi rekli,kako sa mnom stoji. Ja idem natrag u svoju misiju. Čemu ovdje gubiti vrijeme? Ja imam toliko toga još izvršiti na svojoj misiji,da će mi jedva biti dosta dvije godine dana." Pokupio je svoje stvari i još istoga dana otputovao natrag na svoju dužnost.

Nema nikakve sumnje,da je ovaj misionar bio jaka,hrabra kršćanska duša,koja ide k svome cilju bez obzira na poteškoće, bez obzira čak i na samu tjelesnu smrt.Dužnost prije svega,to je bilo geslo ovoga misionara.

Kako je istom morala biti jaka,junačka duša sv.Josip,zaručnik Bogorodice i hranitelj Sina Božjega!Njemu je Crkva dala u litanijama č počasni naziv,kad nas uči zazivati ga:"Josipe jaki,mo-

li za nas!" I njegov je naime život bio isprepleten nebrojenim poteškoćama,koje je snosio kršćanskom jakošću i hrabrošću.

1. U sv.Josipu nalazimo dakle uzvišenu krepost kršćanske hrabrosti i jakosti.Što je naime hrabrost? Ona je moralna krepost, koja čovjeka jača, da na putu za dobrim ne malakše, nadošle kako mu drago velike životne poteškoće. A tu je jakost sv.Josip pokazao u najvišem stupnju.

Zamislite samo,koliko je duševne jakosti trebalo,da ostane miran i ne počini ništa,radi čega bi se kasnije morao kajati,kad je opazio svoju svetu Zaručnicu u blagoslovljenom stanju,a nije si mogao da razjasni stvar.Kako teške zločine znadu ljudi počiniti često puta radi kakve neznatne sumnje! Herod je na primjer posumnjao,da bi mu novorođeni Krist mogao oteti ono i onako kukavno prijestolje.I odmah odluči,da Ga ubije.I kad nije mogao Njega da se dočepa,dade,veli Sv.Pismo,poubijati svu mušku djecu u Betlehemu i okolici od dvije godine na niže. Da je u Herodu bio trunak one jakosti kao u sv.Josipu,ne bi sigurno nikada počinio tako krvavog zločina,nego bi se bio svladao, barem dok ne bi točno saznao,o čem se radi.

Zamislite,koliko je jakosti trebalo sv.Josipu,kad je od anđela saznao,da Herod kani pogubiti dijete Isusa,i da mora zbog toga smjesta bježati u Egipat:bježati usred gluhe tamne noći, sa nejakim djetetom i Marijom,a možda će mu progonitelji biti neprestano za petama?

Koliko je duševne jakosti trebalo sv.Josipu,da ne klone duhom u Egiptu,nego da opremi kakvo takvo kućanstvo,da može proživjeti sa Presvetom Djevicom i malim Isusom! Pa onda ona neizvjesnost dokle će biti u Egiptu? Jedan mjesec, jednu godinu,deset godina? Ne zna ništa nego to, da mu je rečeno:"Ostani tamo,dok ti ne kažem!"

Koliko jakosti je trebalo sv.Josipu,kad je došao nalog,da se vrati opet u zemlju Izraelsku. Gdje da se nastani? U Judeji, u Galileji? Hoće li i tamo imati mira? Hoće li mu uspjeti osnovati kakvo takvo kućanstvo,da pruži iako siromašno,ali ipak pristojno uzdržavanje Isusu i Mariji?

Koliko jakosti je trebalo sv.Josipu,da onda kroz dugi niz godina,sve dok nije Isus odrastao,snosi bez riječi prigovora sve poteškoće svoga radničkog života! To može najbolje shvatiti onaj, koji je možda živio ili živi u sličnim prilikama. A nikada ne čitamo o svetome Josipu,da je ičemu prigovarao,da se na išta tužio, da je igdje pokazao nestrpljivost,razdražljivost, to tako stalne pratioce bijednog ljudskog života na zemlji. Znak dakle,da je sv.Josip bio jaka, izvanredno jaka i hrabra duša,koja je bila Bogu baš radi toga na poseban način draga i mila.

2. Ima ljudi,kojima ovakva jakost ili hrabrost nimalo ne imponira. Za njih je hrabar, jak čovjek Aleksandar Veliki,koji je u nekoliko bitaka porušio sva za onda poznata kraljevstva Istoka.Za njih je hrabar čovjek Leonida,koji je sa nekoliko stotina ljudi u Termopilama zaustavio golemu perzijsku vojsku. Za njih je jak čovjek Rikard Lavljega Srca,koji je jednim udarcem mača znao presjeći panj. Za njih je hrabar čovjek Napoleon,koji je znao usred najžešće topovske paljbe prvi na čelu svojih vojnika prelaziti preko mosta,što ga je držalo pod vatrom neprijateljsko topništvo.

Ali nemojmo se varati! Zar mislite,da se veća snaga traži za čekić,kojim se služi kovač kod svog posla,nego za nakovanj, po kojemu se udara godinama i godinama,a on ipak ostaje nepromijenjen? Mnogo,mnogo se veća snaga traži za strpljivo podnošenje životnih nevolja,koje čovjeka snalaze sa svih strana nego i za najveći vojnički udarac.

Dakako Daleko je veću snagu pokazao na primjer sv.Simeon Stilita,koji je trideset i osam godina prostajao na stupu po danu i noći, po suncu i kiši; po vrućini i zimi, nego Aleksandar Veliki,koji se poput groma srušio na susjedne države i osvojio ih. Daleko je veću snagu pokazao sv.Antun pustinjak,koji je sedamdeset godina proživio u pustinji uvijek posteći,uvijek bdijući, uvijek moleći, nego Cezar,koji je svojim smjelim vojničkim udarcima pribavio rimskoj državi nove velike posjede,kao na primjer tadanju Galiju. Daleko je veću snagu i hrabrost pokazao sv. Petar Alkantara,uvijek tako reći na nogama ili bolje na koljenima u molitvi,uvijek vršeći nečuvenu pokoru svake vrste,nego i sam Napoleon kraj svih svojih blistavih vojničkih pobjeda.

A što da kažemo istom za svete mučenike?Pokažite mi jednog vojnika,na bojnom polju,koji je tako izdržao paljenje na roštilju kao sv.Lovro đakon. Pokažite mi jednog vojnika,koji je tako izdržao na bojnom polju, kao što je izdržao sv.Andrija apostol na drvetu križa,da se ne samo nikome ne žali,nego slavi Boga, što mu je udijelio tu milost da trpi na križu. Pokažite mi jednog čovjeka,koji je pokazao toliku snagu i hrabrost na bojnom polju,kakovu je pokazala ona glasovita rimska legija pod svetim Mavrom,koja se mirno bez otpora dala sva pokositi mačem, radije nego da zataji Krista.

Mnogo,mnogo teže je biti nakovanj,po kojemu drugi nemilosrdno udara,nego bat,koji daje sebi oduška,da tako kažemo,udaranjem.Mnogo,mnogo teže je strpljivo,bez mrmljanja,bez srdžbe snositi sve životne udarce,koje nam pošalje ruka Božja nego izvesti najsmjelije vojničke udarce.

3. Kad nam dakle sv.Crkva stavlja pred oči jakost sv.Josipa, hoće da nas upozori,da nam je krepost jakosti,hrabrosti silno potrebita u životu.Treba samo malo zaviriti u Sv.Pismo,da se uvjerimo o potrebi jakosti i srčanosti.Kad je Jozua imao ući u zemlju obećanu s narodom izraelskim, reče mu Gospod ove značajne riječi:"Budi srčan i jak!...Samo budi srčan i čvrsto odlučan, da brižno držiš sav zakon,što ti ga je sluga moj Mojsije dao. Ne odstupaj od njega ni nadesno ni nalijevo,da uspiješ u svemu što poduzimaš!"(Joz.1,6-7). Kad je kralj David bio blizu smrti,dao je među posljednjim opomenama svome sinu Salomonu i ovu opomenu:"Ja idem sada,kuda ide sve,što je zemaljsko. A ti budi jak i pokaži se kao čovjek! Drži zakon Gospoda,Boga svojega,idi putovima Njegovim i obdržavaj Njegove uredbe, zapovijedi,propise i naputke,kako stoji napisano u zakonu Mojsijevom,da imadneš sreću u svemu, što poduzimaš i činiš."(III.Kr.2,2-3).

Kada se sv.udovica Judita vratila sa svojega pothvata iz tabora asirskoga,radi čega ju onako hvali veliki svećenik,ako ne radi njezine jakosti i hrabrosti, kad govori:"Ti si slava Jeruzalema,ti radost Izraela,ti čast naroda našega! Ti si junački radila,i srce je tvoje bilo jako,jer si ljubila čistoću"(Jud. 15,10-11).

Krepost dakle hrabrosti,jakosti,jest od golemog značenja u našem životu,i gdje nje nema,ne zna čovjek,kako bijedno može

završiti. Čitamo u Sv. Pismu, da je među Izraelcima, koji su pod vodstvom Mojsijevim, a po nalogu Božjem izašli iz Egipta, bilo preko šest stotina hiljada muškaraca sposobnih za rat. Pa ipak od sve te goleme vojske nije ušao u zemlju obećanu ni jedan jedini osim dvojice ljudi, a to su bili Jozua i Kaleb. A zašto? Zato, jer su se svi ti ljudi, kad su čuli, da u Palestini, zemlji obećanoj, kamo su imali poći, stanuju divovi, poplašili, počeli mrmljati i buniti se protiv Boga i sluge Njegova Mojsija, usprkos opomenama Jozue i Kaleba, neka se ništa ne boje svih poteškoća radi osvajanja zemlje obećane, jer je s njima svemogući Bog, kojemu nije teško uništiti, kada god hoće, pa i te tobožnje divove. Ali oni nisu poslušali glasa Jozuina, i zato su za kaznu svoga kukavičluka i slabosti, koju su pokazali, svi do jednoga ostavili svoje kosti u pustinji.

A što je drugo i naš život na zemlji, nego put u pravu zemlju obećanu, nebesku domovinu? U nju ne ulazi nitko bez borbe, osim ako izuzmete nevinu djecu, umrlu odmah iza krštenja. Svi drugi moraju se boriti, svladavati nebrojene poteškoće, s kojima je povezan ljudski život. Kao što su Izraelcima priječili put u zemlju obećanu Kaanaci, tako i nama priječe put u nebo i vlastite strasti i vanjski neprijatelji prema riječima Kristovim: "Kraljevstvo nebesko silu trpi i siloviti ga otimaju." (Mt. 11, 12). I tko bi u toj borbi klonuo, nema mu mjesta među jakim junačkim dušama, kao što je bio sv. Josip, nego među onim strašljivcima, o kojima čitamo u Knjizi Otkrivenja: "A strašljivima, i nevjernima i nečistima, i ubojicama i bludnicima, i vračarima i idolopoklonicima i svima lažama, njima je dio u jezeru, što gori ognjem i sumporom. To je smrt druga." (Otkr. 21, 8). Od takvog društva neka nas oslobodi svojim zagovorom sv. Josip, ta jaka, junačka duša, učinivši i nas jakima u životnoj borbi!

=+=+=+=+=

JOSIPE POKORNI, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Čitamo u životu sv. Tome Akvinca, jednog od najvećih učenjaka, što ih je imala sv. Crkva, kako je jednoga dana, prema redovničkom običaju, čitao na glas kod stola duhovno štivo, dok su drugi ručali. Poglavar mu je prigovorio, da je jednu riječ krivo naglasio. Svetac je odmah ponovio riječ, ali onako, kako mu je poglavar naredio, premda je Toma bio siguran, da se poglavar prevario. Iza ručka, prigodom odmora, došao je razgovor o tome, kad li Toma reče svojim drugovima: "Jako malo leži na tome, da li se jedna riječ izgovara kratko ili dugo, ali vrlo mnogo znači, ako čovjek ostane ponizan i poslušan!"

Ako je poslušnost bila, rekli bismo, jedno od bitnih svojstava svakoga sveca, i što je netko bio veći svetac, bio je to i poslušniji, do kojega stupnja poslušnosti morao se onda popeti sv. Josip! Uzvišenu krepost poslušnosti kod sv. Josipa daje nam dovoljno naslućivati i ovaj počasni naslov, koji mu je dala Crkva u litanijama, kad nas uči moliti: "Josipe pokorni, moli za nas!"

1. Čovjek na ovome svijetu živi u bilo kakvoj zajednici: ili u obitelji, ili redovničkoj zajednici, a u svakom slučaju je član neke države i biće ovisno o Stvoritelju svome. U svakoj pak uređenoj zajednici netko mora da zapovijeda, a netko mora da sluša. Dijete mora slušati roditelje, žena mora da sluša muža, podložnici moraju da slušaju svjetovne i crkvene poglavare prema riječima apostolovim: "Pokoravajte se jedan drugomu u strahu Kristovu!" (Ef. 5, 21). Svi opet ljudi bez razlike moraju se pokoravati Stvoritelju svome.

Da je sv.Josip bio pokoran prije svega Stvoritelju svome,o tome ne može sumnjati nitko,kad mu sam Duh Sveti daje najljepšu svjedodžbu govoreći,da je "bio pravedan"(Mt.1,19). A pod tom pravednošću oduvijek su sveti oci razumijevali kod sv.Josipa skup svih kreposti,a to u najvišem stupnju,dakle i krepost poslušnosti. I da je tome tako,dovoljno je pogledati ono malo,što nam je o njemu zabilježilo Sv.Pismo,iz čega bismo mogli zaključiti,da je u sv.Josipu gotovo umrla svaka vlastita volja,budući da je tako pomno pazio na svaki i najmanji mig volje Božje,da je najspremnije ispuni. Bog mu preko anđela nalaže, da uzme k sebi Mariju,ženu svoju. I,kaže Sv.Pismo, "on uze k sebi ženu svoju."(Mt 1,24). Bog mu preko anđela nalaže,da Sinu,kojeg će roditi Marija,dade ime Isus. "I dade mu ime Isus"(Mt 1,25). Bog mu preko anđela nalaže,da uzme dijete i mater Njegovu i bježi u Egipat, te ostane tamo,dok mu ne kaže. "Tada on ustade,veli Sv.Pismo, uze još u noći dijete i mater Njegovu i ode u Egipat."(Mt. 2,14). Bog mu nalaže preko anđela,da uzme dijete i mater Njegovu i vrati se opet u zemlju izraelsku. "Tada on, veli Sv.Pismo,uze dijete i Mater Njegovu i ode u zemlju Izraelovu"(Mt.2,21). Preko proroka je Gospodin navijestio,da će se Isus prozvati Nazarećanin. I sveti Josip "nastani se u gradu,koji se zove Nazaret"(Mt.2,23). U zakonu Mojsijevom naredio je Gospodin Bog,da se svaki muški prvorođenac u Izraelu ima obrezati osmi dan iza rođenja. I "kad se navrši osam dana da bude obrezano dijete,nadjenuše mu(Josip i Marija) ime Isus,kao što bi nazvano od anđela,prije nego se zače u utrobi"(Lk.2,21). U zakonu Mojsijevom naredio je Gospodin Bog,da se svako muško dijete iza četrdeset dana prikaže u hramu jeruzalemskom Gospodinu. I "pošto se navršiše dani čišćenja(Marijina), što ih je propisivao zakon Mojsijev,donesoše dijete u Jeruzalem, da Ga prikažu Gospodinu"(Lk.2,22). U zakonu Mojsijevu naređivao je Gospodin Bog,da se svaki muški odrasli Izraelac pojavi tri puta u godini u hramu u Jeruzalemu. I "roditelji Njegovi,to jest Josip i Marija,išli bi,kaže Sv.Pismo svake godine u Jeruzalem o blagdanu Vazma"(Lk.2,41). I da nam ne ostavi nikakve sumnje u savršenu poslušnost sv.Josipa,kaže Sv.Pismo za njega i Presvetu Djevicu:"Izakako su bili izvršili sve po zakonu Gospodnjem,vratiše se u Galileju u grad svoj Nazaret"(Lk.2,39).

Tko će onda razborit posumnjati,da takav čovjek,kao što je bio sv.Josip,da takav čovjek nije bio savršeno poslušan i vjerskim vlastima naroda svoga,kad je znao,da te vlasti zastupaju Boga,i samo od Njega imaju sav svoj ugled i pravo na zapovijedanje?

Tko će onda razborit posumnjati,da takav čovjek,kao što je bio sv.Josip,nije bio savršeno podložan i svjetovnim,makar poganskim rimskim vlastima,u svemu,što se nije kosilo sa zakonom Božjim?,Jer svjetovna vlast ima konačno svoj auktoritet od Boga, i "tko se dakle protivi vlasti,protivi se naredbi Božjoj"(Rim.13, 2). Tu je eto razlog,zašto se sv.Josip najspremnije pokorio carskoj rimskoj naredbi,koja je nalagala popis svega pučanstva,i uz velike lične žrtve i neprilike Bogorodice,odmah krenuo iz Nazareta u Betlehem usred zime.

2. Velika je,dragi vjernici,neizmjerno velika stvar poslušnost,kao što smo vidjeli odmah na početku iz primjera i riječi sv. Tome Akvinca.To možete najbolje razabrati iz onog slučaja,koji nam navodi Sv.Pismo o izraelskom kralju Saulu. Bog mu je preko proroka Samuela bio dao nalog,da ode i pobije bez milosrđa Amaleka, prastari narod,koji je napadao Izraelce,kad su izlazili iz Egipta.Imao je po nalogu Božjem istrijebiti ljude i životinje,

toliko su bili već-tanki grijesi toga naroda pred Bogom. Ali narod je izraelski, dakako ne bez odobrenja Saulova,poštedio kralja Agaga i najbolje životinje između ovaca i goveda,uopće sve dragocjeno. Htio je da to žrtvuje Gospodu,kad se vrati.Ali što mu govori Samuel, kada se vratio? "Zar su,veli on,ugodnije Gospodu žrtve paljenice i zaklanice od poslušnosti prema zapovijedima Gospodnjim? Eto, poslušnost je bolja od žrtve, pokornost bolja od pretiline ovnujske.Jer neposlušnost je tako zla kao grijeh vračanja,nepokornost tako zla kao idolopoklonstvo"(I.Kor.15,22-23).

Kolikogod nam se to možda čini čudno,ipak je razumljivo. Prinošenje naime žrtava,kako veli sv.Grgur Veliki papa,stoji do naše slobodne volje.Zapovijedima se pak Božjim moramo pokoravati.Žrtvom su prinosili Izraelci Bogu životinjsko meso,a da su poslušali,bili bi prinijeli Bogu svoju vlastitu volju,neisporedivo veći dar Bogu.Žrtvom se zadovoljava za grijehe,koji su već počinjeni,a poslušnošću se čuvamo,da u njih uopće ne padnemo i ne uvrijedimo Boga.A svakako je mnogo savršenije nikada ne uvrijediti Boga,nego li Ga uvrijediti,pa onda pružati zadovoljštinu. I kad Samuel dodaje,da je neposlušnost tako zla kao grijeh vračanja,onda hoće time da kaže ovo:kad što vračar hoće sebe na neki način isporediti s Bogom,kad hoće da zna,čini i kazuje što može znati, činiti i kazivati samo Bog,tako i onaj, koji se opire zapovijedi Božjoj,gori je od vračara,jer hoće biti mudriji od Boga,ne izvršujući ono,što mu Bog nalaže,nego ono, što se njemu čini dobro.Isto je tako i sa idolopoklonstvom i neposluhom.Idolopoklonik se klanja stvorovima kao Bogu,bili ti stvorovi zvijezde,sunce,bikovi,mačke,zmije,već prema vrsti idolopoklonstva.Onaj koji je neposlušan Bogu,klanja se svojoj opakoj volji,čineći na neki način samoga sebe Bogom.

Vidite li dakle,kako je silna krepost sveta poslušnost! Vidite li,kako mudro postupa sv.Crkva,kad nam stavlja pred oči ovaj savršeni ideal poslušnosti sv.Josipa? Razumijete li,zašto Crkva među trima zavjetima,koje polažu redovnici,smatra i zavjet poslušnosti kao dragocjeno blago za posvećenje redovničkih duša? Razumijete li, zašto i mladi svećenici na dan ređenja obećaju na poseban način poslušnost svome Ordinariju?

I jer je poslušnost tako uzvišena krepost,zato ju Bog bogato nagrađuje,kako pokazuju toliki primjeri iz Sv.Pisma,iz povijesti sv.Crkve i iz dnevnoga života.Abraham patrijarha poslušao je glas Božji,da ostavi svoju domovinu u Kaldeji i pođe u Palestinu.Abraham je poslušao glas Božji i za nagradu postao ocem nekoliko naroda,postao je na neki način ocem svih,koji vjeruju u Boga,praocem po tijelu Otkupitelja svijeta,a njegovo potomstvo dobilo je u baštinu Palestinu,koju Sv.Pismo naziva najkrasnijom zemljom na svijetu.-

One primalje u Egiptu nisu se pokorile bezbožnoj naredbi faraonovoj,da usmrte svakoga dječaka,koji bi se rodio Izraelcima,već su se radije pokorile odredbi Božjoj i ostavile dječake na životu."Zato,veli Sv.Pismo,Bog učini dobro primaljama.Jer su se primalje bojale Boga,dade im Bog veliko potomstvo."(II.Mojs. 1,20).

Pobožni starac Tobija nije se pokorio bezbožnoj naredbi Senaheriba kralja,nego se pokorio naredbi Božjoj i brižno pokopao mrtva tjelesa Izraelaca,koje je bezbožni kralj bio dao ubijati i ostavljati nepokopane.I Bog ga je zato obilato blagoslovio već na zemlji,napose u njegovom svetom potomstvu.

Starac Matatija i njegovi sinovi Makabejci vjerno su se pokoravali svim odredbama zakona Gospodnjega usprkos strahovitog progona sa strane bezbožnog kralja Antioha, Bog ih je obilno blagoslovio udijelivši mnoge sjajne pobjede napose Judi Makabeju.

Ali i obratno! Mnoge i premnoge primjere mogli bismo navesti, kako Bog teško kažnjava neposluh. Saula je radi neposluha odbacio kao kralja, i on je svršio samoubijstvom nakon nesretne bitke s Filistejima. Kore, Datan i Abiron bili su radi neposluha živi progutani od zemlje, koja se otvorila pod njima. Onoga proroka, koji je prorokovao protiv Jeroboama, radi neposluha, jer se svratio u jednu kuću, da jede i pije, rastrgao je na putu lav. Kralju Sedeciji radi neposluha na sve opomene Gospodnje, dao je Nabukodonozor pred njegovim očima poklati sve sinove, a njemu izvaditi oči i odvesti ga u Babilon u ropstvo.

Imamo dakle svi dovoljno razloga, da skrušeno molimo sv. Josipa: "Josipe pokorni, moli za nas!" Moli za nas, da se svim srcem podvrgavamo odredbama Gospoda Boga svoga/ Moli za nas, da se svim srcem pokoravamo naredbama svete Crkve! Moli za nas, da se svaki pokorava, komu je dužan: djeca roditeljima, žene muževima, podložnici poglavarima, a svi skupa, kako rekosmo, Stvoritelju svome, od koga proističe svaka vlast i dužnost pokoravati se!

=+=+=+=+=

JOSIPE VJERNI, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Kad je godine 1927. bijesnilo krvavo progonstvo protiv katoličke Crkve u Meksiku, kojemu je začetnik bio predsjednik Calles, bila su početkom travnja te godine među ostalim uapšena i dva brata. Vojnici su tražili od njih, da im izdadu boravište dvojice svoje braće svećenika. Ali ti mladi ljudi nisu htjeli odati ni jedne jedine riječi. Oko pola noći odveli su ih vojnici na groblje, da ih strijeljaju. Kad su došli na groblje, zatražio je jedan od te dvojice braće svijeću, zapalio ju, rastrgao svoju košulju na prsima i povikao: "Evo srca, koje je spremno umrijeti za svoga Boga, jer Ga ljubi!" Prasnula je salva iz pušaka, i oni se srušiše mrtvi. U dva sata u noći pokopali su ih vojnici na licu mjesta, da im puk ne bi mogao prirediti počasnog sprovoda.

Nije li ovo krasan primjer vjernosti prema Bogu? Vjernosti do smrti, koja zaslužuje nagradu, obećanu u Knjizi Otkrivenja: "Budi vjeran do smrti i dat ću ti vijenac života!" (Otkr. 2, 10).

Budući da nam pak Duh Sveti označuje sv. Josipa kao pravednoga muža, to jest muža urešena svim krepostima u najvišem stupnju, to je jasno, da mu nije manjkala ni krepost vjernosti, koju tako cijeni i Bog i ljudi. Zato nas Crkva uči moliti: "Josipe vjerni, moli za nas!"

1. Što je naime vjernost? Vjernost je krepost, koja nuka volju, da izvršuje obećanja, da čovjek ne mijenja svog prijašnjeg mišljenja, već ga privede u djelo. Zato se vjernost u životu očituje na mnogo načina, i Sv. Pismo je prepuno krasnih primjera vjernosti iz svih područja ljudskoga života. Tako nam iznosi pred oči sliku vjernoga upravitelja u osobi onoga mladoga Josipa, sina patrijarhe Jakova, koji je povjereno mu imanje i kuću svoga gospodara Putifara vodio, kao da je to njegovo vlasništvo, i što je najljepše, sačuvao mu je vjernost u najosjetljivijemu pitanju, kad nije htio da pristane na grijeh s njegovom ženom, makar ga je toliko napastovala.

Sv.Pismo iznosi nam pred oči i sliku vjernoga sluge, kao što je bio na primjer Eliezer, sluga patrijarhe Abrahama, koji je upravljao svim imanje Abrahamovim, i kojim se Abraham služio za najvažnije zadaće,kao što je na primjer traženje žene za svoga sina Izaka, a koju je zadaću Eliezer najvjernije izvršio.

Sv.Pismo iznosi nam pred oči i sliku majčinske vjernosti, kad govori o Resfi, inače kralja Saula, čija su dva sina bila radi krvne krivnje predana Gabaoncima,da ih objese,a onda je ona stala pokraj njihovih mrtvih tjelesa i priječila, da ih ne bi danjua napadale ptice nebeske,a noću zvijeri poljske.

Sv.Pismo iznosi nam dirljiv primjer prijateljske vjernosti, kad opisuje svetoga proroka Danijela,koji je vršio najvažniju službu na kraljevskom dvoru u Babilonu,a kojega su radi toga iz zavisti vrhovni činovnici i satrapi gledali okletatati kod kralja. "Ali nijesu mogli,veli Sv.Pismo, otkriti nikakva povoda ni pogreške,jer je bio vjeran,i nije mu se mogla dokazati nikakva krivnja ili mana"(Dan.6.5).

Sv.Pismo iznosi nam primjer krasne vjernosti jedne snahe prema svojoj svrkvi u onoj Moapki Ruti, koja se ne da rastavi- ti od svoje svekrve, makar nema nikakvog izgleda, da bi joj moglo donro biti uz nju, jer je ostala bez svega. Ipak ona govori svojoj svekrvi:"Gdje ti umreš,umrijet ću i ja, i ondje hoću da budem pokopana. Gospod neka učini sa mnom,što hoće! Samo me smrt može rastaviti od tebe"(Rut.1,17).

Sveto nam Pismo iznosi pred oči krasan primjer bračne vjernosti, kad pripovijeda o onoj čistoj Suzani,koja voli ići u smrt na temelju lažne optužbe one dvojice sudaca staraca, nego li da krene vjerom svome mužu i sagriješi s njima.

Sv.Pismo iznosi nam krasan primjer podaničke vjernosti u Etaju Gatejinu, koji se ne da otrgnuti od Davida u nesreći,kada se pobunio protiv njega Absalom, nego govori kralju:"Tako živ bio Gospod, i tako živ bio moj gospodar i kralj. Ondje, gdje bude moj gospodar i kralj, bilo na smrt bilo na život, bit će i sluga tvoj!"(II.Kr.15,21).

Sv.Pismo iznosi nam bezbroj primjera vjernosti Bogu,i pod cijenu života, kao što je na pr. vjernost majke Makabejke sa sedam sinova, starca Eleora, pa onih triju mladića u peći babilonskoj, i tolikih drugih.

2. Kad je dakle krepost vjernosti toliko hvaljena u Sv.Pismu, tko bi se usudio i pomisliti,da se njom nije na poseban način odlikovao i sv.Josip,Zaručnik Bogorodice i hranitelj Sina Božjega?

Vjeran je bio dakle prije svega Gospodu Bogu svome,da ništa ne propusti,kao što ni onaj starac Tobija,koji se nije dao zavesti lošim primjerima svojih zemljama, koji su išli klanjati se zlatnim teocima Jeroboamovim, nego je "išao u Jeruzalem k hramu Gospodnjem, klanjao se tamo Gospodu Bogu Izraelovu i prinosio vjerno svoje prvine i desetine"(Tob.1,6).

Vjeran je bio sv.Josip u svojoj ženidbenoj družici,Presvetoj Djevici Mariji. Oduvijek su sveti oci gledali u njemu krasan primjer bračne vjernosti,koji je do savršenstva ostvario ono od triju dobara braka, koje se zove vjernost. Ne samo da se kod njega

ne može ni ~~spomenuti~~ ona tako grozna i ružna mana bračne nevjere, raširena danas kao kuga po svem svijetu, nego je do smrti sačuvao vlastito djevičanstvo i vjerno čuvao Marijino djevičanstvo, na koje su se jedno i drugo obvezali. U svoj povijesti roda ljudskoga ne ćete naći primjera kreposti vjernosti bračnih drugova tako divno ostvarene, kao u sv.Josipu i Mariji.

Vjeran je bio sv.Josip svojoj očinskoj dužnosti prema djetetu Isusu. Drukčije i ne može biti, kad se uoči ona silna ljubav, koja je sv.Josipa vezala s Isusom, a o kojoj govori sv.Bernardin Sijenski: "Josip je imao prema Kristu pregorljivu ljubav. O kolikom je slatkoćom slušao mališa, dok je tepao i njega ocem nazivao! Ljubav, koja preobražava, vukla ga je prema Njemu, kao preslatkom sinu, kojeg mu je preko Duha Svetoga dala Djevica, žena njegova. Osjećaj bola, koji je imao zbog Isusa, kad se izgubio, uistinu je pokazao u njemu pravu očinsku ljubav"(Sermo 1.de S.Jos.,a.2 c.2).

Vjeran je bio sv.Josip svojoj dužnosti kao glava Svete Obitelji. Ta je dužnost znala staviti na njega velike i teške brige i žrtve. Ne treba ništa drugo nego se sjetiti popisa pučanstva, radi čega je on morao s Marijom na daleki put usred zime iz Nazareta u Betlehem. I tu je dužnost vjerno ispunio.

Vjeran je bio sv.Josip i zakonitoj građanskoj i vjerskoj vlasti svoga naroda. A drukčije i ne može biti kod muža, komu Duh Sveti, kao što smo rekli, daje svjedočanstvo pravednosti, to jest savršene kreposti.

Tko bi se onda usudio poreći, da sv.Josip nije vjeran i svojim vjernim štovateljima? To je iskusilo već hiljade i hiljade ljudi, koji štuju sv.Josipa. To je iskusila i neka siromašna švelja u Beču, štovateljica njegova. Njoj je bila krvavo potrebita šivaća mašina, da može kod kuće raditi, ali nažalost nije bilo ni najmanjeg izgleda, da bi je mogla nabaviti. Kako je u svom skromnom stanu imala sliku sv.Josipa, to je jednog dana u velikom povjerenju prema njemu izrezala iz jednog kataloga fotografiju jedne mašine, kakvu si je ona željela, pričvrstila ju na njegovu sliku i molila milog sveca, da bi joj sirotici pomogao, da dođe do takve mašine. Nakon par dana išla je u trgovinu, da kupi neke sitnice za šivanje, i opazi tamo raspisan neki reklamni natječaj. Više iz šalje nego iz zbilje, pošalje i ona pismeno svoj odgovor na dotičnu firmu. Već je bila i zaboravila na tu stvar, kad li jednoga dana začuje, kako netko zvoni na vratima njezina stana, i neki snažni čovjek nosi u njezinu sobu krasnu šivaću mašinu. Počela se braniti, da ona nije naručila nikakve mašine. Nato joj špediter pruži list, iz kojeg je razabrala, da je ona dobila tu mašinu kao prvu nagradu na raspisani reklamni natječaj. Što je još radosnije bilo za nju, bio je to točno onaj model, koji je ona željela, i koji je bila pričvrstila na sliku sv.Josipa. Ta je sirotica bila vjerna u vršenju pobožnosti prema svetome Josipu, a sv.Josip se pokazao vjernim prema njoj u njezinoj nevolji.

3. Svaki od nas ima puno razloga zamisliti se u ovu odliku svetoga Josipa. Ponajprije svaki je od nas na svetome krštenju zadao vjernost Bogu, kada se na usta svoga kuma svečano odrekao đavla i svih njegovih djela, i svega sjaja njegova. Što je ostalo od te naše vjernosti i riječi Bogu zadane?

Ne bi li možda mnogi od nas morao ponoviti one riječi, što ih svećenik čita u Misi za pokojne: "Uzdišem ko krivac hudi-Grijeh mi stidom lice rudi-Dršćuć prosim:ne osudi!"

Svaki je od nas već mnogo puta obećao prigodom sv. ispovijedi, da će se popraviti i da ne će više griješiti. Što je ostalo od zadane riječi? Možda opet: "Uzdišem ko krivac hudi-Grijeh mi stidom lice rudi-Dršćuć prosim:ne osudi!"

Oni, koji su prigodom vjenčanja zadali sebi vjeru do groba, mogu li jedan drugom uvijek otvoreno pogledati u lice i reći da su održali vjeru? Ili mogu možda reći: "Uzdišem ko krivac hudi-Grijeh mi stidom lice rudi-Dršćuć prosim:ne osudi!"

Tako, može napraviti ispit savjesti vojnik, tako činovnik, tako radnik, tako svaki čovjek. I možda će mnogi i mnogi morati zakukati: "Uzdišem ko krivac hudi-Grijeh mi stidom lice rudi-Dršćuć prosim:ne osudi! Kako mudro dakle radi sv. Crkva, kad nas uči moliti: "Josipe vjerni, moli za nas!" Bog se naime ne zadovoljava vjernošću od par sati ili dana, nego veli ovako: "Budi vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac života!" Neka nam dakle vjerni sv. Josip isprosi vjernost do groba Bogu, vjernost svim našim kršćanskim dužnostima!

:+:+:+:+:

OGLEDALO STRPLJIVOSTI, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Engleska plemićka obitelj Townely u Lancashiru čuva i danas jednu sliku, koja predstavlja njezinog pradjeda Johna Townelya, koji je u doba tako zvane engleske reformacije, to jest otpada od katoličke vjere, morao izvanredno mnogo pretrpjeti radi svoje katoličke vjere. Šta je sve preško preko njegove glave u to doba, kazuje jedan natpis na dnu slike, a koji glasi: "Ovaj John bio je u šestoj ili sedmoj godini njezina veličanstva Elizabete, koja sada vlada, jer ispovijeda apostolsku, rimsku, katoličku vjeru, zatvoren najprije u tamnicu u Chester Castle, zatim odveden u Marshalsea u London, odatle u York Castle, zatim u tamnicu Hull, nato u zatvor Gate House u Westminsteru, nadalje u Manchester, zatim u Broughton u Oxfordshire-u, i dva puta u tamnicu Ely u Cambridgeshire. I sada u svojoj sedamdeset i trećoj godini života, oslijepivši, ne smije se udaljiti više od pet milja od svoje kuće u Townely-u. Nakon stupanja na snagu statuta od 23. godine vladanja Elizabetina, morao je svaki mjesec plaćati dvadeset funti globe državnoj kasi, i tu globu plaća i sada. Tako je isplaćeno već preko pet hiljada funti. Godine Gospodnje hiljadu šest stotina i prve."

Ovaj je plemeniti čovjek ostavio svome potomstvu ne samo primjer velike ljubavi prema Crkvi Božjoj, zasnovanoj na Petrovoj pećini, nego i primjer strpljivosti, nalik onoj svetoga patnika Joba, o kojemu ima čitava knjiga u Sv. Pismu.

Tako nam i sv. Josip nije ostavio samo primjer brižnog hranitelja Sina Božjega, stidljivog čuvara Djevice Marije, nije nam ostavio samo primjer čovjeka vanredno razboritog, čovjeka pravednog, čovjeka vanredne duševne jakosti, nego i čovjeka vanredno strpljivog, radi čega ga i zazivamo u litanijama, odobrenim od sv. Crkve, i ovim lijepim zazivom: "Ogledalo strpljivosti, moli za nas!"

1. Što je naime strpljivost? Strpljivost je pripadan dio hrabrosti, odnosno krepost, koja jača volju u podnašanju, kad zlo

snađe čovjeka,kao što smo vidjeli malo prije kod onoga izvanredno strpljivog engleskog plemića. To zlo može doći s mnogo strana. Seljaku mogu izgorjeti gospodarske zgrade, ljetinu mu može uništiti poplava ili suša, vlasniku kuće u gradu može srušiti kuću potres ili bomba, činovnik može biti otpušten iz službe, trgovac može doživjeti bankrot u svom poslu,radnik može ostati bez posla, katolik može biti progonjen radi svoje vjere, pošten čovjek krivo optužen ili oklevetan, i bezbroj sličnih slučajeva. U svim tim slučajevima strpljivost brani, da bol i žalost ne prevladaju čovjekom, nego da nastavi rad na dobrom putu iz ljubavi prema Bogu. Zato je strpljivost od goleme važnosti u ljudskom životu, i imao je pravo sv. Grgur Veliki papa, kad kaže, da je strpljivost korijen i čuvar svih kreposti. Svakome naime dobrom djelu stoje nasuprot zapreke. Tih pak ne možemo odstraniti bez strpljivosti. Zato su strpljivi ljudi Bogu izvanredno mili.

Da je to živa istina,ne treba drugo nego samo prolistati Sv. Pismo,pa da se uvjerimo,kako Bog cijeni strpljive ljude i obasiplje ih blagoslovom, jer je u Njegovim očima "bolji ustrpljiv čovjek nego ratni junak; i tko svlada samoga sebe, veći je nego osvojitelj gradova"(Prič.16,32).

Krasnu strpljivost pokazao je onaj mladi egipatski Josip prema svojoj opakoj braći,koja su ga prodala za roba u Egipat. Krasnu strpljivost pokazao je i onda, kad su ga nedužna bacili Egipćani u tamnicu, i kad, kako veli Psalmista, "okovima stegoše noge njegove,i metnuše ga u gvožđe"(Ps.1o4,18). Jer je pokazao toliku strpljivost, zato, veli Psalmista,na istom mjestu,"riječ Gospodnja sačuva ga", i faraon ga "postavi gospodarom nad kućom svojom, upraviteljem svega imanja svojega,da vlada nad knezovima njegovim po volji, da starješine njegove uči mudrosti"(Ibid.21-22).

Izvanrednu strpljivost pokazao je onaj patnik Job, kojega Sv.Pismo crta u knjizi istoga imena.Izgubio je sve sinove svoje. Izgubio je sve kćeri svoje. Izgubio je sve svoje ovce, deve, magarce, volove. Udaren bi strašnim čirom od glave do pete. Rugaju mu se prijatelji,ruga mu se vlastita žena. Sjedi na smetištu kao izmet ljudskoga društva. Ali "kod svega toga ne sagriješi Job i ne reče nikakve nepristojne riječi proti Bogu"(Job 1,22). Radi te strpljivosti "Gospod preokrenu subinu Jobovu....Dade opet Jobu sve,što je bio posjedovao...i blagoslivljao je Joba poslije još više nego prije"(Ibid.42,1o-12).

Izvanrednu strpljivost pokazao je onaj sveti starac Tobija. Uvijek je vjerno služio Bogu, pa ipak ga je stiglo progonstvo sa strane kralja Senaheriba, zapljena svega imutka, pa zatim sljepoća, siromaštvo, ruganje od vlastite žene i zemljaka. Ali Tobija, veli Sv.Pismo, "nije mrmljao proti Bogu, kad ga je zadesila ta nesreća. Dapače ustraja nepokolebljivo u strahu Božjemu i hvalio je Boga sve dane života svojega"(Tob. 2,13). Radi te strpljivosti Bogu je tako omilio,da mu je vratio vid očiju, sav imutak, blagoslovio ga svakim blagoslovom, a Duh Sveti ga stavlja "potomstvu za primjer strpljivosti,kao što je i pobožni Job"(Ibid.2,12).

2. Budući da je dakle strpljivost tako važna krepost u ljudskom životu,a sv.Josipu je bila povjerena služba,koja je iziskivala mnogo strpljivosti; i budući da je sv.Josip, kao što smo već govorili, svetošću nadvisivao sve ljude,izuzevši Bogorodicu,razumljivo je,da je morala neobično odsijevati na njemu i sveta krepost strpljivosti. Nigdje doduše Sv.Pismo ne spominje izrijekom te Josipove kreposti,ali to nije ni potrebito, kad ga naziva pra-

vednim, to jest savršenim u svakoj krepostí, i iznosi činjenice, iz kojih svaki čovjek dobre volje može stvoriti sud o strpljivosti sv. Josipa.

Tko će naime razuman poreći varednu strpljivost sv. Josipu u onom razmaku vremena, kad je opazio svoju svetu Zaručnicu u blagoslovljenom stanju, a nije si mogao razjasniti Njezine trudnoće, da znade, što mu je činiti?

Tko će razuman poreći vanrednu strpljivost svetome Josipu na mučnom putovanju iz Nazareta u Betlehem na popis pučanstva, i pri neuljudnom primitku u Betlehemu, gdjegod je pokucao na vrata, da dobije stan za Svetu Obitelj?

Tko će razuman poreći izvanrednu strpljivost svetom Josipu na čitavom putu odnosno bijegu u Egipat pred bijesom Herodovim, i isto toliku strpljivost u traženju mogućnosti kakvog takvog života u Egiptu Svetoj Obitelji, te u neizvjesnosti boravka u tuđoj, poganskoj zemlji?

Tko će razuman poreći svetom Josipu vanrednu strpljivost pri povratku iz Egipta i ponovnom osnutku obiteljskog ognjišta u Nazaretu, kamo se sklonio radi veće sigurnosti od Arhelaja, nasljednika Herodova?

A tko će razuman napose poreći vanrednu strpljivost svetom Josipu u njegovom mučnom drvodjelskom zanatu u Nazaretu kroz dugi niz godina, doklegod Isus nije stupio u samostalan život? Radnik kuka radi neugodnog posla u tvornici, vojnik kuka radi oštre discipline, činovnik kuka radi mučnog rada u kancelariji, mnoga domaćica jadikuje radi nestašice sredstava za prehranu obitelji, i tako redom: ali za svetog Josipa nije nam Sv. Pismo zabilježilo ni jedne jedine žalbe. Znak je dakle to, da je bio čovjek savršene strpljivosti, držeći se onoga savjeta božanskog Spasitelja: "U strpljivosti posjedovat ćete duše svoje" (Lk. 21,19). Ta mu je strpljivost pomogla, da njegova sveta duša nije klonula u onoj sumnji i neizvjesnosti, o kojoj smo malo prije govorili; ta mu je strpljivost pomogla, da njegova duša ne klone pred bijesom Herodovim; ta mu je strpljivost pomogla, da njegova duša ne klone na brijegu u Egipat; ta mu je strpljivost pomogla, da njegova duša ne klone u poganskoj okolini Egipta i u neizvjesnosti svoga boravka tamo; ta mu je strpljivost pomogla, da snosi mirno križ svoga drvodjelskoga zanata kroz dugi niz godina; ta mu je strpljivost pomogla, da je konačno smirena predao svoju dušu Bogu u naručju Isusa i Marije. Pa ako za života nije činio nikakvih čudesa, kao toliki drugi sveci, a ono vrijede za njega napose riječi sv. Grgura Velikoga pape: "Tko posjeduje krepost strpljivosti, taj je veći od onoga, koji čini znake i čudesa."

3. Ogledalo strpljivosti, moli za nas! Tako nas uči govoriti sv. Crkva. Ako nam je ikada bila potrebita sveta strpljivost, a ono je sigurno potrebita sada iza strašnih poratnih prilika. Jao čovjeku, koji se nije oboružao strpljivošću. Taj je na putu, da počini mnoge grijehe, a može da svrši i sa najstrašnijim, sa samoubijstvom. Treba se samo sjetiti kralja Saula. Kad su ga bili pritisli Filisteji, nije se mogao uzdržati da počeka, dok dođe prorok Samuel, nego je htio da odluči na svoju ruku, prinijevši žrtvu paljenicu, pa da onda zametne boj. Ali tek što je to učinio, dolazi Samuel i reče mu: "Ludo si radio, što nijesi držao zapovijedi Gospoda Boga svojega, koju ti je dao. Tada bi Gospod potvrdio kraljevstvo tvoje zauvijek. A ovako kraljevstvo Tvoje ne će se održati" (I. Kr. 13,13-14). I ne samo da se nije održalo kraljevstvo njegovo, nego je Saul žalosno svršio, počinivši samoubojstvo radi slične nestrpljivosti.

A zar nismo i sami u ovim našim danima, i za vrijeme strašnoga rata i iza rata,doživjeli ne jedan,nego mnogo slučaja samoubojstva u našoj sredini? A odakle ti žalosni čini, nego iz pomanjkanja kršćanske strpljivosti, iz pomanjkanja, koje ne može da podnese ni najmanju protivštinu, nego se hoće odmah nje riješiti,a poluči upravo protivno.

Učimo se dakle biti strpljivi prije svega u poslovima svoga zvanja,kao što je bio sv.Josip. Nestrpljivost radi mnogih ili teških poslova ništa ne koristi,nego samo donosi štetu,kao i gorska bujica,koja se ruši na plodna polja,i sve uništava.Učimo se biti strpljivi,ako nas snađu nesreće i bolesti,jer to nisu prava zla,nego milosti Božje,da njima kupimo nebo. Učimo se biti strpljivi i radi vlastitih pogreška,u koje možda ponovno i ponovno padamo,jer samo "u strpljivosti posjedovat ćete duše svoje",veli Isus Krist. Učimo se biti strpljivi i obzirom na konac našega života i vječnog blaženstvo, kao što govori apostol(Rim. 8,25). Vidjeli ste,kako je strpljiv bio onaj engleski plemić,sveti patnik J ob, sveti starac Tobija.Iznad sviju blista sv.Josip,ogledalo strpljivosti,pozivajući nas,da idemo za njim.

=+=+=+=+=+=

LJUBITELJU SIROMAŠTVA, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Jednu nam značajnu zgodu iznosi Sv.Evanđelje.Nakon što je Isus blagoslovio djecu,pristupi k Njemu jedan mladić i zapita: "Učitelju,što dobra moram činiti,da postignem život vječni? On mu odgovori:"Što me pitaš za dobro? Samo je jedan dobar. A ako hoćeš ući u život,drži zapovijedi!" Upita ga:"Koje?" Isus odgovori:"Ne ubijaj! Ne čini preljuba! Ne kradi! Ne svjedoči lažno! Poštuj oca i mater,i ljubi bližnjega svoga kao samog sebe!"Mladić Mu odvrati:Sve sam to držao, Što mi još fali?" Isus mu odgovori: "Ako hoćeš biti savršen, idi,prodaj,što imaš, i daj utržak siromasima,i imat ćeš blago na nebu. Onda dođi i idi za Mnom!" Na ove riječi otide mladić žalostan;jer je posjedovao mnoga dobra. Tada reče Isus učenicima svojim:"Zaista,kažem vam:bogataš će teško ući u kraljevstvo nebesko. Još vam jedanput kažem:lakše ide deva kroz iglene uši,negoli bogataš u kraljevstvo Božje!"(Mt.19,16-24).

Kad je dakle ljubav prema siromaštvu tako velika krepost u očima Božjim, zar se treba čuditi,ako je sv.Josip bio velik ljubitelj siromaštva, kako nas Crkva uči zazivati ga u litanijama? I zar se treba čuditi,ako je Otac nebeski,birajući hranitelja svome Sinu Isusu Kristu,mimoišao sve bogataše svijeta,makar sjedili na carskim ili kraljevskim prijestoljima, a odabrao baš sv.Josipa, pukog siromaka? Ali što kaže ne samo siromaka? Ljubitelja siromaštva,jer ima mnogo siromaka,koji proklinju svoje siromaštvo, dok je sv.Josip ljubio svoje siromaštvo.

1. Sv.Josip je dakle ponajprije bio stvarno siromašan. Istina,on je potjecao iz kraljevske obitelji,kojoj je osnivač kralj David. Do kakvog je bogatstva došla ta obitelj,dovoljno je spomenuti samo kralja Salomona,za čijeg je vladanja, kaže Sv.Pismo, bilo u Jeruzalemu toliko srebra, da ono nije imalo nikakve cijene. Zato, je, kaže isto Sv.Pismo, sve posuđe na dvoru kralja Salomona bilo od čistoga zlata, toliko je zlata svake godine pritjecalo Salomonu sa svih strana. Međutim znamo iz Sv,Pisma,da je svega toga kraljevskog saja nestalo, i potomci Davidovi morali su

kao roblje putovati u Babilon, te se kasnije nikada više nisu oporavili u materijalnom pogledu, da bi bili i približna sjena bogatog Salamona. A da je sv.Josip, makar je potomak Davidov, bio puki siromak, vidi se najbolje iz njegova zvanja, jer je po zvanju bio tesar, siromašni obrtnik, koji je prilično lako mogao natovariti svu svoju imovinu na jedno ili dvoje magaradi, kad je morao, recimo, iz Nazareta u Betlehem, ili iz Betlehema u Egipat, ili opet iz Egipta u Nazaret.

Da pak sv.Josip nije bio siromak samo silom prilika, a u srcu hlepio za blagom, kao toliki siromasi, nego da je ljubio svoje siromaštvo, možemo zaključiti iz činjenice, da ga Duh Sveti naziva pravednik, to jest urešenim svim krepostima, među koje sigurno spada i ljubav prema siromaštvu. Osim toga znamo iz Sv.Pisma, da su Sveta Tri Kralja, kad su došli na poklon Isusu, donijela malome Isusu i darova: tamjan, plemenitu mast i zlato. A da toga zlata nije bilo malo, to nije teško predstaviti sebi; nego ga je bilo mnogo, kao što se dolikovalo njihovu kraljevskom veličanstvu, veli sv.Bernardo. Ništa pak ne čitamo, da Josip išta od toga zadržao za potrebe Svete Obitelji, nego je u tome bio jedne misli s presvetom Djevicom, za koju veli isti sv.Bernardo:"Zlato od kraljeva darovano, kojega nije bilo malo, kao što se dolikovalo njihovom kraljevskom veličanstvu, nije Marija za Sebe sačuvala, nego ga je preko svetog Josipa razdijelila siromasima." A da je tome doista tako, to jest, da je sv. Josip razdijelio to zlato sirotinji, možemo zaključiti odatle, veli sv.Alfons Liguori, što su Josip i Marija, prikazujući Isusa u hramu jeruzalemskom, dali na dar ne janje, kao što je bilo propisano u zakonu Mojsijevom za imućnije ljude, nego su darovali dvije grlice ili dva golubića, kao što je zakon propisivao za siromake.

Nadalje, Isus Krist došao je na svijet, da ljude uči kreposnom životu. Među ostalim krepostima naučavao je, kao što smo vidjeli već na početku, i ljubav prema siromaštvu. Među ostalim blaženstvima, o kojima je govorio na gori blaženstva, bilo je i ovo: "Blaženi siromašni u duhu! Njihovo je kraljevstvo nebesko"(Mt.5,3). Tko bi se onda razborit usudio posumnjati, da sveti Josip, gledajući takav primjer i slušajući takvu nauku, nije svim srcem uzljubio sveto siromaštvo?

Konačno, on je bio i zaručnik, muž Bogorodice i Djevice Marije, te sigurno najsavršenije učenice Isusove. Najsavršenije dakle i u siromaštvu. Zato sv.Alfons Liguori u svom djelu "Le glorie di Maria" kaže, da su mnogi sveci i crkveni pisci mišljenja, da je Presv.Djevica uz zavjet djevičanstva položila i zavjet siromaštva. Zar ne bi bio velik nesklad u Svetoj Obitelji, kad bi Isus i Marija bili najveći ljubitelji svetoga siromaštva, a Josipovo bi srce nasuprot težilo za sjajem i bogatstvom? I zdrav nam dakle razum kazuje, da je sv.Josip bio doista pravi ljubitelj siromaštva, kako ga naziva Crkva.

2. Pa što onda hoće drugo sv. Crkva, kad nam iznosi pred oči ovu krepost sv.Josipa, nego da nas potakne, da po Njegovom primjeru odvratimo srce svoje od prolaznih dobara svoga svijetla i svrnemo oči prema nebu, gdje se nalazi jedino pravo blago, "kojega ni moljac ni rđa ne kvari, ni tatovi ne obijaju i ne kradu". (Mt. 6,2o). Ako je to ikada bilo potrebito naglašavati, a ono je potrebito baš danas, kad smo imali prilike vidjeti, do kakvih je strahota dovelo klanjanje zlatnom teletu, to jest pohlepa i jurnjava za zemaljskim blagom, iz koje se rodio i prvi i drugi groz-

ni svjetski rat,koji je progutao tolike milijune ljudskih života, pa čak i upropastio nebrojene zemaljsko blago,radi čega su se čitavi narodi i države uhvatili u koštac.

Možda će tkogod reći,kako će se onda roditelji brinuti za svoju djecu,ako je siromaštvo tako potrebito čovjeku? Odgovaramo,da krepost siromaštva nije nipošto nespojiva sa razboritom brigom roditelja,da opskrbe svoju djecu potrebitim,da im osiguraju stanovitu baštinu za slučaj svoje smrti. Roditelji naime ne polažu zavjete siromaštva kao redovnici. Zato i bogataši mogu biti siromašni u duhu,ako spoznaju i priznaju,da njihovo bogatstvo po sebi nema pred Bogom baš nikakve vrijednosti,nego da je potrebito nešto drugo, da Bogu omile, to jest da budu bogati krepostima.

Kad nam dakle Isus Krist iznosi nauku o svetom siromaštvu i Crkva stavlja pred oči uzor siromaštva sv.Josipa,onda se hoće time istaknuti ponajprije,da siromaštvo nije po sebi nikakva sramota, kako su to mislili stari pogani,a i danas misle neki nerazboriti ljudi, nego je sramota pred Bogom biti siromašan krepostima.

Nadalje, što je najglavnije,goće se istaći, da je jurnjava za bogatstvom velika zapreka spasenju duše, kao što se vidi iz riječi Spasiteljevih, što smo ih na početku spomenuli:"Lakše će deva proći kroz uši iglene,negoli bogataš ući u kraljevstvo Božje". Zašto? Zato, jer oni, koji obiluju zemaljskim dobrima, lako upadaju u zamke đavolove. Bogataš lako podlegne oholosti, a oholici se Bog protivi, kao što vidimo na nebrojenim primjerima iz Sv.Pisma. Bog je strahovito ponizio bogatog a oholog faraona u Crvenom Moru, ponizio je bogatog ali oholog Nabudokonozora, ponitio je bogatog ali oholog Heroda Agripu, ponizio je bohatog ali oholog Antioha i bezbroj drugih. Bogataš nadalje lako upadne u grijehe nečistoće, jer mu bogatstvo omogućuje,da može po volji plaćati priležnice. Bogataš se lako podaje pijanstvu i raznim orgijama baš zato, jer ima čime plaćati i podmirivati skupe izdatke. Bogataš lako postane još lakomiji,jer ima čime spekulirati i zgrtati novu imovinu. Bogataš lako postane nemilosrdan. Bogataš se lako poda lijenosti,jer ima svega u izobilju. Kraj takvog života bogataš lako zaboravi Boga, od koga ima sve dobro, a Boga zaboraviti znači propasti zauvijek. I da to nije samo onako rečeno, čujte,što govori iskusni apostol naroda sv.Pavao:"Koji hoće da se obogate, upadaju u napast i zamku đavolovu i u mnoge lude i škodljive želje, koje obaraju ljude u propast i pogibao. Jer je korijen svijju zala lakomstvo, kojemu neki predavši se, zalutaše od vjere i na sebe navukoše velike jade"(I.Tim.6,9-1o)ž

Eto razloga, zašto se otresao svoga bogatstva sv.Antun pustinjak, zašto se otresao svoga bogatstva sv.Franjo Asiški, zašto se otresao svoga bogatstva sv.Olimpija udovica, zašto se otresla svoga bogatstva sv.Pavla udovica, zašto je prigrlio sveto siromaštvo sv.Josip, zašto je prigrlila siromaštvo Presveta Djevica Marija, zašto je prigrlio siromaštvo sv.Jeronim, sv.Benedikt, sv.Klara, sv.Magdalena Pazzi, sv.Terezija Avilska, Ignacije Lojola, Franjo Ksaverski, Vinko Paulski i nebrojeni redovi katoličkih redovnika i redovnica.

Upoznali su naime, da im siromaštvo ili ljubav prema siromaštvu uklanja s puta nebrojene zapreke na putu spasenja. Siromak se ne će tako lako uzoholiti, siromak se ne će tako lako

podati lijenosti,siromaku nisu na domaku tolike prilike za neumjerenost i druge razvratnosti,siromak ne zaboravlja tako lako Boga, koji je sva nada njegova u teškim danima ovoga zemaljskoga života. On je sličan lađi, koja nije pretovarena zemaljskim dobrima, pa nije toliko u pogibli, da potone u oluji svoga života.Godine 1932.umro je u Americi milijunaš Minford. U oporuci ostavio je svojoj kćeri Grace milijunsku svotu,ali pod uvjetom, da imade istupiti iz samostana i vratiti se u svijet. Inače ne smije dobiti ništa. Ona je naime bila već niz godina u samostanu Sestara Dominikanki. Kad je saznala za očevu posljednju volju, nije krzmala ni jednog časa. Vesela srca odbila je bogatu baštinu uz riječi:"Rado se odričem toga bogatstva,jer znam, da mogu biti sretna samo na onom mjestu, na koje me je u svojoj providnosti postavio predobri Bog." I doista,zar je možda sretniji od nje bio milijarder Kreuger, koji se ustrijelio, ili milijarder Eastman, koji se ustrijelio jer mu je život dodijao, ili milijarder Natanael Rotschild,koji je zavidio drugima, da mogu još hodati, i toliki drugi? Lijepo dakle govori apostol:"Ništa ne donososmo na ovaj svijet; bez sumnje ne možemo ništa ni odnijeti. A kad imamo hranu i odjeću, ovim budimo zadovoljni!" (I.Tim.6,7-8). Krasan nam primjer daje ljubitelj siromaštva, sv.Josip, kojemu je ta ljubav prema siromaštvu pribavila neizmjerno neprolazno blago u nebu.

==+==+==+==

UZORE RADNIKA, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Kažu,da je kasniji biskup u Trieru, Kerum, dok je bio još dječak,nalazio posebno velje u tome,da pomaže majci u kuhinji i u kući, u raznim njezinim poslovima.Kad je već bio bogoslov i došao na praznike kući, počeo je po nekadanjem običaju mesti stepenice u kući. Majci se pričinilo, da se to njemu više ne pristoji, kad nosi crno kleričko odijelo. Ali je mladi bogoslov dao lijep odgovor majci:"Majko, a što će onda ostati od svete kućice u Nazaretu?"

Što je htio time reći ovaj mla di čovjek? Što drugo nego to, da je neumorni rad bio sveti zakon u Svetoj Obitelji:radila je Presveta Djevica Marija, radio je Isus,a radio je dakako najžilavije sv.Josip,da se uzmognu namiriti sve potrebe Svete Obitelji,kojoj je on bio glava, i za koju je on nosio najveću odgovornost pred Bogom. Radi te njegove radinosti dala je sv. Crkva svetom Josipu u litanijama naziv:uzor radnika", pa nas potiče,da mu se preporučajemo molitvom:"Uzore radnika,moli za nas!"

1. Nikada se u povijesti roda ljudskoga nije toliko govorilo o radu,kao u naše vrijeme. U vrijeme prije Krista bio je rad prezrena stvar, jer je stari poganin smatrao, da je rad samo za robove. Moderni pak pogani, to jest neki naši suvremenici, koji su odbacili Krista, hoće da stvore od rada neko blaženstvo, pred kojim bismo svi morali padati na koljena kao oni Babilonci pred zlatnim likom, što ga je bio dao načiniti kralj Nabukodonozor. Međutim na krivom su putu bili pogani prije Krista,koji su prezirali rad. Na krivom su putu i pogani naših dana, koji obožavaju rad.

Kad pogledamo život sv.Josipa,onda ćemo u njemu naći pravi pojam rada i u svetome Josipu uzor radnika. Promatrajući dakle život sv.Josipa,vidim,da je sav njegov rad bio radi Kri-

sta, da je svaki njegov rad počinao i završavao sa Kristom.

Po Božjem promislu i po Božjoj volji, sv. Josip je bio određen za hranitelja Isusa Krista, Sina Božjega. Na njega je dakle spadalo da radom svojih ruku priskrbi Isusu, što mu je bilo potrebito za hranu, da se uzmogne razviti do snažna čovjeka. Na njega je spadalo, da se pobrine, da Isus imade, što mu je potrebito za pristojno odijevanje. Na njega je spadalo, da se pobrine, kako bi Isus imao i skromni krov nad glavom. Zadnji dakle razlog svega Josipova rada bio je Isus, odnosno sveta volja Božja, koja je njega odredila za hranitelja Sina Božjega.

Time sv. Josip dovoljno govori svakome čovjeku, što ima držati o radu. "Čovjek se, čitamo u Sv. Pismu rađa za rad, a ptica za let"(Job. 5,7). No posljednji razlog tome nije ništa drugo nego sveta volja Božja. Kad je naime Gospod Bog stvorio prve ljude, postavio je čovjeka "u vrt edenski, da ga obrađuje i goji."(Gen. 2,15). Međutim taj rad nije bio za čovjeka nikakva muka, nego mu je rad bio zabava. Došao je onda žalosni pad prvih ljudi, kad su prestupili zapovijed Božju. Za kaznu toga prestupka pukla je nad njima osuda Božja: "Jer si popustio (govori Bog Adamu), jer sâ popustio molbi žene svoje i jeo s drveta, za koje sam ti zapovijedio: ne smiješ jesti s njega, to neka ti je prokleta zemlja poradi tebe! S mukom ćeš se od nje hraniti sve dane života svojega. Trnje i korov rađat će ti, i ti ćeš jesti zelje poljsko. U znoju lica svoga jest ćeš kruh, dok se ne vratiš u zemlju, od koje si uzet. Jer prah si i u prah se vraćaš"(Gen. 3,17-19).

Kao što je zemlja prije davala čovjeku sama od sebe, što mu je bilo potrebito za život, tako mu sada nakon presude Božje ništa više ne da bez žilava rada. Volja je dakle Božja zadnji razlog, da seljak mora ići za svojim plugom, orući zemlju. Volja je dakle Božja zadnji razlog, da činovnik mora raditi kod svog stola. Volja je dakle Božja zadnji razlog, zašto vojnik mora podnositi napore vojničkog života. Volja je dakle Božja zadnji razlog, zašto se radnik mora truditi oko svog stroja. Volja je dakle Božja zadnji razlog, zašto se domaćica mora truditi u svom kućanstvu. Volja je dakle Božja zadnji razlog, zašto se profesor mora mučiti u svom zvanju. Volja je dakle Božja, zašto se đak mora truditi uz svoju knjigu. "U znoju lica svoga jest ćeš kruh!" Ta presuda Božja vrijedi za sve ljude, vrijedi za sva vremena. Nije ju Bog izdao zato, da uživa u muci ljudi, nego je postupao kao dobar otac i mudar liječnik, dajući čovjeku prilike, da radeći vrši pokoru, što je narušio od Boga ustanovljeni red, a ujedno, jer je po istočnom grijehu postao slab i podložan strastima, da se radom čuva od grijeha i opačina do kojih dovodi lijenost.

Pravo dakle shvaćeni rad je uzvišena služba Bogu, kako nam dokazuje sv. Josip, služeći svojim radom Kristu Gospodinu. S tim se potpuno slažu i riječi sv. Pavla apostola: "I sve, što činite riječju ili djelom, sve činite u ime Gospodina Isusa Krista, zahvaljujući Bogu Ocu po Njemu"(Kol. 3,17).

O, kad bi ljudi bili svijesni te istine! Kako bi im ona zasladila gorčinu njihova rada i poticala ih na svetu ustrajnost! Veliki prijatelj mladeži Isusovac otac Doss razgovarao je jednog dana s nekim mladim slagarskim pomoćnikom o potrebama njegove duše. Najednom je dobri pater prekinuo mladića riječima: "Biste li Vi možda htjeli postati svetac?" Mladi je slagar

bio u neprilici, što da odgovori. "To nije tako teška stvar postati svecem, nastavi pater, samo ako hoćete." "Ali kako bih ja to mogao učiniti?" upita začuđen mladi slagar. "Vrlo jednostavno, prihvati pater. Vi ste slagar. Koliko slova složite u jednom danu u stroj? Ako bi se naviknuli, da svako slovo stavite, kamo spada, iz ljubavi prema Bogu i na slavu Božju, to biste svakog dana načinili više tisuća krepsnih čina, zaslužnih za nebo, a u isto vrijeme obavili i svoj rad." Mladić je zakimao s glavom uz primjedbu, da bi to jedva bilo moguće, ali je obećao, da će pokušati. Nakon nekoliko tjedana sreo se dobri otac opet sa ovim mladićem. "Ide, ide, poviče mladić, svaki dan mi biva sve lakše!"

2. Rekli smo, da je sav rad sv. Josipa bio radi Krista. U tom nam je on veliki uzor, da sav svoj rad odnosimo na Boga. Ali nam je osim toga sv. Josip uzor još u nečemu. On je taj rad i započimao s Kristom, to jest gledajući u Njemu Boga, od Njega je i molio milosti, da blagoslovi njegov rad. Jer, kaže ona poslovica: "S molitvom li svoje započneš djelo, pola si ga svršio zacijelo!" Ako se pak u radu oslanjamo samo na svoje vlastite snage, tko zna, kakav će nam biti uspjeh? Koliko su se namučili graditelji babilonskog tornja, da podignu građevinu, koja će sizati do neba! Ali jer nije bilo Božjeg blagoslova kod posla; jer ga nisu tražili, zato je sav taj posao svršio sa ništicom, pa su se morali razići na sve strane svijeta, kad im je Bog pomeo jezike.

Imamo mnogo primjera u Sv. Pismu, što koristi rad bez molitve i blagoslova Božjega. I vojnički je na primjer zanat rad. Često puta teži od svakoga drugoga. Među ostalim pripovijeda nam Sv. Pismo lijep slučaj iz takvog vojničkog života. Za vrijeme kralja Saula udarili su Filisteji na Izraelce s velikom snagom. Kako su bili dobro oboružani, a Izraelci tako reći bez oružja, slab je bio izgled za Izraelce, ili bolje reći beznadan. Među Filistejima bio je čovjek, koji se zvao Golijat, koji je izazivao Izraelce, da dvobojem odluče bitku. Uzdao se u svoje silno oružje, oklop težak osamdeset kilograma, koplje teško deset kilograma, primjereni mač, kacigu i druge stvari. Protiv njega je izašao mladi pastir David s praćem u ruci, koja više služi za igru djeci, nego za pravo bojno oružje. Pa ipak, tko je pobijedio, čiji je, da kažemo rad bolje uspio? Davidov. A zašto? "Ti ideš, reče David Filistejinu, na me s mačem, s kopljem i sa sulicom. A ja idem na tebe u ime Gospoda Boga nad vojskama, Boga vojske Izraelove, koju si ti pogrdio. Danas će te Gospod dati u ruke moje. Ubit ću te i glavu ti odsjeći. Trupla vojske filistejske još ću danas dati pticama nebeskim i životinjama zemaljskim, da spozna svijet, da ima Bog u Izraelu. Znat će sve ovo mnoštvo, da Gospod ne daje pobjede mačem i sulicom. Jer je rat Gospodnji. On će vas dati u naše ruke." (I. Kr. 17, 45-47). I doista, znamo, kako je završio boj. David je, makar još tako reći dječak i bez oružja, odrubio glavu Golijatu njegovim vlastitim mačem. I što je rekao David, to može reći svaki čovjek. Ako je naime rat Gospodnji, onda je i rad Gospodnji. To jest, kao što sav napor u ratu ne vrijedi ništa, ako ga Bog ne blagoslovi, tako i sav drugi rad ne vrijedi puno, ako ga Bog ne blagoslovi. A blagoslovit će ga onda, ako ga za to zamolite, ako mu se preporučimo molitvom prije rada, kao što je činio sv. Josip, koji je svoj rad započinjao s Isusom.

3. Ali ga je i dovršavao s Isusom. Nije teško predočiti sebi, kako se topla molitva morala dizati iz srca sv. Josipa

k Bogu, kad bi završio svoj dnevni posao i umoran se spremao na zasluženi počinak.

A recite mi, koliko ljudi misli na to, da svoj mučni dnevni rad završi molitvom Bogu po primjeru sv. Josipa? Blažene i sretne duše, koje rad promatraju u svijetlu svete vjere!

U nekom samostanu kežao je na umoru jedan brat laik. Došao je k njegovoj smrtnoj postelji i otac prior. "Sinko, reče mu prior, imaš li još kakvu želju?" "Da, oče, molim, da bi sva braća došla do mene." I svi su doš li. "Imaš li još koju drugu želju, upita prior"? "Da, oče, dajte donijeti moje oruđe, s kojim sam radio." On je vrpio u samostanu službu samostanskog krojača. Kad su dakle donijeli njegove igle, uzeo je jednu iglu u svoju imiruću ruku i rekao: "Braćo, ja se ne bojim smrti. Ova će mi mala igla otvoriti nebeska vrata. Ja sam kod svakog-uboda igle ponavljao riječi: "Isuse, Tebi za ljubav!" Ja sam radio radi Krista, ja sam radio za Krista, i On me ne će sada odbaciti". I onda je izdahnuo. Kako lijepa smrt, svršiti svoj posao sa Kristom! Zato se naučimo i počimati s Kristom svaki svoj posao, raditi samo za Krista svaki svoj posao, kao što je činio sv. Josip, uzor radnika. Onda će rad biti ključ neba i nama.

:--:--:--:--:

URESU DOMAĆEG ŽIVOTA, MOLI ZA NAS!"

Dragi vjernici!

Jedna od najvećih ličnosti u povijesti čovječanstva bez sumnje je i Mojsije, Bogom odabrani vođa naroda izraelskoga. On je tomu narodu bio, štono riječ, i otac i majka. On ga je još kao mladić branio od napadaja Egipćana, dok je narod robovao u Egiptu. On ga je kao Božji izaslanik branio pred faraonom. On je po Božjem nalogu udario strašnim zlima Egipat, da bi faraon pustio narod izraelski, da ode slobodno iz Egipta. On je preveo Izraelce preko Crvenoga Mora po nalogu Božjem, a Egipćane, skupa sa faraonom, pruživši ruku nad more, potopio u moru. On je vodio narod kroz pustinju četrdeset godina, pribavljajući mu hranu s neba, manu, vodu i sve, što mu je bilo potrebno. On ga je svojom molitvom spasio od uništenja, kad su ga napali Amalećani. On mu je donio ploče zakona sa Sinaja, i sklopio u njegovo ime zavjet s Gospodom Bogom. On mu je dao sve propise za uredan vjerski, narodni i građanski život. On ga je konačno doveo pred zemlju obećanu, ostavivši poslije sebe Jozuu, da uvede narod u zemlju obećanu i razdijeli mu je u baštinu. Jednom riječi, Mojsije je doista dika i ures naroda izabranog.

Zato se ne čudimo, da mu je mudri Sirah u Sv. Pismu u hvalospjevu otaca, dao posebno mjesto, govoreći: "On je (Bog) dao da iz njega (Jakova) proizađe muž pobožan, koji nađe milost kod svih ljudi, ljubljen od Boga i od ljudi, Mojesije, čija je uspomena blagoslovena. On ga je slavom izjednačio svetima (patrijarsima) i dao mu je moć na užas neprijateljima. Na riječ njegovu dao je, da dođu znaci, i proslavio ga je pred kraljevima. Izdao mu je zapovijedi za narod i pustio, da gleda slavu njegovu. Poradi vjernosti i odanosti njegove posvetio ga je izabrao ga je između svih ljudi. Dao mu je, da čuje glas njegov, i poveo ga je u tamu od oblaka, dao mu je osobno

zakon, pravilo života i razboritosti, da pouči Jakova (to jest potomke njegove) u zavjetu njegovu i Izraela u pravu njegovu" (Sir. 45,1-5).

Ovaj krasni hvalospjev upotrebljava sveta Crkva u čitanju u Misi na blagdan sv. Josipa 19. ožujka. Time nam očito hoće kazati, da je Mojsija slika ovoga još većega muža, koji je po nedokučivom Promislu Božjem postavljen na čelo, po broju male obitelji, ali po značenju veće od svega čovječanstva, Svete obitelji u Nazaretu. U toj službi odlikovao se sv. Josip takvim krepostima, da je postao uresom ne samo Svete Obitelji u Nazaretu, nego i dikom svih čestitih obitelji na zemlji. Pristaje mu dakle naslov, koji mu je dala sveta Crkva, kad nas uči moliti u litanijama: "Uresu domaćeg života, moli za nas!"

1. Domaće ognjište može postati za čovjeka na zemlji dio raja, ako je na čelu obitelji muž, kojega rese sve kreposti. A to je bez sumnje bio sv. Josip. On je bio ponajprije čovjek, kojega je skroz naskroz prožimala vjera, misao na Boga, koja je prema riječima sv. Ambrozija temelj bračne zajednice i obiteljske sreće. Ta vjera je svetom Josipu govorila, da je Bog biće neizmjerne moći, za kojega ne postoji nikakva zapreka, da ostvari svoje planove. Ta vjera mu je govorila, da je Bog biće neizmjerno sveto, koje mrzi grijeh, a ljubi kreposti. Ta vjera mu je govorila, da je Bog biće neizmjerno pravedno, koje grijeh kažnjava, a krepost nagrađuje. Ta vjera mu je govorila, da je Bog biće sveznajuće, koje čita i najtajnije misli srca ljudskoga. Ta vjera mu je govorila, da je Bog biće izvanredno mudro, koje znade i iz zla izbiti dobro, i čija providnost ravna nepogrešivo udesom svakoga čovjeka. Ta vjera mu je govorila, da je Bog biće neizmjerno dobro, koje želi učiniti sretnim sve svoje stvorove.

Razumljivo je, da se iz takve Josipove vjere rodilo onda nepokolebivo ufanje u Boga, da će mu pomoći u svim nevoljama i stiskama života. Razumljivo je, da se iz te vjere rodila i žarka ljubav prema Bogu i bližnjemu, jer tko ljubi Boga, ne može ne ljubiti bližnjega, koji je predmet ljubavi Božje.

Iz žive dakle vjere spoznao je sv. Josip, koliku ljubav duguje svojoj bračnoj družici, Presvetoj Djevici Mariji, i koliku vjernost kao bračni drug, vjernost do groba! Tu je svoju dužnost sv. Josip ispunjao u duhu apostolovih riječi: "Muževi, ljubite žene svoje, kao što je i Krist ljubio Crkvu i sebe samoga predao za Nju" (Ef. 5,25). Sigurno je, da Presveta Djevica nije imala nikada razloga ni jedan jedini puta, da se žali na svoga zakonitoga supruga, sv. Josipa, i da se tako naruši sveti mir domaćega ognjišta, domaćega života.

Po toj živoj vjeri spoznao je sv. Josip, koliku ljubav duguje svetom nadasve plodu djevičanske ženidbe s Marijom, Isusu Kristu. Za svako ljudsko dijete stoji pisano: "Gledajte, da ne prezrete ni jednoga od ovih malenih!" (Mt. 18,10). Što istom da kažemo za Onoga, koji je donio tu zapovijed, Isusa Krista? Ljubeći Njega, sveti je Josip zastupao Oca nebeskoga, koji je bez sumnje beskrajno ljubio svoga jedinorođenoga Sina, jer je on beskonačno savršena Njegova slika. Nema dakle sumnje, da je i ljubav sv. Josipa prema djetetu Isusu bila izvanredno velika. Po živoj vjeri spoznao je sv. Josip, da mu je sveta dužnost opskrbiti za sve, što je potrebito Svetoj Obitelji za život.

Odatle ona neumorna radinost sv. Josipa, da imadu krov nad glavom, da imadu potrebito odijelo, da imadu potrebitu hranu.

Po živoj vjeri spoznao je sv. Josip, da mu je sveta dužnost ukloniti svaku pogibao od Svete Obitelji. Odatle one velike lične žrtve, kad je trebalo bježati u Egipat pred bijesom Herodovim, i na povratku iz Egipta tražiti sklonište u Galileji, da ne bi za Isusa nastala pogibao od nasljednika Herodova Arhelaja!

Po živoj vjeri spoznao je sv. Josip, da mu je dužnost ukloniti i neugodnosti od Svete Obitelji, koliko je u njegovoj moći, da se sačuva sveti mir obiteljskog ognjišta. Odatle opet mnoge lične žrtve, na primjer, kad je valjalo ići na popis pučanstva po carevoj zapovijedi, usred zime, a daleko, samo da ne da povoda državnoj vlasti, da uređuje protiv njih.

I koliko jê još drugih kreposti izviralo iz vjere Josipove! Iz te je vjere izvirala briga, da ne pruži nikada ničim, pa ni najmanje sablazni ostalim članovima obitelji, nego naprotiv dobar primjer, koji toliko pomaže do mira i sreće obiteljskog ognjišta. Sveti Josip zna, da je najveća opasnost za obiteljski mir i sreću povreda svetih zakona Božjih. Zato brižno pazi, da se dijete Isus obreže osmi dan prema zakonu, da se prikaže u hramu četrdeseti dan, da se prinese propisana žrtva, da se svake godine točno hodočasti u Jeruzalemski hram, da se obavlja zajednička obiteljska molitva. Doista, sv. Josip je divan ures domaćeg ognjipta, kako ga naziva Crkva u litanijama!

2. Rekli smo, da domaće ognjište može postati za čovjeka na zemlji dio raja, ako je obitelji na čelu muž, kojega rese kršćanske kreposti. Ali, moramo reći i obratno. Ako je na čelu obitelji čovjek, odan manama, onda može od obiteljskog domaćeg ognjišta stvoriti i pravi pakao na zemlji, i takav čovjek je ne ures domaćeg ognjišta po primjeru sv. Josipa, nego sramota domaćeg života i nesreća.

Pripovijeda duhovnik jedne kaznione, kako je jednog dana našao nekoga robijaša vrlo zle volje. Robijaš je počeo psovati svoga pokojnoga oca i nazivati ga najpogrdnijim imenima. Duhovnik ga je ukorio radi takva govorenja, ali on je postao još srditiji i u srdžbi povikao: "Velečasni, što je drugo nego ništarija čovjek, koji je izrodio osmero djece u pijanstvu? Moje sestre i ja, svi smo hereditarno opterećeni. Dvije sestre se nalaze kao idioti u jednom zavodu, jedan brat je padavičav, a ja, ja sam robijaš, jer sam već u djetinjstvu bio posve zapušten. Ta zvijer od oca je moju majku malo pomalo dotukla do smrti. Kad je i sam konačno u pijanstvu zaglavio, ja bih se bio mogao prije smijati negoli plakati na njegovom grobu. Da, ja sam postao beskoristan zločinac, ali vjerujte mi, čovjek, koji kao notorna pijanica hoće da osnuje obitelj, taj je veći zločinac, nego što sam ja."

Kakva strašna i porazna svjedodžba za glavu jedne obitelji! Umjesto da joj je postao uresom i dikom po primjeru sv. Josipa, postao je njezinom sramotom i nesrećom, vremenitom, a možda i vječnom.

Kako se duboko moraju u to zamisliti napose oni, kojima je Providnost Božja namijenila sličnu zadaću kao i svetom Josipu!

Kad bi njega imali pred očima, zar bi se usudili pred svojim ukućanima psovati Boga i Bogorodicu? Zar bi se usudili u prisutnosti djece voditi kojekakve neslane razgovore? Zar bi se usudili pijani dolaziti kući i voditi kavge sa ženom, tući bez razloga djecu ili je proklinjati? Zar bi se usudili ogovarati ili klevetati svoje bližnje? Zar bi se usudili uz zakonitu suprugu, s kojom su već izrodili i djecu, voditi grešnu ljubav s kakvom pokvarenom ženom? Zar bi se usudili po čitave godine izostajati od svete Mise i sakramenata? Zar bi se usudili držati u kući kojekakve novine, časopise, knjige, koje mogu ubitačno djelovati na mlade dječje duše? Zar bi dopuštali ili čak preporučivali nečedno odijevanje bilo žene, bilo ženske djece? Zar bi se usudili pred ukućanima grditi svećenike i izvrgavati ruglu svetu službu njihovu? I koliko bismo mogli još nabrojiti stvari, na koje tako često nailazimo po raznim obiteljima, koje potkapaju sreću domaćeg života i donose prije ili kasnije sramotu bilo vremenitu bilo vječnu onima, koji takve stvari počinjaju, umjesto da budu po primjeru sv. Josipa na diku obiteljskog života i domaćeg ognjišta i izvor blagoslova ne samo za svoje najbliže, nego i za čitavu narodnu zajednicu. Zar nije od dičnog patrijarhe Jakova potekao čisti Josip, spasitelj Egipta i drugih naroda? Zar nije od čestitog starca Tobije potekao nadasve valjani mladi Tobija, koji je opet osnovao svetu obitelj, cijenjenu od svih ljudi? Zar nije od čestitog Zakarije potekao sv. Ivan Krstitelj, veliki propovjednik pokore hiljadama duša? Zar nije od čestitog Elkane potekao veliki Samuel prorok, vođa čitavog naroda? Zar nije pod rukom Mardohejevom uzrasla sveta kraljica Estera, spasiteljica čitavoga naroda? Ali što da duljimo? Neka nam sveti Josip, uzor domaćeg života, isprosi, da ga nasljeduju svi glavari obitelji naših, pa možemo biti sigurni za svoj narod.

:+:+:+:+:+:+:

ČUVARU DJEVICA, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

U rujnu godine 1893. bila je umorena u Napulju nožem osamnaestgodišnja djevojka Anna de Rosa. Zagledao se naime u nju neki surovi mladić, hoteći je navesti na grijeh. Ali mu je ona doviknula odlučno: "Radije umrijeti nego uvrijediti Boga i izgubiti nevinost!" I onda se srušila mrtva pod njegovim udarcima. Siromašna djevojka bila je pokopana kao kakva kraljica. Osam konja vuklo je kola, na kojima je položen lijes sa tijelom kreposne i čiste djevojke, sav u cvijeću. U povorci su bili svećenici, djevojke obučene u bjelinu, odredi vojničkih četa u paradi, golemo mnoštvo svijeta, dok je sa svih prozora i balkona po ulicama, kuda bi prolazila povorka, padala prava kiša biranog cvijeća uz zvonjavu zvona svih gradskih crkvi. Sam je kardinal-nadbiskup Napulja blagoslovio na svečani način mrtvo tijelo mučenice svete čistoće. Cijeli sprovod je bio živa slika slavlja, što ga pobjedonosno djevičanstvo slavi u nebu.

Ako naime i na ljude pravi tako silan utisak sveto djevičanstvo, kako bi moglo zaboraviti na njega nebo, odakle djevičanstvo potječe i odakle crpi svu svoju snagu u borbi za očuvanje. Djevičanstvo je dakle zajednički triumf neba i zemlje, kako svjedoči Duh Sveti u Knjizi Mudrosti: "O, kako je li-

jep čist naraštaj u sjaju! Jer je besmrtan spomen njegov i priznat kod Boga i kod ljudi!" (Mudr.4,1).

Pa kad je to tako, zar se valja čuditi, da je sv.Crkva oduvijek vodila najveću brigu za procvat svetoga djevičanstva, i u toj nakani uvrstila u litanije sv.Josipa i ovaj zaziv: "Čuvaru djevica, moli za nas!" Tko naime bolje od njega pozna golemo blago, koje se krije u djevičanstvu, od njega, koji je i sam djevac bio zaručnik Djevice djevica, iz koje je djevičanske ženidbe niknuo najdivniji cvijet djevičanstva, sam Isus Krist.

1. Zašto je dakle u tako visokoj cijeni sveto djevičanstvo? Zato, jer za nijednu krepost nije potrebito toliko borbe i napora, koliko za očuvanje djevičanstva, po kojemu čovjek postaje najsličniji anđelima, kao što možemo naslućivati iz riječi Kristovih saducejima: "Jer o uskrsnuću (ljudi) niti će se ženiti niti udavati, nego će biti kao anđeli Božji na nebu" (Mt. 22,30).

Za očuvanje ove kreposti treba držati na uzdi oči, jer ju sam jedan jedini pogled može upropastiti prema riječima prorokovim: "Kroz prozore pope se smrt, prodrije u dvorove naše" (Jer 9,21) to jest, preko očiju utisne se jedna nečista slika u dušu i ubija ju, kao što pokazuju bezbrojni slučajevi u životu. Za očuvanje ove kreposti treba obuzdavati znatiželju, jer i jedan jedini čin neoprezne znatiželje može izvrći pogibli ovu krepost. Tako čitamo za kćer patrijarhe Jakova, Dinu, da je izašla gledati kćeri stanovnika u Sihemu, kako su obučene, kako su nakićene. Ali ju je opazio sin poglavara Sihema, ugrabio ju i silova ju je. Za očuvanje ove kreposti treba obuzdavati jezik. Jedna jedina neoprezna riječ može da ju ugrozi i uništi prema riječima apostolovima: "Jezik je malen ud, a ipak čini silno s velikim stvarima. Gle, mala vatra, i koliku šumu sažeže. I jezik je vatra, svijet nepravde" (Jak.3,5-6). Za očuvanje ove kreposti valja obuzdavati okus, uzdržavati se od jela i pila, jer i jedan čin neumjerenosti, napose u opojnom piću, može često da uništi trud od mnogo godina oko čuvanja te divne kreposti. Za očuvanje ove kreposti valja se obuzdavati u spavanju i počivanju, valja se kloniti lošeg štiva, valja bdjeti nad maštom, valja voditi borbu tako reći na čitavoj liniji ljudskoga života. A to nije mala stvar, kako se vidi iz riječi samoga Spasitelja Isusa Krista: "Ne shvaćaju to svi, nego samo oni, kojima je dano" (Mt.19,11), ali koji dakako surađuju s milošću Božjom uz borbe i napore čitavog života.

2. Već iz ovoga je svakom razboritom čovjeku jasno, da djevičanstvo ne znači nikakvu slabost ni kukavičluk, kako trube često pokvareni ljudi, nego ono predstavlja najveću snagu duha, a često puta i tijela. Da se o tome uvjerimo, dovoljno je baciti samo letimičan pogled na niz djevičanskih duša.

Zar nije baš ljubav prema djevičanstvu podalo snage svetoj Ceciliji, da izdrži kroz dva dana gušenje u kupaoni, na koje ju je osudio poganski sudac, i konačno dovrši život pod udarcem krvničkog mača? I zar se traži malena snaga za takvu mučeničku smrt? A nije li slično išlo i svetoj Barbari, Agati, Febroniji, pače svima još mnogo strašnije, napose svetoj Febroniji, kojoj su trgali komad po komad tijela, dok je nisu uništili. Kako su to bile junačke duše, te djevičanske duše!

Zar nije baš po ljubavi k djevičanstvu došla do onolike snage duha a reći ćemo i tijela, sv.Ivana od Arka, francuska

narodna junakinja, koja je umjela baratati isto tako mačem kao i krunicom u ruci, kada se radilo o spasu njezine domovine i njezina naroda? I zar se malo junaštva tražilo od nje, kad je morala završiti svoj život na lomači?

Zar ćemo moći poreći neobičnu snagu duha svetoj Tereziji Evilskoj, neokaljanoj djevici, koja je obnovila tako reći čitav glasoviti Karmelski Red, osnovavši sama preko trideset samostana regormiranih Karmelićanki? Koliko je tu bilo borbi, koliko pregaranja, koliko poniženja!

I tako možete reći kod sv. Klare, kod sv. Male Terezije, kod sv. Sofije Barat, kod sv. Angele Merici i bezbroj drugih, koje su pokazale veću snagu duha nego mnogi veliki junaci na bojnim poljanama, a često i tjelesno izdržale, što ne bi izdržao ni najveći atleta. Čuvajući svoje djevičanstvo rodile su svijetu milijune drugih čistih duša, priskrbile svijetu milijune svetih kršćanskih majki, napučile nebo novim milijunima svetaca, odgajajući mladež u kršćanskom duhu, radeći u misijama, bolnicama, karitativnim ustanovama svake vrste.

3. Golema se dakle i velika dobra kriju u djevičanstvu, kako za samę djevičanske duše, tako za obitelji, narode, države i čitave čovječanstvo. Odatle, kako već rekosmo, i ona silna briga, koju Crkva posvećuje procvatu djevičanstva, i ona skrb, da ga unapredi svim sredstvima. A jedno takovo golemo sredstvo za očuvanje i procvat djevičanstva nalazi Crkva, kako već rekosmo, baš u pobožnosti svetom Josipu.

Tko naime bolje od njega poznaje vrijednost te kreposti, cijenu djevičanskih duša? Nitko nije bio tako blizu izvoru djevičanstva, kao sv. Josip, koji je bio hranitelj Isusov. Nitko nije bio tako blizu Kraljici djevica, kao sv. Josip, Zaručnik Presvete Djevice Marije. Nitko prema tome ne može bolje od njega znati, odakle prijeti najveća pogibao pojedinoj djevičanskoj duši. Nitko prema tome ne može bolje od njega pomoći pojedinoj duši, da sačuva svoje dragocjeno blago djevičanstva nepovrijeđeno. On naime stoji najbliže izvoru prave spoznaje, on stoji najbliže izvoru prave moći, on stoji najbliže izvoru prave dobrote, Isusu i Mariji, pa zato može i najuspješnije pomoći u borbi za tako veliko dobro. Konačno, komu je toliko na srcu slava neokaljanog Janjca Božjega kao sv. Josipu? A u tu slavu ide bez sumnje i pratnja djevičanskih duša, kako razabiremo iz Knjige Otkrivenja: "Ovo su, koji se ne okaljaše sa ženama, jer su djevice. Ovi prate Janje, kudgod ono pođe" (Otkr. 14,4). Svetom Josipu je dakle i te kako na srcu, da ta pratnja Janjetova bude što sjajnija i što brojnija to jest, da pomogne što većem broju duša do sačuvanja svete čistoće, do djevičanstva. A da to potvrđuje i iskustvo, čujte, što govori o svetom Josipu jedna od najvećih njegovih štovateljica, sveta Terezija Avilska, koju smo već spomenuli. "Za svoga zagovornika i gospodara, piše velika svetica, za svoga zagovornika i gospodara izabrala sam slavnoga sv. Josipa i preporučila sam mu se baš najžarče. I doista, ja sam jasno upoznala, da je to bio ovaj moj otac i gospodar, koji me je spasio iz tadnje moje nevolje, kao i iz drugih još mnogo većih nevolja, koje su se ticale moje časti i spasa moje duše, i koji mi je čak još i više pribavio, nego sam ja i znala moliti. Ja se ne sjećam, veli svetica, da sam ga ikada dosada za nešto zamolila, što mi one ne bi bio učinio."

Kakva divna pohvala svetome Josipu! I to od jedne duše

djevičanske, koja je prošla vanredno tvrdu školu života u najvećoj suhoći duše kroz čitav niz godina.

Vidite li dakle golemu važnost zaziva:"Čuvaru djevica, moli za nas!" Vidite li nježnu brigu i skrb sv.majke Crkve,da pomogne svojoj djeci u ovoj suznoj dolini? A vidite li onda i ludost onih, koji ne mare za tako divnu pomoć, koju im Bog pruža u svetome Josipu za očuvanje kreposti?

Kršćanske majke! Komu je više stalo do sreće vaše djece nego vama? Komu je više stalo negoli vama, da vam kćerke ostanu čiste do udaje, ako ne kane provoditi djevičanski život? Nije naime svatko dužan živjeti u djevičanstvu,ali je svatko dužan provoditi djevičanski život barem do ženidbe ili udaje. Obraćajte se dakle na sv.Josipa,da vam kćerke i sinovi ostanu čestiti. I vi kršćanski ocevi! Koliko puta briga tare vaše srce,što će biti od djece vaše. Obraćajte se na sv.Josipa,da ih uzme pod svoje okrilje. I vi mladići! Nema nijednoga od vas,koji ne bi želio biti sretan u braku, ako ne kani odabrati djevičanstvo. Do te sreće pomoći će vam prije svega neokaljani život prije braka. Preporučujte se dakle svim žarom srca velikom svetom Josipu,čuvaru djevičanskih duša. I vi kršćanske djevojke! Zar ima ljepšeg uresa za jednu djevojku nego što je djevičanska čistoća, bilo da stupa pred oltar na vjenčanje,bilo da uzima redovničko velo? Molite se žarko svaki dan velikom svetom Josipu, kao što je činila sv.Terezija Avilska, pa ćete iskusiti,da njegova pomoć nije prazna riječ. I vi svi drugi, kojima je na srcu dobro obitelji naroda i domovine! Štujte i zazivajte u pomoć sv.Josipa,da nam očuva mladež čistu i neokaljanu svojim zagovorom,jer time pridonosite golemi dio sreći svoga naroda i svoje domovine na zemlji,slavi Božjoj a i spasu vlastite duše.

++=++=++=++=++

POTPORO OBITELJI, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Jednu nam krasnu obitelj crta Sv.Pismo u Knjizi Tobijinoj. Ta se obitelj sastojala od glavara obitelji Tobije, od žene mu Ane i sina Tobije. Stari je Tobija od najmlađih dana vjerno služio Gospodu Bogu Izraelovu, čak i onda, kad su svi njegovi suplemenici polazili k zlatnim teocima,što ih je bio dao namjestiti Jeroboam,kralj Izraelov. On je polazio mjesto toga u Jeruzalem k hramu Gospodnjem i klanjao se tamo pravome Bogu prinoseći vjerno svoje prvine i desetine,kako je propisivao zakon Mojsijev. Također je prema zakonu svake treće godine davao desetinu od svega obraćenicima i strancima. Kada se je oženio, sina svoga,mladoga Tobiju, učio je od djetinjstva bojati se Boga i kloniti se svakoga grijeha. Kad je pak sa ženom i sinom dospio u ropstvo u Ninive, uzdržavao se od jela poganskih, spominjući se Gospoda svim srcem svojim, obilazio je svoje zemljake,koji su živjeli u ropstvu, i davao im spasonosne opomene, pomagao i novčano, koji su bili u nevolji, pokapao mrtve, hranio gladne, zaodijevao gole, tješio žalosne; jednom riječi, činio je dobro, gdjegod je mogao i komu je mogao.

Ljudi slabe vjere mislili bi, da takvoga čovjeka ne bi smjela snaći nikakva nevolja. A eto, baš su se na tu plemenitu obitelj Tobijinu srušile snage nevolja. Radi njegovih dobrih djela, pokapanja ubijenih svojih suplemenika, kralj mu

je Senaherib zaplijenio cijeli imutak, i Tobija je samo bijegom spasio goli život. Tek što mu je vraćena bila imovina, pade mu, dok je umoran od pokapanja mrtvih, počivao uza zid, nečist iz gnijezda lastavičjeg u oko, i Tobija je posve oslijepio. Uz to je i osiromašio i postao porugom svojih vlastitih zemljaka radi svoje vjere.

Ali Bog je pustio tu kušnju na Tobiju, da Tobija dade primjer strpljivosti potomstvu kao pobožni Job. Nakon kušnje poslao je do njega anđela Božjega Rafaela, da mu pomogne. I doista, kako sam Tobija priznaje, pribavio je Rafael Tobiji natrag novce, što ih je bio nekoć posudio Gabelu, odveo mu i doveo natrag mladog sina Tobiju, pribavio mu svetu ženu Saru, odagnao od nje zla duha, izbavio mladoga Tobiju, da ga nije proždrla riba na rijeci Tigrisu, vratio opet vid očiju starom Tobiji i obasuo obitelj njegovu svakim dobrom. Tko ne vidi, kako je snažnu potporu pružio Rafael obitelji Tobijinoj, kad je bila u najvećoj nevolji?

Ako je pak ovako plemenitu obitelj, kao što je bila Tobijina, stigla tako teška kušnja, tko bi se čudio, ako druge razne obitelji stignu slične kušnje? I tko da ne bude zahvalan Božjoj dobroti i milosrđu, što je u svetom Josipu dana svim kršćanskim obiteljima potpora još snažnija, nego što je bio i sam anđeo Rafael? I žalosna obitelj, koja se ne zna okoristiti ovim lijepim zazivom, koji nas uči Crkva u litanijama svetoga Josipa: "Potporo obitelji, moli za nas!"

1. Nijedna obitelj na zemlji nije izuzeta od kušnje, bilo ove, bilo one vrste. Treba samo baciti pogled u Sv. Pismo i u dnevni život, pa ćete naći hiljade primjera, kako udarci stižu ljudske obitelji, sad s ove, sad s one strane, odakle se često puta najmanje nadaju. Težak je na primjer udarac stigao patrijarhu Jakova, kad mu je sin poglavara grada Sihama silovao kćer Dinu. Težak ga je udarac stigao, kad su sinovi njegovi radi toga poklali sve stanovnike muške u Sihemu a grad opljačkali. Težak je udarac stigao patrijarha Jakova, kad su zavidna braća prodala najdražeg mu sina Josipa za roba u Egipat. A koliko je drugih nevolja proživio Jakov kod tasta si Labana, pa od brata Ezava!

Težak je udarac stigao na primjer obitelj Mojsijevu, kad je mladoga Mojsiju morala mati izložiti u košarici na rijeci Nilu, jer bi ga bila morala ubiti po zapovijedi faraonovoj.

Težak je udarac stigao obitelj onoga Elkana i Ane, kad dugo nisu mogli dobiti djeteta, za kojim su toliko čeznuli.

Težak je udarac stigao kralja Davida, kad je njegov sin Amnon silovao svoju rođenu sestru Tamaru, kad mu je sin Absalom ubio radi toga brata si Amnona, kad se je Absalom pobunio protiv vlastitog oca i konačno bio ubijen.

Težak je udarac zadesio i obitelj pravednoga Zakarije i Elizabete, kad su već ostarjeli, a nisu bili dobili nijednoga djeteta, za kojim su toliko žudili.

Težak je udarac zadesio obitelj pravednoga Joba, kad su mu poginula sva djeca, sva imovina bila opljačkana i uništena, a on sam obolio od teške gube i postao ruglo i ženi i prijateljima.

Ali što da duljimo? Pogledajte dnevni život, pa ćete

vidjeti, kako jedna obitelj krvari, jer je kćerka nanijela sramotu obitelji, druga, jer je sin pošao zlim putem, treća, jer je izgubila svu imovinu, četvrta, jer se ne može riješiti raznovrsnih bolesti, peta, jer otac ne može dobiti službe, šesta, jer su krivo optuženi i oklevetani, sedma radi kakove nagle smrti i bezbroj drugih slučajeva, kao što govori iskustvo.

2. U svim tim životnim udarcima mnogo vrijedi i jedna dobra, mila i utješna riječ. A koliko više vrijedi stvarna pomoć, kao što ju je recimo anđeo Rafael pružio obitelji pravednoga Tobije? Moramo dakle biti neizmjerno zahvalni dragom Bogu, koji je svima kršćanskim obiteljima dao ovako snažnu potporu u svetome Josipu, ako se samo na njega obrate usrdnim molitvama.

Velimo, snažnu potporu! Prvo zato, što je sv. Josip kao glavar Svete Obitelji sam proživio mnoge i velike kušnje. Proživio je tešku kušnju, kad nije znao protumačiti sebi trudnoću svoje svete i čiste Zaručnice Djevice Marije. Proživio je tešku kušnju, kad je morao usred zime iz Nazareta u Betlehem na popis pučanstva sa trudnom ženom, a nigdje u Betlehemu dobiti za nju stana, ma kako skromnoga. Proživio je tešku kušnju, kad je malo iza toga morao sa malim Isusom i Marijom bježati u Egipat. Proživio je tešku kušnju, kad je morao osnivati kućanstvo u Egiptu, tuđoj, stranoj poganskoj zemlji. Proživio je tešku kušnju, kada se dvanaestgodišnji Isus izgubio na povratku iz Jeruzalema u Nazaret. A tko zna koliko je kušnja svake vrsti proživio kroz niz godina, dok Spasitelj nije uzrastao do zrela čovjeka, jer je morao skrbiti za ono, što je bilo potrebito za život Svetoj Obitelji?

Budući da je dakle sv. Josip toliko toga proživio i doživio, zato je razumljivo, da shvaća svaku nevolju, bilo koje mu drago obitelji, pa može prišapnuti utješnu riječ u pravom času.

Ali ne samo prišapnuti utješnu riječ, nego pružiti i stvarnu pomoć! Sigurno je, da onaj, koji je najbliže jednoga izvora, može najviše i crpsti iz tog izvora. A to vrijedi i u vrhunaravnom pogledu. Sveti Josip je pak po svom položaju zakonskog oca i hranitečja Sina Božjega najbliži Bogu iza Djevice Marije. Nijedan anđeo, nijedan arkanđeo, nijedan kerub, nijedan seraf, nije tako usko povezan s Bogom kao sveti Josip. A budući da je on Isusu iskazao nebrojene usluge na zemlji kao njegov zakonski otac i hranitelj, tko bi se razborit usudio i pomisliti, da se Isus sada u svojoj slavi ne bi sjetio dobročinstava svoga, tako milog, hranitelja, i da ne bi na njegovu zamolbu i na njegovu riječ pomogao ovoj ili onoj obitelji u nevolji i stiskama života? Pogotovu, ako uz njega, sv. Josipa, zamoli i Presveta Djevica Marija, kad sve milosti Božje teku preko Njezinih ruku, a Josip je njezin ljubljeni zaručnik i muž? I da ta zaštita sv. Josipa nije samo prazna riječ, nego da to potvrđuje i svagdanje iskustvo, makar na najrazličnije načine, mogu dokazati mnoge obitelji, napose one velike redovničke obitelji, koje znadu s tolikim pouzdanjem zazivati sv. Josipa u nevoljama života.

Iza prvoga svjetskoga rata bio je jedne noći na nepojmljivi način ukraden skupocjeni röntgentski aparat iz bolnice časnih sestara u jednom velikom gradu. Sestra, koja je vodila nadzor, došla je prijaviti poglavarici nestanak aparata. Kako je radi inflacije novca, a skupoće aparata, bilo apsolutno nemoguće misliti na nabavku novoga aparata, s druge pak strane bez takvog aparata se ne može danas biti u jednoj modernoj bol-

nici, nije poglavarici preostalo drugo, nego da zatraži pomoć s neba. Sazvala je dakle sve sestre redovnice, da zajednički uapočnu devetnicu u čast svetome Josipu, da bi im se ukradeni aparat što prije vratio. Čovjek bez vjere bi se nasmijao ovakvoj devetnici, jer za njega jedino, štď vrijedi, to je brojna policija, sa revolverima i drugim sredstvima. Te su međutim sestre vjerovale u pomoć i moć sv. Josipa, pa su započele devetnicu u bolničkoj svojoj kapeli, i izmjenivale se jedna za drugom u molitvi. I gle! Četvrti dan stigne na njihovu adresu jedna poštanska karta, bez potpisa i dosta loše pisana, kojim se pozivaju sestre, neka u toj i toj ulici, broj taj i taj pogledaju jednu stvar, to jest, da tamo stoji u jednom tamnom hodniku pokriven jedan röntgen-aparat, pa neka vide, da li taj aparat pripada možda njima. Razumije se, da je glavarica smjesta poslala jednog slugu sa kolicima na označeno mjesto. On je aparat natovario na kola i dovezao ga u bolnicu, Kad su ga pogledali, ustanovili su, da je to njihov aparat.

Sv. Josip je dakle pomogao, bez revolvera, bez stražarskih pasa i bez drugih ljudskih sredstava. Kako? Isprosio je od Boga grižnju savjesti lopovu, koji je aparat ukrao, pa da se riješi te grižnje i dobije mir duše, sam je prijavio sestrama, gdje se aparat nalazi.

A sada vas možemo zapitati: ako je sv. Josip tako vjeran i pomaže onim obiteljima, koje ga štuju, i pomaže im u ovakvim čisto zemaljskim stvarima, zar bi mogao ostati gluh na molbe obitelji kršćanskih u mnogo težim stvarima, stvarima duše? Zar bi mogao ostati gluh na molbe jedne obitelji, koja moli, da sačuva njihovu kćerku od pada, da vrati njihova zalutalog sina na pravi Božji put, da spasi oca obitelji, koji je pao možda u mreže kakve pokvarene žene, da spasi majku obitelji, koju možda strast vuče za kakvom moralnom propalicom, jer je ljepšega lica nego možda muž, da sačuva vjeru obitelji, dobar glas i tako redom? Kušajte, što može sv. Josip; kao što su kušale ove sestre, pa ćete iskusiti i pomoć svetoga Josipa!

::+::+::+::+::

UTJEHO BIJEDNIH, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Sveto Pismo iznosi nam pred oči sliku velikog bijednika u Knjizi Job. Bio je Job pobožan, uz to bogat i sretan čovjek. Imao je sedam sinova i tri kćeri. Imao je sedam tisuća ovaca, tri tisuće deva, pet stotina jarmova volova, pet stotina magarica; usto veoma mnogo čeljadi. Bio je, kaže Sv. Pismo, bogatiji od svih sinova istoka. Ali eto, iznenada se ta sreća preokrenula. Job je izgubio imovinu, zahvatila ga teška i strašna bolest gube, i Jobu nije preostalo drugo nego da sjedne na smetište, što bi obično stajalo na ulazu u selo, i da se struže crijepom, da donekle olakša svoju nevolju. I sada, kad mu je najviše bila potrebna utjeha, desilo se protivno. Počela ga koriti vlastita žena, rugajući se njegovoj pobožnosti. Došla mu u posjete i tri prijatelja, Elifaz, Baldad i Sofar, da mu iskažu svoju sućut i da ga potješe. No umjesto da ga utješe u golemoj njegovoj bijedi, počeli su koriti Joba, predbacujući mu, da ga je ta strašna nevolja snašla radi njegovih grijeha. Svojim su dakle govorima još povećali bol i nevolju Jobovu.

Da to nije bilo milo Gospodu,vidi se iz ukora,koji je podijelio tim Jobovim prijateljima,i iz naloga,da prinesu za žrtvu sedam bikova i sedam ovnova,jer će ih inače kazniti.

Koliko imade sličnih bijednih i nevoljnih ljudi na svijetu! Jer,za svakoga čovjeka vrijede one riječi istoga patnika Joba:"Čovjek, od žene rođen, kratka je života, sit briga, procvate kao cvijet, uvene, bježi kao sjena i ne ostaje"(Job. 14,1-2). I u tim brigama nažalost mnogi može da opetuje sa Psalmistom, kao i patnik Job:"Od muke se cijepa srce moje,tako da očajavam; nadao sam se sažaljenju,ali uzalud, tješiteljima,ali ih ne nađoh"(Ps. 68,21). Zato se Gospodin Bog pobrinuo u svojoj očinskoj dobroti,da ljudi na toj zemlji,kad ih snađe bijeda i nevolja svake vrste, nađu utjehe na nebu, kod svetaca Božjih, koji su proživjeli slične životne nevolje. Uz Presvetu Djevicu Mariju najveća je takva utjeha ljudima bez sumnje onaj, koga nas Crkva uči zazivati:"Utjeho bijednih,moli za nas!" A to je sv.Josip.

1. Rekli smo, da ima bezbroj ljudi na zemlji,koje snalazi nevolja i bijeda,slično kao i patnika Joba, samo možda nešto promjenjenom obliku. To nam svjedoči Sv.Pismo, to nam svjedoči svakodnevni život. Što je drugo na primjer bio nego veliki bijednik onaj čisti mladić Josip, kad ga je Putifar na temelju lažne optužbe dao baciti u tamnicu, i on je odležao tamo više od dvije godine? Kako mu je bila potrebita utjeha, vidi se najbolje iz njegovih riječi, koje je izrekao velikom peharniku faraonovom,kad mu je protumačio san,da će biti vraćen na svoj položaj:"Tad misli i na mene,kad ti bude dobro! Učini mi ljubav, da me preporučiš faraonu i izbaviš me iz ove kuće!"(Gen. 4o,14).

Što je drugo bio nego veliki bijednik onaj trideset i osamgodišnji bolesnik,kojega je Isus našao gdje leži među brojnim bolesnicima kod ribnjaka Betsaide ? Kako mu je krvavo bila potrebita utjeha, vidi se najbolje iz njegovih riječi, kad odgovara na pitanje Isusovo, bi li htio ozdraviti:"Gospodine,nemam čovjeka, da me spusti u ribnjak,kad se zaljulja voda. Dok ja dođem,drugi siđe prije mene"(Iv.5,7).

Što je drugo bio nego veliki bijednik sv.Augustin,dok je bio zapleten u mreže krivovjerskog maniheizma i putenih naslada? Kako mu je bila potrebita utjeha, svjedoče njegove riječi, koje je kasnije zapisao u svojim "Ispovijestima":"Za Sebe si nas stvorio, o Bože, i nemirno je srce naše, dok se ne smiri u Tebi"!

Što je drugo bio nego veliki bijednik sveti Jeremija prorok, kad je čamio u čatrnji pod zemljom dugo vremena. Kako mu je bila potrebita utjeha, vidi se iz vruće molbe njegove kralju Sedeciji:"Daj, da molba moja nađe milost pred tobom! Ne šalji me natrag u kuću državnog pisara Jonatana(tamnicu),da ne umrem tamo"!(Jer.37,2o).

A tako ide i nebrojenim drugim ljudima.Jedan dospije u tamnicu,a nije ništa kriv,drugi slomi ruku ili nogu te ne može raditi,a mora živjeti,treći je izgubio dobro ime i glas,četvrti je prevaren za svoju imovinu i upropašten,i tako redom bezbroj nevolja,koje stižu čovjeka na toj zemlji.

Tko može,osim Presvete Djevice,od svih svetaca i svetica

Božjih tako utješiti jadnoga čovjeka kao sv.Josip? Ako se na njega obrati jedan, kojeg je snašlo siromaštvo, zar ga nije i sam sv.Josip iskusio u svom životu? Ali zar nije on iskusio isto tako ljubeznu providnost Božju, koja je bdjela nad njim, da je mogao uvijek priskrbiti,što je trebalo Isusu i Mariji, za kojeg se morao brinuti radom svojih ruku?Ako se na njega obrati otac ili majka zbog gubitka dragog djeteta, da nađe utjehe, zar mu ne može baš sveti Josip pokazati prstom na radosti neba,gdje će se opet sresti sa svojim djetetom? Ako se na njega obrati jedan,kojeg možda tišti savjest radi umorstva,zar mu ne će baš sveti Josip pokazati prstom na Božje beskrajno milosrđe,na Boga,koji je toliko ljubio svijet,da je poslao svoga jedinorođenog Sina na zemlju,koji je uzeo na se našu ljudsku narav u slici maloga djeteta,da nas onda na drvu križa otkupi od grijeha? Ako se na njega obrati jedan,koji je izgubio sve svoje imanje, zar će ga moći tko drugi bolje utješiti od svetoga Josipa,koji je izgubio najveće blago na zemlji, kad je izgubio maloga Isusa na povratu iz jeruzalemskog hrama u Nazaret? Ako se na njega obrati jedan bračni drug,koji možda što sumnja na svoga bračnoga druga,tko će mu bolje riješiti tu sumnju nego sv.Josip,koji je i sam pretrpio sličnu tešku kušnju, kad nije znao razjasniti trudnoće svoje Prečiste Zaručnice? Ako se na njega obrati jedan,koji je izvrgnut progonima sa strane vlasti, a ne osjeća se krivim,tko će mu bolje pomoći nego sv.Josip,koji je i sam proživio stisku srca,kad je krvavi Herod progonio maloga Isusa?

Ali najbolja utjeha za svakoga čovjeka jest, ako mu se u bijedi i nevolji stvarno pomogne. A i to može najbolje sveti Josip, koji je tako blizu Isusu, koji je,prolazeći nekoć zemljom, samo činio dobro.

Jedne godine zapale su bile u veliku nepriliku redovnice nekog samostana u Rimu. Trebalo im je nužno šezdeset hiljada lira. Ali odakle smoći tu svotu? Padne im misao na sv.Josipa, pa da se na njega obrate devetnicom. Smišljeno,učinjeno. I veliki sveti Josip nije ostao gluh na njihove molbe, uslišavši ih na neobičan način. Kad su naime jednog dana nešto kopale u svom vrtu, naiđu na neki starinski kameni kip. Nisu baš vjerovale,da je to neka osobita vrijednost, jer je Rim pun starina, ali su dale ipak oglas u novinama, u koliko bi se tko možda interesirao za taj njihov nalaz. Tek što je oglas izašao,javi se na vratima samostana neki stranac sa zamolbom,da mu pokažu kip, što su ga oglasile u novinama. Kad je pogledao kip, ponudi im bez daljnjega za njega svotu od šezdeset i četiri hiljade lira. Razumije se,da su one radosna srca pristale na ponuđenu svotu. Ugovor je dakle bio gotov, kupac im je isplatio na licu mjesta svotu i otišao sa kipom.Tek što se taj stranac izgubio, jave se na vratima samostana državni organi i zatraže, da im se izruči oglašeni u novinama kip, jer da po zakonu pripada državi nalaz starina. Redovnice su dakako bile u neprilici, jer im nije ni na kraj pameti bila kakva sumnja,da nisu ispravno postupale. Rekle su,da kipa više nema. Nato im je vlast odredila globu od četiri hiljade lira. Rado su podmirile tu globu, jer im je još uvijek ostalo šezdeset hiljada lira,koliko su trebale za svoje potrebe i koliko su molile svetoga Josipa. A on im je u svojoj dobroti priskrbio i četiri hiljade lira više, predviđajući globu,koju će morati platiti.

3. U svijetu je uvijek bilo bijede i nevolje,a danas poslije strašnog svjetskog rata, više nego ikada prije. Svima, koji pate dovikuje sveta Crkva, što je nekoć faraon u Egiptu govorio svojim Egipćanima, kad su za vrijeme gladi navalili k njemu:"Idite k Josipu!" I Crkva ponavlja to svoj svojoj djeci:"Idite k svetom Josipu u svim nevoljama duše i tijela, k Josipu,koji je velika i moćna utjeha bijednih!"

Idite u prvom redu k sv.Josipu u nevoljama,i bijedama duše!To je zapravo jedina prava bijeda i nevolja.Kažu,da je jednom neki perzijski vladar dao dozvati k sebi mudrace i onda ih zapitao, koja je najveća bijeda na zemlji. Prvi je odgovorio, da je najveća bijeda za čovjeka na zemlji bolest. Drugi je odgovorio, da je najveća b ijeda za čovjeka na zemlji starost. Treći je odgovorio,da je najveća bijeda za čovjeka na zemlji imati smrt pred očima, a gledati natrag na jedan izgubljeni proigran život. Ovaj je posljednji bez sumnje najbolje pogodio.

S takvim bijesnicima ima sv.Josip najviše samilosti i takvima najradije pomaže,jer, kako veli Isus Krist,"što koristi čovjeku,ako cijeli svijet zadobije,a na duši svojoj trpi štetu. Kakvu će naime zamjenu dati čovjek za dušu svoju?" (Mt.16, 26). Blago čovjeku,koji shvati smisao te velike istine,pa se svakodnevno preporučuje velikom svetom Josipu,da ga svojim zagovorom oslobodi bijede duše,to jest grijeha,i isprosi mu mir Božji, koji nadilazi svaki um!

==:==:==:==

UFANJE BOLESNIH, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Kažu za francuskog kralja Ludevita XI., kad je jednom bio bolestan, da je poslao bogate darove crkvi sv.Eutropija,da redovnici tamo mole za njegovo ozdravljenje. Kralj je tražio,da mu opat toga samostana poka.e tekst molitve,koja će se tamo moliti za njegovo zdravlje. Kad je pogledao tekst, našao je,da se u toj molitvi moli i za zdravlje duše,a ne samo tijela.Radi toga je kralj izrazio opatu svoje nezadovoljstvo,rekavši:"Ne smije se od Boga previše tražiti najedanput; ja sam zadovoljan, ako mi Bog vrati zdravlje tijela; za dušu se može moliti drugi put."

Ima puno ljudi na tome svijetu,koji su sličnog mišljenja kao i ovaj francuski kralj:sve bi dali,samo da sačuvaju ili natrag zadobiju tjelesno zdravlje,a za dušu,misle,ima vremena. Međutim, kako lijepo veli sv.Ambrozije, bolest tijela znači često puta ozdravljenje duše. Ali da pokaže, da se ne protivi moljenju za zdravlje tijela, Crkva nam to ne samo ne brani,nego i preporučuje, kad nas uči zazivati u litanijama sv.Josipa i pod ovim zazivom:"Ufanje bolesnih,moli za nas!" Tek se osjećaj Crkve ne može odijeliti od osjećaja Duha Svetoga, koji spominje u knjizi mudroga Siraha:"Sinko moj, u bolesti ne oklijevaj! Moli se Gospodu, i On će te ozdraviti! Odvrati se od zla i daj, da ruke tvoje rade pošteno, očisti srce svoje od svakoga grijeha!" (Sir. 38,9-1o). U tom duhu želi Crkva, da se bolesni utječu svetome Josipu.

1. Kad pogledamo povijest roda ljudskoga onamo od Adama pa do naših dana, naći ćemo, da čovječanstvo nalići zapravo velikoj bolnici, u kojoj se jedva nalazi kreveta za pacijente,koli-

ko ih svaki dan nadolazi. Dosta je baciti pogled samo na javno djelovanje Spasitelja našega Isusa Krista, toga jedinog pravog liječnika čovječanstva. Dolazi u kuću sv. Petra, i nalazi tamo punicu njegovu, gdje leži bolesna od teške groznice. Dolazi do ribnjaka Betsaide, i nalazi tamo čitavi niz bolesnika, koji čekaju, da anđeo uzbiba vodu u ribnjaku, pa komu se posreći, da onda prvi skoči unutra, taj i ozdravi. Dolazi u jednu sinagogu u subotu i nalazi tamo ženu, koja je već osamnaest godina bila sva zgrbljena i nije se mogla nikako ispraviti. Prolazeći Jeruzalemom nailazi na čovjeka, koji je slijep od rođenja svojega. Ulazi u Jerihon, a ono viču za Njim dva slijepca: "Sine Davidov, smiluj nam se!" Prolazi kroz Kafarnaum, i pred njega dolazi poganski satnik sa zamolbom: "Gospodine, sluga moj leži kod kuće uzet i muči se vrlo." Farizej ga poziva na ručak u svoju kuću, i eto dok On sjedi za stolom, stade pred Njega neki čovjek, koji je imao vodenu bolest. Dođe u sinagogu židovsku, i eno unutra čovjeka sa suhom rukom. Silazi s gore, gdje je održao onu krasnu propovijed o blaženstvima, i dolazi jedan gubavac, pada ničice pred njega i moli: "Gospodine, ako hoćeš, možeš me očistiti." Prolazi ulicom Kafarnauma, i eto žena, koja je već dvanaest godina bolovala od tečenja krvi, pristupa straga i dotiče se haljine Njegove, govoreći u sebi: "Ako se samo dotaknem haljine Njegove, ozdravit ću." Tek što je ušao u Kafarnaum, donose mu na krevetu uzeta čovjeka.

Doista, čovječanstvo naliči velikoj bolnici, u kojoj, tek što je jedan krevet prazan, već drugi dolazi da legne tamo.

2. Dobro je međutim, da čovjek nikada ne izgubi s vida zadnjeg razloga tolikih bolesti. A taj je, kako nas uči sveta vjera, istočni grijeh. Nije naime Gospodin Bog stvorio čovjeka podložnog gubi, groznici, raku, sušici, raznim kožnim bolestima, sljepoći, gluhoći, nijemosti i bezbrojnim drugim bolestima, nego ga je stvorio izuzeta od svake bolesti i smrti, i takav bi bio ostao, da praroditelji nisu prestupili od Boga im danu zapovijed. Tek iza njihova pada provalila je, rekli bismo, prava rijeka svih mogućih bolesti, kao osvetnik pravde Božje protiv Adama i njegova potomstva.

Povrh toga pojedinci pridonose sami svojim osobnim grijesima raznim oboljenjima. Možda zvuči neobično, ali je i istinito, što se čita na štampilji jedne francuske ludnice: "Alkohol i sifilis su glavni liferanti ovoga zavoda." Tko ne zna, kolike bolesti znadu snaći čovjeka radi prekomjerna uživanja alkohola? Tko ne zna, kako teške pogreške srca se znadu javljati kod onih, koji pretjeravaju u športu? Tko ne zna, koliko se zala izlijeva na čovjeka radi nečistih grijeha? Tko ne zna, da prekomjerno uživanje jela dovodi do raznovrsnih oboljenja čovječjeg tijela? Iskusni liječnici tvrde, da je i ludo odijevanje ženskoga svijeta također razlog mnogim oboljenjima kod žena. Kad je takva jedna moderna djevojka došla k nekom starom iskusnom liječniku, jer da se ne može nikako riješiti prehlade, čim ju je liječnik pogledao, napisao je recept i pružio uz riječi: "Ovo će vam dobro činiti!" Kako li se međutim iznenadila, kad je u ljekarni umjesto lijeka naišla na smijeh ljekarnika, koji ju je uputio na trgovinu čarapa, jer je recept iskusnog liječnika glasio na par dobrih čarapa.

3. Kad nas dakle sveta Crkva uči moliti se svetom Josipu, kao ufanju bolesnih, onda hoće, da se kod toga držimo i nekoga

reda. A prvo i najvažnije je, da se čuvamo grijeha, radi kojih navlačimo na sebe bolesti, ili, ako smo već po nesreći počinili, da se za njih i od srca kajemo prema riječima Sv. Pisma: "Odvrati se od zla i daj, da ruke tvoje rade pošteno, očisti srce svoje od svakoga grijeha!"

Kakvog bi smisla imalo, da se moli sv. Josipu za zdravlje čovjek, koji recimo živi u priležništvu i nema ni najmanje volje, da se riješi svoga žalosnog stanja? Kakvog bi smisla imalo, da se moli sv. Josipu za zdravlje djevojka, koja jedva čeka priliku za razuzdane plesove, koji su već tolike mlade živote spremili u grob? Kakvog bi smisla imalo, da se moli sv. Josipu za zdravlje pijanac, koji nema ni najmanje volje, da se otrese svoje strasti, koja mu je potkopala dragocjeno zdravlje? Kakvog bi smisla imalo, da se moli sv. Josipu za zdravlje jedan mladić, koji je recimo zadobio tešku pogrešku srca, jureći od jedne nogometne utakmice do druge, a tako kani nastaviti i ubuduće, bez obzira na crkvenu zapovijed, da nedjeljom i blagdanom prisustvuje svetoj Misi i vrši svoje druge kršćanske dužnosti?

Drugo, kad nas Crkva uči moliti se svetom Josipu kao ufanju bolesnih, ne će time nikako, da nas uči zanemarivati naravne uzroke ozdravljenja. A među takve spada u prvom redu i iskusan liječnik. Htjeti dakle mimoići liječnika, a prositi zdravlje od sv. Josipa, značilo bi prijeći preko reda, koji je sam Bog postavio. Istina je, da nas Duh Sveti opominje: "Sinko moj, u bolesti ne oklijevaj! Moli se Gospodu, i on će te ozdraviti!" Ali malo dalje nalazimo i ovu opomenu u Svetome Pismu: "I liječniku daj, da pristupi! On ne smije ostati daleko od tebe; jer ti je potrebit. U vrijeme stoji uspjeh u njegovoj ruci. Također on vapije k Bogu, neka mu dadne, da uspije olakšica i ozdravljenje za uzdržavanje života." (Sir. 38,12-14).

Treće, kad nas Crkva uči preporučivati se sv. Josipu za zdravlje, uči nas i to, da to zdravlje ne tražimo po njegovom zagovoru bezuvjetno, nego ukoliko je to na spas našoj besmrtnoj duši. Nije naime sve zlato, što se sja. A tako niti tjelesno zdravlje nije uvijek najbolje za spas duše. I zato je vrlo ludo radio onaj francuski kralj, kad je želio, da se mole samo za zdravlje njegova tijela, a za dušu, tobože, ima vremena. Sveci su Božji sasvim drukčije sudili o tome. Kad je Sv. Terezija od malog Isusa bila teško oboljela, bila je radi toga vrlo ožalošćena jedna njezina sestra redovnica, pa joj je rekla: "Ah, život je tako žalostan!" Međutim ju je svetica odmah ispravila, rekavši: "Život nije žalostan, nego je naprotiv bogat radostima. Da ste rekli: progonstvo je žalosno, onda bi Vas dobro razumjela. Počinjamo naime zabludu, ako označujemo riječju život nešto, što tako brzo prolazi (kao ovaj zemaljski život). Samo za nebesko, za takovo, što ne pozna smrti, samo za to bismo smjeli upotrebljavati lijepu riječ život. U tom smislu život ne samo da nije žalostan, nego je prebogat radošću."

To je dakle red, kojega se po duhu Crkve moramo držati, kad se utječemo svetome Josipu, ufanju bolesnih. Nakon toga se možemo punim pouzdanjem obratiti na njega. Ne manjka mu ponajprije dobrote, da se ne bismo mogli pouzdati u njega, nego je pun dobrote i samilosti prema bijednima, kad stoji na izvoru dobrote, Boga. Ne manjka mu znanja, jer stoji na izvoru znanja, Boga. Ne manjka mu ni moći, jer stoji na izvoru moći, Boga. A to su tri glavna uvjeta, da nam može pomoći.

Međutim, to bi se moglo reći o svakom svecu. Ali kad se radi o sv.Josipu, onda je nešto sasvim drugo. Koji je naime svetac nosio na svojim rukama Isusa,kao sv.Josip? Isusa, kojemu je dosta jedna riječ gubavcu:"Hoću, očisti se!", i gubavac odlazi zdrav. Koji je svetac nosio na svojim rukama Isusa, kao sv.Josip? Isusa,koji je rekao uzetome:Ustani, uzmi postelju svoju i idi kući!" Koji je svetac nosio na svojim rukama Isusa, kao sv.Josip? Isusa,koji je rekao ženi,bolesnoj dvanaest godina od tečenja krvi:"Utješi se,kćeri,vjera tá je tvoja ozdravila!" Od toga časa bila je žena zdrava. Koji je svetac nosio na svojim rukama Isusa, kao sv.Josip? Isusa,koji je rekao slijepcima,dotakavši se njihovih očiju:"Kako vjerujete,tako neka vam bude!" Tada se otvoriše oči njihove.Koji je svetac nosio na svojim rukama Isusa,kao sv.Josip? Isusa,koji je rekao čovjeku sa suhom rukom:"Pruži ruku svoju!" On je pruži, i postade opet zdrava.

Nitko dakle, izuzev Bogorodicu, nije bio Isusu tako bliz, kao sv.Josip, nitko ga nije na svojim rukama tako nosio,brinuo se za njegovu hranu,stan,odijelo,za sve,što mu je trebalo. Bilo bi nešto kao protunaravno,kad taj sv,Josip ne bi mogao kod Isusa isposlovati svojim štovateljima više nego ikoji drugi svetac, pa ako hoćete i u tjelesnim bolima. Zato nije prazan naziv: "Ufanje bolesnih,moli za nas!" Tko ne vjeruje, neka se sam uvjeri, slijedeći red, koji smo prije označili.

:*:*:*:*:*:

ZAŠTITNIČE UMIRUĆIH, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Pripovijedaju o francuskom kralju Ljudevitu XI., da se silno bojao smrti.Kad je konačno teško obolio i sile ga počele ostavljati,postao je malodušan do ludila. Obećao je svome tjelesnom liječniku godišnju rentu od deset hiljada zlatnih dukata,ako ga ozdravi. Svetog pak Franju Paulskoga,koji je došao, da mu pomogne u potrebama duše, zaklinjao je,neka bi odagnao smrt. Oko svog kreveta dao je postaviti relikvije svetaca,da zabrani smrti pristup do sebe. Dao je najstrožu zapovijed, da se strašna riječ "smrt" ne smije u njegovoj blizini ni spomenuti. Kad je jednom slugi nehotice izletjela ta riječ na usta,zavukao s kralj drhćući pod pokrivač na krevetu. Ali sve skupa nije koristilo ništa. Smrt je konačno došla,i kralj je morao poći s ovoga svijeta kao i svaki drugi čovjek.

Sveta Crkva znade za tu prirođenu ljudsku slabost i za strah od smrti. Zato je svojim vjernicima stavila na raspoloženje hiljade sredstava,da se ne trebaju plašiti smrti,nego da joj izlaze ususret kao najdražem prijatelju. Među takvim sredstvima je i pobožnost svetome Josipu, kojemu je Crkva u litanijama dala lijepi naslov, kad nas uči moliti:"Zaštitniče umirućih,moli za nas!" Umjesto da dakle strahujemo pred smrću, puno ćemo bolje učiniti,ako pogledamo, što je smrt prema osnovi Božjoj,kako nam se valja na nju pripravljati, i što nam može pomoći sv.Josip u času smrti.

1. Smrt nije nikakvo strašilo s kosom u ruci,kako je neki vole predstavljati,nego je naprosto rastanak duše od tijela do sudnjega dana,kad će se opet združiti s tijelom, da jedno i drugo primi bilo vječnu nagradu u nebu,bilo vječnu kaznu u muka-

ma paklenim. Ona nije prvotno bila u Božjem planu, jer je Bog čovjeka, kad ga je stvorio, učinio neumrlim, uz uvjet, da drži njegovu zapovijed, to jest da ne ubire ploda sa zabranjenog drveta, ne što bi jedna jabuka bila u sebi velika stvar, nego jer je velika stvar, kad Bog nešto zabrani pod smrtnom kaznom. Naši su roditelji u raju, kao što znamo, tu zapovijed svijesno prestupili i time navukli na sebe i na sve svoje ptomstvo smrtnu presudu, uz nebrojene bolesti kao predznake smrti.

Smrt je dakle nakon pada Adamova postala sveopći zakon za sve ljude. Od njeg nije izuzet ni kralj, kao što smo malo prije vidjeli, a ni podanik; od nje nije izuzet ni sluga ni gospodar, ni učeni ni neuk, ni muški ni ženski, ni star, ni mlad, jer je svim "ljudima određeno, da jednom umru"(Žid.9,27), kao što govori apostol. Neki su ljudi dali sebi truda, pa su nastojali izračunati, koliko ljudi umire u jednoj sekundi, minuti, satu, danu, mjesecu, godini. I došli su bome do golemih brojki. Pronašli su, da svaki sat umire otprilike jedna župa od četiri hiljade duša. Našli su, da svaki dan izumre otprilike jedan grad od sto hiljada stanovnika. Našli su, da svaki mjesec izumre otprilike jedan mali narod od tri milijuna duša. Našli su, da svake godine izumre jedan veliki narod otprilike od trideset i šest milijuna duša. Kad to sve uočimo, onda vidimo, da čovjek u poredbi sa vječnošću nije u puno boljem položaju nego i ona muha, koja živi samo jedan dan.

2. Budući dakle da svaki čovjek mora umrijeti, to mu zdrava pamet govori, da mora uvijek biti spreman na smrt, a ne snovati, kako bi izbjegao smrti. Mora biti uvijek spreman, jer nam je Bog iz mudrih razloga sakrio i čas i mjesto i način naše smrti.

Mi ne znamo nikada bez posebne objave Božje, kada ćemo umrijeti, da li danas ili sutra, ili ovaj tjedan, ili ovaj mjesec, ili ovu godinu, ili za pedeset godina. To ovisi samo o volji Božjoj i nikome drugome. Badava je tu pozivanje pa i najboljih specijalista svijeta, da nam produlje život ma i za jednu samo sekundu protiv odluke Božje.

Mi ne znamo nadalje, gdje ćemo umrijeti: da li u kući ili na cesti, da li u zraku ili pod morem, da li pod zemljom ili na zemlji, da li u mjestu, gdje živimo, ili tko zna gdje u stranoj zemlji.

Mi ne znamo konačno ni kako ćemo umrijeti: da li naravnom smrću nakon duga bolovanja ili od groma, da li od krhotina bombi ili u vodi, da li od otrovana jela ili od noža, da li od neprijateljskog metka iz revolvera ili na operacionom stolu. Sve je to sakriveno čovjeku.

Kad je to tako, čovjek mora biti uvijek spreman na smrt. Prvi je uvjet, da se čuvamo grijeha više nego kuge, ili ako smo upali u grijeh, da ga što prije istjeramo iz duše dobrom svetom ispovijedi, jer po grijehu je došla prva smrt; smrt tijela, a po grijehu i jedino po grijehu dolazi i druga smrt, smrt duše, ako čovjek ode s ovoga svijeta opterećen teškim grijehom.

Drugi je uvjet, da se bez prestanka molimo za sretnu smrt, kako nam spominje Spasitelj Isus Krist u Evanđelju govoreći: "Zato budite uvijek budni i molite se, da mognete umaći svemu tome što će doći, i da opstanete pred Sinom čovječjim"(Lk.21,36).

. Treći je uvjet za sigurnost sretne smrti vježbanje u dobrim djelima,napose milosrđu prema bijednima,kao što spominje starac Tobija svoga sina:"Milostinja izbavlja od grijeha svakojakih i od smrti i ne pušta dušu,da siđe u tamu. Veliku sigurnost pred Bogom višnjim daje milostinja svima, koji je dijele"(Tob.4,11-12).

Kršćanin, koji se tako pripravlja na smrt, nema razloga da strepi pred smrću, jer ta smrt tijela nije prava smrt, nego samo časovita promjena, kao što govori Crkva u prefaciji Mise za mrtve:"Tvojim se naime vjernima,Gospode, život mijenja,a ne oduzimlje,i kad se razori kuća svoga zemaljskog života, pripravlja se na nebu vječno stanovanje."

Zato istinski kršćanske duše ne strepe pred smrću.Kad je osamdeset-godišnja starica majka zagrebačkog nadbiskupa Stepinca došla prvi put u Lepoglavu, da posjeti svoga sina u tamnici, nadbiskup ju je, u misli, da ne bi možda plakala, predusreo riječima, kad su se susreli:"Majko, samo ne plakati! Ta i onako moramo jednom umrijeti!" A ona, priprosta seljačka žena i duboko kršćanska duša, samo se blago nasmiješila i odgovorila:"A, ne ćemo tako! Najprije dolazim ja!" Kad je nadbiskup kasnije razmišljao o tim riječima svoje majke, morao je u duši kazati:"Sretne duše, koje smrt smatraju ne nesrećom, nego svojim svetim pravom, kako ga eto shvaća i Crkva u svom predslovlju Mise. A zašto je ta njegova dobra majka bila tako mirna? Zato,jer je baš kod rođenja ovoga svoga sina stupila kao mlada žena u Bratovštinu Škapulara Majke Božje Karmelske s nakanom,da bude dionik velikih milosti,spojenih s vršenjem pobožnosti Majci Božjoj i da isprosi svećeničko zvanje svome sinu. Majka Božja ispunila joj je želju, jer joj je sin postao ne samo svećenik nego i nadbiskup. A postigla je i drugu želju,da ona prije umre, jer je kratko iza toga umrla. Pedeset je godina vjerno obdržavala post svake srijede,petka i subote za sretnu smrt i svećeničko zvanje svoga sina. Pedeset godina ili bolje,od najranijeg djetinjstva prebirala je vjerno svoju krunicu,vjerujući nepokolebivo u moć zagovora Marijina i Njezinu vjernost svojim štovateljima.

3. A sada konačno,da odgovorimo;što znači sv.Josip u smrtnoj uri. Kad nas Crkva upućuje na pobožnost sv.Josipu,kao zaštitniku umirućih, onda ima za to i dubok razlog. Tko je naime od svih stvorenja doživio tu golemu sreću,da umre na rukama Marije,posrednice sviju milosti,pa i sretne smrti?Tko je od svih stvorenja doživio tu neizmjernu sreću,da umre na rukama Isusa,onoga Isusa,koji je ne samo Spasitelj i Otkupitelj svakoga čovjeka,nego i njegov sudac? To je jedinstvena milost i povlastica sv.Josipa. I zato takva smrti nije imao ni sveti Ivan Krstitelj, ni sv.Ivan apostol, ni oni veliki sveti pustinjaci prvih kršćanskih vremena, ni nevina dječica, ni najveći pokornici svih vremena.

Imajući to sve u vidu,sveta je Crkva odobrila posebno pobožno udruženje za sretnu smrt pod zaštitom sv.Josipa.To udruženje broji milijune članova po čitavom svijetu,i laika i svećenika. Pripadaju mu kao članovi i papa i kardinali i biskupi i svećenici,koji imadu obvezu jednom u godini prinijeti na određeni im dan, koji si odaberu, svetu Misu za umiruće toga dana. Laici opet imadu propisano,ali ne pod grijeh stanovite molitve za umiruće. Crkva je to pobožno udruženje sv. Josipa obdarila bogatim milostima i povlasticama, samo da se

vjernici što bolje okoriste njime i moćnom zaštitom sv.Josipa u najtežim i najozbiljnijim časovima života, času smrti, kad se odlučuje za svu sretnu ili nesretnu vječnost.

Vjera je dakle sv.Crkve,da sv.Josip može u tom času pomoći iza Bogorodice više nego ikoji drugi svetac.A i zdrav nam razum govori,da se čini nemoguće,da bi Isus odbio molbu sv.Josipa za kojeg umirućeg,Josipa, koji ga je toliko puta na svojim rukama nosio, milovao, hranio, odijevao i u svemu za Njega skrbio.

Mnoga pak isustva to potvrđuju. Vrlo je važno na primjer u smrtnoj uri, da čovjek imade pri ruci svećenika,da može primiti dostojno posljednje svete sakramente. Kod nas je to donekle lakše nego recimo u raznim tako zvanim diasporama ili misijskim krajevima. Desilo se jedne godine u jednom takvom kraju,da je katolički biskup obilazio svoje daleko raspršeno stado. Jednoga dana,kada se već bližila večer, morao je pokucati na vrata jedne kuće, da dobije prenoćište, jer se više nije moglo dalje. Bila je to osamljena kuća,ali ga je domaćica prijazno primila i ponudila gostoprimstvo, makar ga nije poznala. Biskupu je međutim upalo u oči, da je domaćica neobično zabrinuta, pa se usudio napokon zapitati,ima li možda kakvu posebnu bol na duši. Nato mu je domaćica priopćila,da ima u susjednoj sobici oca na umoru. On je katolik, gotovo čitav se život moli sv.Josipu,da bi mu pribavio svećenika na smrti. Sad evo umire,a ne može se ni misliti na svećenika,jer su tako daleko. "Nato je biskup odgrnuo svoj kaput, pokazao na biskupski križ i rekao:"No onda je sv.Josip učinio još i više,jer mu je poslao ne samo svećenika,nego čak i biskupa." Smjesta je pošao k bolesnom starcu, lijepo ga ispovijedio,podijelio mu svete sakramente i spremio ga na kršćansku smrt. Vidite li,kako je vjeran sv.Josip svojim štovateljima. I vi ćete jednom umrijeti. Ako želite sretno umrijeti, neka vam ne prođe dan, da ne biste zamolili sv.Josipa za sretnu smrt. Ne ćete se prevariti u njemu!

=.=.=.=.=.=.=

STRAHU ZLIH DUHOVA, MOLI ZA NAS!"

Dragi vjernici!

Sv.Marko evanđelista pripovijeda nam strašan događaj, ali u isto vrijeme i utješan,kad vidimo,što imamo u Božanskom Spasitelju. Došao je naime Isus u zemlju Gerazena, s onu stranu Genezaretskog jezera. Kad izađe iz lađice, veli evanđelista, poteče mu iz kamenih grobova odmah ususret čovjek s duhom nečistim. On je stanovao u grobnim špiljama, i nitko ga nije više mogao svezati ni verigama. Jer su ga već često bili vezali u okove i verige,ali je bio svaki put iskidao verige i izlomio okove. Nitko ga nije mogao ukrotiti. Neprestano, danju i noću, zadržavao se u kamenim grobovima i u gorama i vikao je i udarao se kamenjem. Kad vidje Isusa izdaleka, poteče, baci se pred njega ničice i povika iza glasa:"Što ja imam s Tobom,Isuse, Sine Boga Svevišnjega? Zaklinjem Te Bogom, ne muči me!" Jer mu je govorio:"Duše nečisti,izađi iz čovjeka!" Upita ga: "Kako se zoveš?" "Legija mi je ime",odvrnati Mu; jer nas je mbogo." Molio ga je mnogo, da ih ipak ne potjera iz one zemlje. Na brijegu je paslo krdo svinja. Tada Ga zamoliše:"Daj

da uđemo u svinje!" On im dopusti. Izađoše dusi nečisti i uđoše u svinje. I krdo, oko dvije tisuće komada, navali s brijega u more i potopi se u moru. Pastiri pobjegoše odatle i javiše u gradu i po selima"(Mk.5,2-14).

Kako vidimo iz ovoga odlomka sv.Evanđelja, ovaj je zao duh, ili bolje reći mnoštvo zlih duhova, jer ih je bilo legija, a rimska legija brojila je do šest hiljada momaka, ovo je, velimo, mništvo bilo strah i trepet svega pučanstva onoga kraja, koje nije moglo doći na kraj čovjeku, u kom su se ti prokleti duhovi nastanili. Koliko nam je onda dobročinstvo iskazao dragi Bog, kad nam je u sv.Josipu dao pravi strah i trepet zlih duhova, kako nas uči Crkva moliti u litanijama: "Strahu zlih duhova, moli za nas!"

1. Ljudi bez vjere, ljudi pokvarenjaci, koji su u vlasti zlog duha, rugaju se kršćanima, koji vjeruju u opstojnost zlih duhova. Ali jedan pogled u povijest roda ljudskoga dokazuje, da đavao od početka nastoji čovjeku ugrabiti sve, što ima dobra+ vjeru u Boga, mir, slobodu, pravu kulturu, pravo blagostanje, i učiniti od njega po mogućnosti ono isto, što je učinio i od onoga nesretnika, o kom nam pripovijeda sv.Marko evanđelista.

Već na prvim stranicama Sv.Pisma nailazimo na kobno djelovanje đavla. Veli naime sv.Toma Akvinski, da zavist što čovjek biće načinjeno od zemlje, ima zauzeti njegovo izgubljeno mjesto u nebu, boli đavla više nego i sam pakleni oganj. Zato je upeo sve sile, da uništi čovjeka odmah u početku, i mi doista vidimo, da je uspio zavesti na grijeh Evu i preko nje Adama, i tako ih izbaciti iz raja zemaljskoga i uvaliti u neizmjernu nesreću, da se tako osveti barem stvorenju, kad ne može ništa da poduzme protiv Stvoritelja svoga, Boga.

Mi vidimo, da je po Božjem dopuštenju đavao uništio svetom onom čovjeku Jobu svu imovinu: sedam tisuća ovaca, tri tisuće deva, pet stotina jarmova volova, pet stotina magarica. Osim toga uništio mu je brojne sluge i sluškinje, te sedam sinova i tri kćeri.

Mi vidimo, da je raspalio strast u onih sedam muževa, koji su se oženili bili kreposnom i pobožnom Sarom, kćeri Raguela u Ragesu, a onda ih je ubio svih sedam, kako čitamo u Sv.Pismu u knjizi Tobijinoj.

Mi vidimo, kako je sotona zaveo na lakomost jednoga od dvanaest apostola, to jest apostola Judu, čovjeka u najbližoj blizini Isusovoj, od lakomca načinio iz njega izdajicu, koji prodaje svog Spasitelja za trideset srebrnika, a od izdajice načinio očajnika i naveo ga, da počini samoubijstvo, objesivši se o užetu.

Mi vidimo, da je čitave narode, pa i najveće, zaveo na idolopoklonstvo, te na primjer najgroznije bludne opačine smatrali za službu Bogu, a uz to su se klanjali i bikovima, mačkama, zmijama i palili svoju vlastitu djecu lažnim božanstvima u čast, to jest, zapravo đavlu u čast.

Mi vidimo, da je čak i samoga Sina Božjega Isusa Krista kušao zavesti na grijeh, kad je On četrdeset dana postio u pustinji. Mi vidimo iz riječi Kristovih, da se đavao svim silama trudi napose, kako bi upropastio vrhovnu glavu i pastira Crkve Božje. Na posljednjoj naime večeri upozorio je Isus Petra, koji se od-

više pouzdao u svoje sile:"Simone,Simone! Evo,sotona traži, da vas smije rešetati kao pšenicu"(Lk.22,31).

Mi imamo bezbrojne dokaze iz povijesti Crkve, kako je po Božjem dopuštenju đavao zadavao ljute jade mnogim svetim pojedincima, da se tako ljudima otvore bolje oči, kako strašnog protivnika imadu u đavlu. Tako je mučio na sve moguće načine kroz više od sedamdeset godina sv.Antuna pustinjaka. Tako je mučio paklenom bjesnoćom sv.Alfonza Rodrigueza, bacivši ga dva puta s vrha stuba tolikom snagom,da je samo čudom Božjim ostao živ. Tako je mučio blaženu Veroniku Binasko na sve moguće načine,srušivši na nju, kad je išla po stubama, čitavo stubište, tako da je kao čudom ostala živa pod ruševinama,zadobivši teške udarce. Drugi put ju je bacio u duboku jamu, da su je jedva uspjeli izvući. Treći put ju je tako izudarao po glavi, te je mislila, da joj željeznim čekićem razbija glavu. Slično je znao mučiti sv.Francisku Rimsku, objesivši je jednom zgodom za kosu na željeznu ogradu balkona prvoga kata. Slično je znao mučiti sv.Ivana Boska, čovjeka naših dana, i to ... mnogo dana za redom, ne davši mu stisnuti oka po čitave noći, ne bi li ga odvratio od kršćanskoga uzgoja brojne mladeži,koja se kupila oko sveca. Ali što da dalje nabrajam,kad je rekosmo, povijest Crkve prepuna dokaza o opstojnosti i zloći zlih duhova.

2. Kada dakle sve to imamo pred očima, onda dugujemo doista veliku hvalu dragome Bogu,što nam je u svetome Josipu dao snažnu branu protiv zlobe paklenih duhova, učinivši od njega strah i trepet tih prokletih bića.To potvrđuju mnoge svete duše, kao sveta Terezija Avilska, tako iskusna učiteljica duhovnog života.

Na čemu se temelji ta vjera Crkve? Temelji se na činjenici,da je neko biće to jače protiv zla, što je bliže Bogu, izvoru svakog dobra, izvoru sve snage. Nitko pak od svih stvorova, izuzev Blaženu Djevicu Mariju,nitko nije bio tako blizu Isusu Bogu,kao što je sv.Josip.

Tko će se dakle razborit čuditi,ako sv.Josip imade posebnu moć protiv zlih duhova,on,koji je hranio i brinuo se za Isusa na zemlji? Onoga Isusa,koji je, kako smo vidjeli na početku,već samom svojom pojavom ulio strah i trepet u ono mnoštvo đavola,koji su mučili nesretnog opsjednutoga u Gerazeni, i koji ih je jednom svojom riječi stjerao u svinje, koje su se onda, ne mogavši ni one podnositi prisustva tako groznih bića, strovalila u more.

Tko će se razborit čuditi, da sv.Josip imade posebnu moć protiv zlih duhova,kao onaj,koji je od Boga određen bio za hranitelja Sina Božjega? Sina Božjega,koji je imao samilosti s ocem opsjednutog dječaka i zaprijetio nečistome duhu: "Duše nijemi i gluhi! Ja ti zapovijedam: izađi iz njega i ne vraćaj se više nikada natrag u njega!" I povikavši i izlomivši ga vrlo, izađe"(đavao)(Mk.9,25-26).

Tko će se razborit čuditi,da sv.Josip imade posebnu moć protiv zlih duhova, on, koji je spasio nekoć život malome Isusu pred krvavim Herodom? Isusu, koji je imao smilovanja sa ženom Kanaankom, kad joj je đavao opsjednuo jedinicu kćerku, i na njezinu vruću molbu i živu vjeru, jer se ponizila do psetanca pred Njim, rekao:"Radi te riječi idi;zao duh izašao je iz kćeri tvoje"(Mk. 7,29).

Tko će se razborit čuditi,da sv.Josip imade posebnu moć protiv zlih duhova,on,koji je podnosio za Isusa gorčinu života u izagnanstvu u Egiptu? Za Isusa, onoga Isusa,koji je imao smilovanja sa ženom, koju je nečisti duh držao punih osamnaest godina svu zgrbljenu, da se nije mogla nikako ispraviti, te joj doviknuo:"Ženo, izbavljena si od bolesti svoje!"(Lk.13,12). Razumije se dakako, i od đavla,koji je to bio učinio.

Tko će se razborit čuditi,ako sv.Josip imade posebnu moć protiv đavla, on,koji je toliko godina boravio uz Isusa u tihom nazaretskom domu? zarađujući svojim rukama, što je trebalo Svetoj Obitelji, to jest u prvom redu Isusu? Onome Isusu,koji je svojim apostolima "dao vlast, da izgone duhove nečiste"(Mt.10,1)., pa bi uskratio tu milost svome zakonskom ocu i hranitelju, sv.Josipu, kojega je toliko ljubio?

Sve nam dakle govori,da se možemo u životnoj borbi obraćati s punim pouzdanjem na sv.Josipa, kad nas hoće upropastiti đavao,koji prema riječima sv.Petra,"obilazi kao ričući lav, tražeći koga da proždre"(I.Petr.5,8).

Tko se pak smatra judrijim od Crkve,vođene Duhom Svetim, pa umjesto da se moli sv.Josipu,ide radije na spiritističke sjednice,tomu dakako ne će pomoći ni sv.Josip. A koliko ima takvih luđaka danas,koji s prezirom prelaze preko nauke Crkve, a vjeruju đavolskim prevarama i sljeparijama po raznim tamnim spiritističkim sjednicama, dakako na propast svoje duše!

Neka se drugi u životnim sumnjama i borbama obraćaju kamo im je drago.Mi ćemo slijediti glas svete Crkve,od Boga postavljene učiteljice života, koja nas upućuje na sv.Josipa u borbi sa vlašću tmine,u borbi sa sotonom, koji ide za propašću naše duše. Strahu zlih duhova, sv.Josipe, moli za nas! Moli za nas,da nikada ne nasjednemo prišaptavanjima đavolskim protiv svete vjere katoličke! Moli za nas, da nikada ne nasjednemo prišaptavanjima đavolskim protiv ufanja u Božje milosrđe! Moli za nas, da nikada ne nasjednemo prišaptavanjima đavolskim, te prestano ljubiti Boga, naše najveće dobro! Pomozi nam, da pređemo sretno preko svih đavolskih prevara, da uzmognemo jednom s tobom zajedno slaviti Boga u nebu zauvijek!

:+:+:+:+:+:

POKROVITELJU SVETE CRKVE, MOLI ZA NAS!

Dragi vjernici!

Jedan od velikih štovalaca sv.Josipa bio je bez sumnje blage uspomene papa Pio IX., koji je najdulje od svih nasljednika sv.Petra upravljao katoličkom Crkvom. Potaknut napadajima sa svih strana i bijesnom mržnjom raznih vidljivih i nevidljivih sekta,koje su progonile Crkvu za njegova vladanja,smatrao je on potrebitim, da se obrati za pomoć nebu u tako teškim prilikama za Crkvu. Dakako, pogled mu je najprije zapeo na onome, koji je nekada bio vjeran zaštitnik Svete Obitelji, i koji sigurno sada istom ljubavlju bdije nad velikom Božjom obitelji, to jest Crkvom katoličkom, a to je sv.Josip. Zato je 8.prosinca god.1870. izdao dekret "Quemadmodum Deus" i dao ga proglasiti u svim rimskim crkvama, a kojim se sveti Josip proglašuje zaštitnikom katoličke Crkve. U apostolskom pak pismu od 7.srpnja 1871.koje nosi naslov "Inclytum Patriarcham

S. Joseph", naglasivši značenje toga protektorata, govori Sv. Otac ovako: "I mi sami, otkako smo po nedokučivoj odluci Božjoj podignuti na uzvišenu Petrovu Stolicu, potaknuti i primjerom naših slavnih predšasnika i posebnom pobožnošću, kojom smo od djetinjstva prožeti prema istom svetom patrijarhu, proširili smo dekret od 10. rujna 1847. s velikim veseljem svoje duše svetkovinu njegova zaštitništva kao svetkovinu drugoga reda na svu Crkvu, što se već na više mjesta snagom posebne povlastice ove Svete Stolice slavi. Ali u ovo posljednje doba, u kom je strašan i oduran rat navješten protiv Kristove Crkve, tako je porasla pobožnost vjernika prema svetome Josipu i tako se razvila, da su sa sviju strana došle k nama bezbrojne i pretople molbe, koje su nedavno, dok je zasjedao sveti opći vatikanski sabor, bile obnovljene od skupa sviju vjernika, a to je najvažnije, od premnogih od časne braće Svete Rimske Crkve kardinala i biskupa, i kojima su silno molili, da proglasimo svetoga Josipa zaštitnikom katoličke Crkve, ne bi li u žalosnim ovim vremenima za odstranjenje sviju zala, koja nas sa sviju strana tište, uspješnije izmolili milosrđe Božje zaslugama i zagovorom sv. Josipa. Mi dakle, ganuti ovim molbama, zazvavši Božje prosvjetljenje, držali smo, da moramo udovoljiiti tako pobožnim kolbama, te smo posebnim dekretom naše svete Kongregacije Obreda, za koji smo naložili, da se u našim patrijarhalnim bazilikama vatikanskoj, lateranskoj i svetog Liberija na dan 8. prosinca prošle godine 1870. Bezgrešnog Začeća njegove zaručnice objavi, svečano proglasili istog svetog patrijarhu Josipa zaštitnikom katoličke Crkve".

Tu odliku sv. Josipa uvrstila je sv. Crkva u litanije, kad nas uči moliti: "Pokrovitelju svete Crkve, moli za nas!"

1. Već smo natuknuli, što je Sv. Oca potaknulo na taj čin. Otkad je naime Isus Krist osnovao svoju Crkvu, pa do današnjega dana, ne znamo u sve dvije hiljade godina nijednog odsjeka vremena, a da Crkva ne bi bila izvrgnuta progonima u ovom ili onom obliku barem na kojem dijelu svijeta. Da se o tome uvjerimo, dovoljno je baciti samo letimičan pogled na povijest Crkve.

Eno, jedva nekoliko dana iza Uzašašća Isusova na nebo, već čitamo u "Djelima Apostolskim" ovo: "U onaj dan nastade veliko progonstvo Crkve u Jeruzalemu" (Dj. 8,1). Da to progonstvo nije bila nikakva šala, dosta je sjetiti se, da je pod mačem pala glava sv. Jakoba apostola, i da je ista sudbina bila namijenjena i prvaku apostolskom sv. Petru, da ga Bog nije čudom izbavio iz tamnice. Znamo, da je kasnije i drugi Jakob apostol bio pogubljen, jer su ga s vrha jeruzalemskog hrama strovalili na zemlju. Progonstvo je bijesnilo po čitavoj Palestini svom mržnjom i bijesom, svojstvenim krvnim neprijateljima Isusovim, farizejima.

Njihov bijes i mržnju preuzeli su rimski cezari, koji su gonili Crkvu tri stotine godina ognjem i mačem, počevši od krvavog Neroda, pa do Dioklecijana i njegovih suvladara. Znamo iz povijesti, da je palo milijune kršćana kroz to vrijeme.

Tek se to stišalo dolazi novo teško progonstvo pod izlikom čistog kršćanstva, to jest Arijeva krivovjerja, koje su bizantinski carevi podupirali ognjem i mačem, jer je na primjer sam car Valens, odnosno po njegovom nalogu Modesto, zapovjednik, dao kao za šalu ukrcati na lađu, izvesti na more i žive spaliti skupa sa lađom osamdeset katoličkih svećenika.

Malo iza toga počinje bijesno progonstvo katolika u Perziji, južnoj Arabiji pod zloglasnim Dunaanom, u Africi pod Vandalima, čijih grozota ne može dovoljno opisati ljudsko pero.

Iza toga počinju provale Arapa najprije u katoličku tada Palestinu, Siriju, Egipat, a onda dalje u Afriku, pa u Španiju i čak do u srce Francuske. Broj mučenika toga odsjeka samo je Bogu poznat.

Iza njih slijede Osmanlije, da i ne govorimo o strahotama što su ih prije njih načinili bizantski carevi, na pr. za vrijeme borbe protiv štovanja svetih slika. Što su pak značili Osmanlije za kršćanstvo, to je i naš hrvatski narod imao prilike iskusiti u četiristogodišnjoj borbi na život i smrt s njima. Nema tako reći stope naše zemlje, koja nije natopljena krvlju naših djedova u borbi za krst časni. Nije čudo, da je već pred 250 godina hrvatski sabor izabrao sv. Josipa i za zaštitnika kraljevstva hrvatskoga.

Onda dolaze progonstva na zapadu i sjeveru Evrope sa strane lažnih kršćana, među kakve je spadao i Jan Hus, čiji su sljedbenici počinili grozote, slične Vandalima u Africi i Gotima.

Onda dolaze sve moguće protestantske sekte, kojima su osnivači Luther, Zwingli, Kalvin, Henrik VIII. O strahotama tih progonstava napisane su debele knjige, a kao sitan umetak neka vam posluži činjenica, da je samo Henrik VIII. dao smaknuti dva kardinala, dvadeset biskupa, pet stotina redovnika i mnogo svećenika. Natkrilila ga je u umorstvima kći Elizabeta, pod čijom je vladavinom palo u roku od samih 11 godina dvadeset i jedan biskup, 530 svećenika i stotine drugih vjernika.

A koliko je borbe imala sv. Crkva u kasnijim vremenima. Ta čitava povijest kat. Crkve ispunjena je samim borbama za njezin opstanak."

A što da kažemo za one teške zablude, iz kojih obično niču progonstva, to jest razne krive nauke? Njih je nemoguće opisati i približno u jednoj kraćoj propovijedi. Dovoljno vam je znati, da i one nisu prestajale nicati, otkada Crkva Kristova postoji. Zadnji izdanak takvih zabluda je nacionalsocijalizam i komunizam, koji kao dva brata složno negiraju opstojnost Boga uopće, a onda dakako i sve ostalo, što iz toga slijedi.

2. Imao je dakle puno razloga Sv. Otac Papa Pijo IX. kada se odlučio, da sv. Josipa proglasi zaštitnikom katoličke Crkve. I bolje nije mogao pogoditi. Sv. Josip je naime neizmjernom ljubavlju bdio nekoć nad interesima Svete Obitelji. Za nju je istrošio sve svoje sile, sile duha i tijela, da bi ovala i napredovala na zemlji. Da nju spasi, izvrgnuo se svim velikim poteškoćama bijega u Egipat pred krvavim Herodom. Da nju prehrani i uzdrži, dugi je niz godina radio kao crv od jutra do mraka u skromnoj radionici u Nazaretu,

A što smo svi mi kršćani, odnosno dionici Kristova otkupljenja, nego jedna velika Božja Obitelj? Ako je dakle sv. Josip tako ljubio Svetu Obitelj u Nazaretu, zar nije samo od sebe razumljivo, da ljubi svim žarom i one, koji su braća i sestre Kristove, te skupa s Njime sačinjavaju otajstveno tijelo, kome je Krist glava, a mi svi ostali udovi? Zato lijepo

veli papa Leon XIII.u enciklici:"Quanqum pluries":"Božanska kuća, koju je Josip vodio kao očinskom vlašću,sadržavala je u sebi početke Crkve,koja je nastala. Presveta Djevica,kao što je Majka Isusova,tako je i majka sviju kršćana,jer ih je rodila na kalvarijskom brdu,pod najvećih Spasiteljevim mukama. Isus Krist je prvorođenac sviju kršćana,koji su mu braća po posinstvu i otkupljenju. Odatle se nadaje razlog, zbog kojega preblaženi patrijarha (sv.Josip) smatra,da je njemu na poseban način povjereno mnoštvo kršćana,od kojih se sastoji Crkva,to jest ona bezbrojna, po cijeloj zemlji raširena obitelj, nad kojom on,jer je muž Marijin i otac Isusa Krista, posjeduje gotovo očinsku vlast. Dolično je dakle i sv.Josipa dostojno, da on,kao što se nekoć najvećom skrbi brinuo za Svetu Obitelj u Nazaretu,tako i sada sv.Crkvu svojom visokom zaštitom s neba zakriljuje i brani." I kao što je branio Isusa pred krvavim Herodom, tako s istom ljubavlju brani i branit će uvijek Njegovu Crkvu pred Herodovim nasljednicima, to jest progoniteljima,javili se oni u ovom ili onom liku.

3. Tko ne vidi iz svega,što smo dosada govorili o sv. Josipu,s kolikim se pouzdanjem možemo obraćati na njega,naročito u progonstvima svete Crkve,da ostanemo vjerni toj Crkvi do smrti? Tko ne vidi nadalje iz svega,što smo dosada govorili o svetome Josipu,kako je opravdano njegovo štovanje,i to više nego ikojeg drugog sveca,izuzev Bogorodicu i Djevicu Mariju? Zato nam se nehotice pogled svraća na onaj značajni događaj u Sv.Pismu, u knjizi Esterinoj. Onaj zlikovac Aman, koji se lukavštinom bio dočepao u kraljevstvu perzijskom prvoga mjesta iza kralja, nastojao je svim silama, kako bi plemenitog Mardoheja,strica kraljice Estere,držao ne samo po strani,nego ga i maknuo s ovoga svijeta. A baš taj Mardohej bio je načinio najveću uslugu kralju,otkrivši jednu urotu protiv njega sa strane dvojice kraljevskih dvorana . Konačno je ipak istina došla na vidjelo, i svaki je primio zasluženu plaću.Aman je otišao na vješala, a Mardohej, koji se tako brinuo za kraljev život i dobro njegove kuće, bio je uzdignut za prvoga ministra kraljevstva i za glavara kuće Asverove. No ni time se kralj nije zadovoljio. Da naknadi zaborav,u kojoj je dotada živio Mardohej, dao je Mardoheja obući u kraljevsko odijelo,što ga je kralj nosio, posaditi ga na konja, na kojem je kralj jahao, metnuti mu na glavu krunu kraljevsku. Ona je zapovijedio Amanu,prije nego je bio obješen, da vodi za uzdu konja,na kojem je sjedio Mardohe j, i viče po svim ulicama grada pred njim:"Ovako biva čovjeku,kojega kralj hoće da počasti!"(Est.6,11).

I Sveti je Josip iz mudrih razloga Božje Providnosti bio u prijašnjim vijekovima kršćanstva kao malo po strani. Ali danas je on, po najmjerodavnijem duhovnom faktoru na zemlji, Papama, uzdignut vanredno visoko, kao pokrovitelj svete Crkve, kojega su svi dužni štovati više nego ikojeg drugog sveca,jer je tako sveta volja Božja:"Ovako biva čovjeku,kojega kralj hoće da časti!" Sveti Josip to zaslužuje.

+ + + + +
+ + + + +
+ + + +
+ + +
+